

БЕИНСА ДУНО
(Учителя Петър Дънов)

ПРОСТИТЕ ИСТИНИ

Общ окултен клас
Година VI (1926-1927)

Том 1

Словото на Учителя
е записвано от стенографките
Паша Тодорова,
Елена Андреева и
Савка Керемедчиева,
а запазването му за бъдещите поколения
дължим главно на
Борис Николов.
На тяхната светла памет
посвещаваме това издание.

© ALPHA-DAR, 1998
ISBN 954-8785-19-6

ОТНОШЕНИЕ НА ПРОСТИТЕ ИСТИНИ КЪМ ЧОВЕКА

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди.“
Размишление

Изпейте песента „Fir-für-fen“

За следния път пишете върху темата: „Най-мощното в човека“.

Една от задачите на човека е да разбира отношението на простите истини в живота. Не е въпросът за великите истини, но за простите истини и тяхното взаимоотношение. Когато говорим за отношението на истините, ние подразбираме отношение на разумни същества според степента на развитието им. Вселената е сбор от разумни същества, между които отношенията са абсолютно хармонични. Тези живи, разумни същества дават цена на целия космос. Ако земята е ценна, това се дължи на живите същества, които я населяват. И ако човекът е ценен, това се дължи на духа и на душата в него, които проникват в организма му като живи сили и му създават импулс към постоянно растене и разви-

тие. Тъй щото под живо нещо разбираме същество, което не се смалява, но постоянно расте и се развива. Живото същество не можем да уподобим даже и на съзнанието, защото и съзнанието понякога се помрачава. Живото същество обаче никога не се помрачава, защото животът е в него.

Сега да оставим този въпрос настрана. Не се занимавайте с въпроса как ще прекарате старините си или какъв ще бъде крайният резултат на живота ви. С този въпрос се занимават само фалиралите търговци или само западналите чиновници. Който е закъсал, само той мисли и се безпокои за края на живота си, но онзи, на когото работите вървят добре, той мисли за развиващия се живот. Следователно всеки човек трябва да мисли за Божественото в себе си. Защо? – Защото в човека едновременно става̀т два процеса: Бог се проявява чрез него и човек се проявява чрез Бога.

Представете си два квадрата, страната на единия да е един метър, а страната на другия – два метра. Нека тези квадрати представят прозорци на две стаи. Единият прозорец ще има страни, дълги по един метър, а другият – по два метра. Коя от двете стаи ще бъде по-хигиенична? По-хигиенична ще бъде стаята, която има прозорец със страни, дълги по два метра. През този прозорец ще влиза повече чист въздух, повече светлина и топлина. Значи в ума ви трябва да залегне идеята, че колкото повече светлина влиза в съзнанието на човека, толкова по-добър ще бъде и неговият живот. Като се говори

за светлина на съзнанието, аз имам предвид онази светлина, която всеки ден се увеличава. Тази светлина носи живот. Обаче светлината, с която светът си служи, не носи живот. Тя разкрива само външно света, очертава неговите външни форми, без да прониква в дълбините на тези форми. Дойде ли въпрос до светлина на съзнанието, ние разбираме онази светлина, за която Христос е казал: „Аз съм виделината на живота.“ Колкото повече имаме от тази светлина, толкова повече съзнанието ни се разширява. При това положение умът, сърцето и волята на човека се намират при благоприятни условия за развитие. Това са факти, които не се нуждаят от никакви научни доказателства. Който е опитал помрачение на съзнанието си, той разбира какво нещо представлява тази светлина.

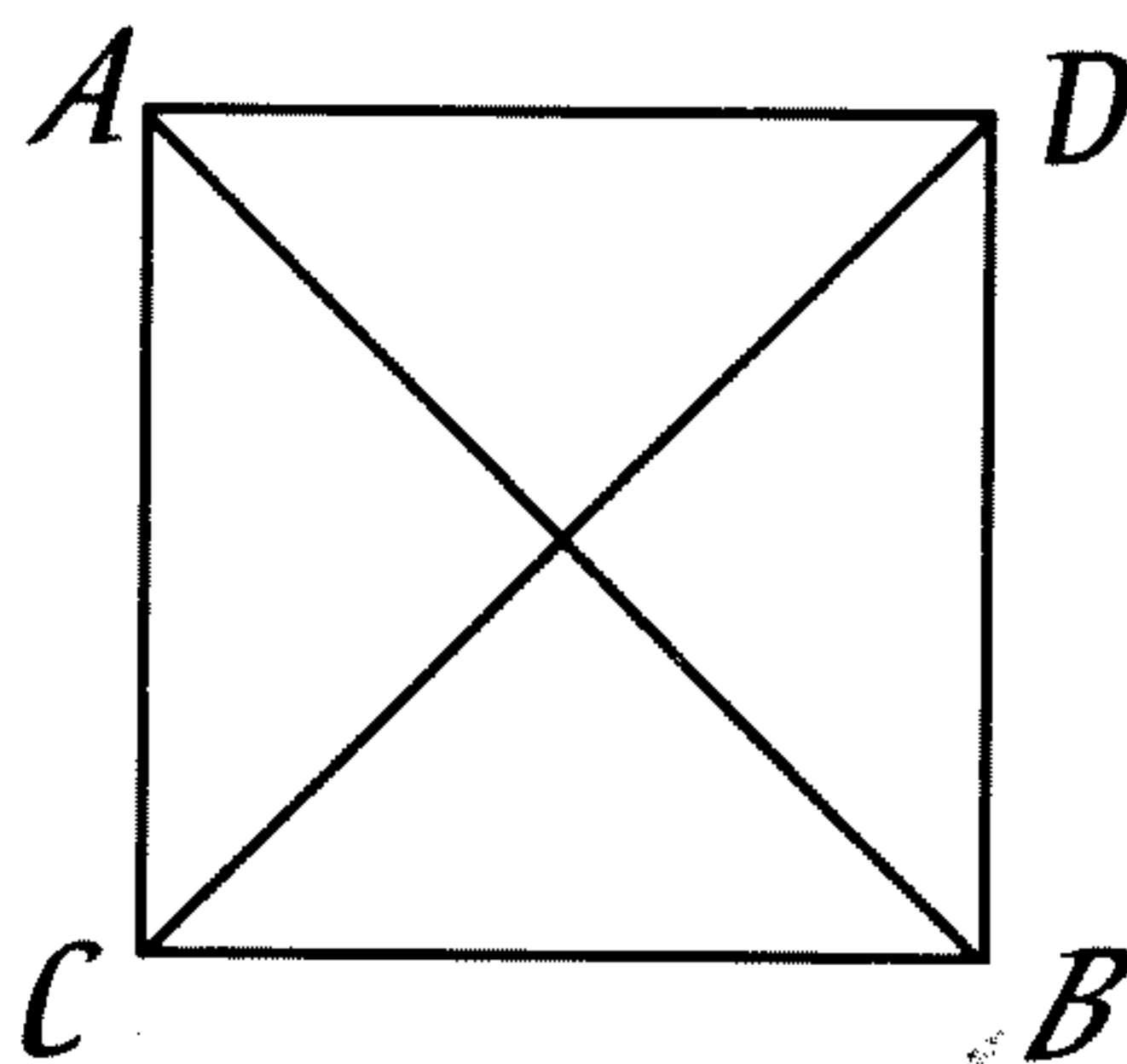
Някой казва: „Докажи, ако искаш да повярвам.“ Не, вярата предшества знанието. Без вяра никакво знание не може да се придобие. Знанието представлява опитани, проверени факти. Хиляди неща има в живота, които вие не знаете, но те оказват известно влияние върху вас. За пример срещате една мечка в гората и веднага се уплашите. Отде се яви този страх? Досега мечка не ви е нападала, но въпреки това вие се плашите от нея. Коя е причината за този страх? Казвате: „Не зная какво ми стана. Не зная защо се уплаших, но факт е, уплаших се от мечката.“ И животните се страхуват от вас. Казвам: Когато вибрациите на две тела не са еднакви, онова тяло, чиито вибрации са по-силни, оказва влияние върху другото, на

което вибрациите са по-слаби. Ако се срещнат две тела с еднакви вибрации, те напълно си хармонират. Ако човек се отзове много близо до някой голям водопад, той непременно ще изпита страх. Защо? – Този човек разбира, че водопадът е в сила да завлече всичко, което попадне на пътя му. Водопадът казва: „Ако искате да ме гледате, да се възхищавате от мене, стойте надалече. Дойдете ли близо до мене, аз ще се разправя с вас по всички правила на моето изкуство.“ Този закон се среща и в живота. Има мисли, чувства и желания у човека, които по сила са подобни на водата във водопадите. Щом попадне човек пред такива мисли, чувства и желания, нека стои далеч от тях, по никой начин да не влиза в техните течения.

Следователно водопадът е символ на мощни сили в природата. Който попадне неподготвен в течението на тия мощни сили, те ще го завлекат, т. е. ще спрат временно неговото развитие. Това спиране на развитието пък ще му причини страдания. Ако искате да причините страдания на малкото дете, което едва е тръгнало на училище, спрете го от училището, т. е. забранете му да ходи на училище. Отнемете ли на човека храната, необходима за поддържане на живота му, вие веднага ще му причините страдания. Забраните ли търговията на човека, който изкарва прехраната си от нея, вие ще му причините страдания. Тъй щото, когато лишите човека от някакво благо, вие му причинявате страдания. И когато давате на човека повече блага, отколкото му трябва,

вие пак му причиняват страдания. Ето защо човек трябва да изучава висшата геометрия, да я прилага в живота си, за да знае в какви размери да се ползува от величините и как да ги съпоставя.

Представете си, че ви е даден един квадрат като основа на вашия живот. Вие можете да вземете квадрата

Фиг. 1

като единица мярка, според която да определите вашите отношения в Битието. Прекарватے двата диагонала в квадрата AB и CD като две равнодействащи сили. Диагоналът AB представя отношението на положителните сили в природата, или отношението на мъжа към Битието. Диагоналът CD представя отношението на отрицателните сили в природата, или отношението на жената към Битието. Щом знаете тези отношения, вие ще намерите какво могат да постигнат хората. В ума на човека са вложени идеи, разположения, от които по никой начин той не може да се освободи. За пример един мъж бие

друг. Колкото и да ги възпират отвън да не се бият, те не обръщат внимание на никого, боят продължава. Обаче, яви ли се една жена между тях и дигне ръка за помирение, боят веднага престава. Тъй щото мъж на мъж мъчно може да въздействува. Ако някой мъж иска да застави тия двама мъже да не се бият, с думи той не би могъл да стори това. Би трябвало той да бъде физически посилен от тях, ако иска да ги примири. Жената би могла с няколко думи само да ги примири. Питам: Кое е мощното в жената? Жената съдържа в себе си примирителен елемент, с който въздействува върху мъжа. Жената разбира условията, при които мъжът се укротява. С една дума само жената може да укроти мъжа. И обратно, с една дума само мъжът може да укроти жената. Законът е такъв. Ако мъжът и жената разбират този закон, отношенията между тях ще бъдат правилни. Ако не разбират този закон, те винаги ще се разправят по обикновен начин: с грубости, насилие и бой.

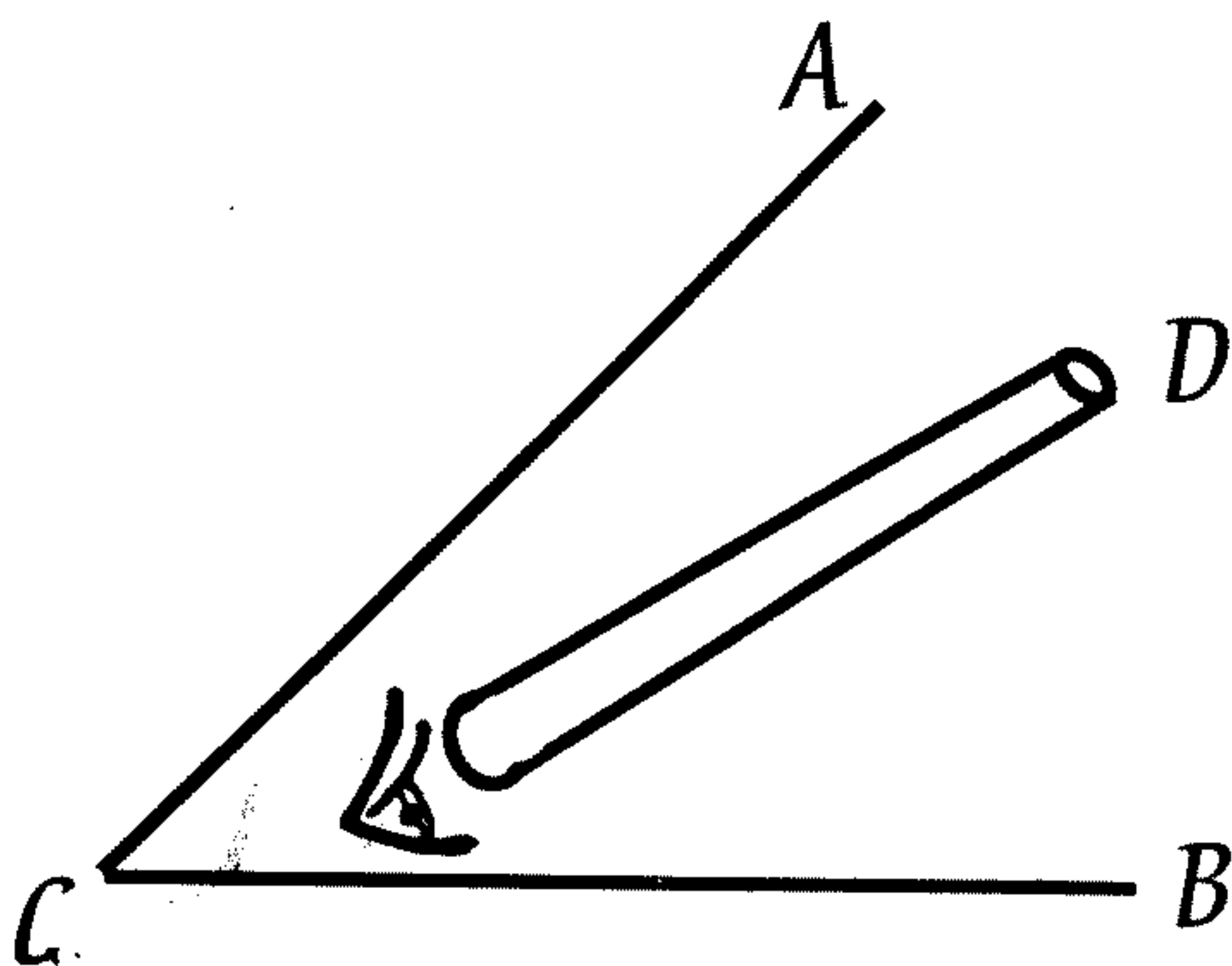
Сега, като говоря за мъжа и жената, аз нямам предвид техните външни форми. Аз разглеждам мъжа и жената като принципи, които действуват в човека. Диагоналът *AB* представя още отношението между силите на дясното полушарие на мозъка и цялата дясна страна на човешкия организъм. Диагоналът *CD* представя отношението между силите на лявото полушарие на мозъка и цялата лява страна на човешкия организъм. Силите от дясната страна на човешкия организъм и тия от лявата страна трябва взаимно да се уравновесяват. Тия сили се

проявяват както чрез тялото на човека, така и чрез неговите мисли и чувства. Това е цяла наука, цяла философия, върху която трябва да размишлявате. В първо време, колкото и да размишлявате, във вас, във вашите мисли и чувства ще се образува една каша. Не се плашете от кашата, нищо лошо няма в нея.

Когато грънчарят взима глина, какво прави с нея? Преди да видим хубавите грънци, ние виждаме кашата, от която грънчарят вае своите красиви форми. Какво прави домакинята с брашното? Тя взима брашното, замесва го с вода и образува от него каша. После туря в тази каша малко квас, замесва го добре и кашата се превръща в тесто. Тя оставя тестото да втасва, след което го разделя на няколко хляба, които носи на фурната да се пекат. Щом хлябът се опече, всички се нареждат около масата и започват да ядат. Ако домакинята не може да меси хляб, тя ще остави брашното настрана и то ще се разпилее. Който знае да меси, той ще превърне брашното в каша, от която после ще опече хубав, топъл хляб. Който не знае да меси, ще остави брашното да го разпилее вятърът. Та когато идеите на човек се превърнат на каша, той правилно се развива. Щом има каша, ще има и тесто. Щом има тесто, и хляб ще се пече. В такова положение се намира и ученикът в училището. Влиза учителят в клас и започва да предава урок. Урокът е мъчен, задачите са мъчни и в главата на ученика става цяла каша. Връща се дома си и започва да учи; размишлява върху задачите 10–15 минути и незабеляза-

но умът му се прояснява и той започва да разбира.

Сега да допуснем, че имате един ъгъл ACB , на върха на който седите вие и чрез тръбата D наблюдавате в пространството. По едно време забелязвате, че едно микроскопично тяло се движи пред вас и образува дъгата AB . Ако дъгата на този ъгъл се увеличава, това по-

Фиг. 2

казва, че тялото се приближава към вас. Ако пък дъгата се намалява, тялото се отдалечава от вас. Такива заключения може да направи само умният човек. Обаче невежият не вади никакви заключения от това, че ъгълът се увеличава или намалява. На същото основание ние можем да правим заключения за отношенията на хората едни към други – според това дали те се приближават или отдалечават. Какви са отношенията на хората към вас, ако те постоянно се отдалечават? Когато едно тяло се отдалечава от земята, то е неприязнено настроено

към нея. И обратно, когато земята се отдалечава от едно тяло, тя не е разположена към него. Колкото повече телата се приближават едни към други, толкова по-голямо е взаимното им разположение.

Когато се говори за разположение на хората едни към други, това не подразбира разположението на апаща, който има предвид да обере някой човек. Да бъде един човек разположен към друг, това значи да бъде той в хармония с него; между мислите, чувствата и постъпките на тия двама души трябва да има съответствие и съгласие. Само такива хора могат да се приближават един към друг. Всяко приближаване между двама души представя приятно съзвучие между два тона. Когато гледате звездите на небето, вие спирате погледа си на една или на друга звезда. Защо? – Понеже една от звездите привлича вниманието ви повече от другите. При това една звезда привлича вниманието на един човек; втора звезда привлича вниманието на друг човек и т. н. Какво показва това? Това показва, че между трептенията на една звезда например и даден човек има известно съответствие. Тази звезда е свързана с дадения човек и взима участие в неговия живот, помага му. Казват за Наполеона, че той имал определена звезда, която винаги му помагала.

Казвам: Всички живи, разумни същества във вселената, които съдействуват за нашето подигане, за нашето усъвършенствуване, са в съгласие с нас. Щом знаем това, ние трябва да се пазим да не разваляме отношенията

си с тях. С други думи казано: „Не разваляйте това, което Бог е съчетал.“ Ето защо целта на Школата е да помогне на учениците да разбират вътрешния смисъл на Божественния живот. Това разбиране пък ще разшири съзнанието им, а щом съзнанието им се разшири, Божествената светлина ще проникне в техния живот. Щом животът им се осветли и осмисли, те ще придобият вътрешен мир. Много учени и религиозни хора казват, че имали светлина в ума си, топлина в сърцето си, мир в душата си, но тази светлина и топлина, този мир, за които те говорят, са обикновени състояния у тях. Те днес имат светлина в ума си, утре я изгубват; днес имат топлина в сърцето си, утре я изгубват; днес имат мир в душата си, утре го изгубват. Когато Божествената светлина и топлина дойдат в ума и сърцето на човека, те не го напущат, докато той сам не затвори кепенците на своите прозорци. Съвременната наука е само един метод за човека да му покаже как да нареди живота си по-добре, да му послужи, но не и да просвети съзнанието му. За разумния науката е благо, но за неразумния тя е нещастие. Всяка наука оказва известно влияние върху мозъка и способностите на човека. Всяка наука упражнява известно влияние и върху чувствата на човека.

И тъй, когато се говори за наука в широк смисъл на думата, се разбират методи, които навеждат човека към права мисъл, към правилни схващания за живота. Казвате: „Какво да правят ония, които не са учили, както и ония, които нямат възможност да учат?“ – Според мене

всички хора учат и всички хора имат възможност да бъдат учени, само че някои хора минават през официални училища и ускоряват учението си, а други минават само през практическата житейска школа. Майката, бащата, приятелите, обществото са учители за човека от най-ранната до най-късната му възраст. Светлината, топлината също така са учители за човека. Когато малкото дете изгори пръста си на огъня, втори път то не посяга към него. От книга ли се е учило то? – От опит. Вземете животните например. И те правят дрехите си съобразно климатическите условия. Кой ги е научил на това? Природата, самият живот ги учи какво да правят, как да се предпазват от лошите условия. Птиците, без да ги е учил някой, разбират от астрономия, познават кога какви промени ще станат с времето. Пчелите пък хиляди години преди човека са знаели изкуството да правят мед и днес дохождат с готово изкуство в себе си.

Сега, като се наблюдава развитието на съвременния човек, вижда се колко обикновен живот той прекарва. Съвременният човек се занимава с обикновени работи: колко години ще живее, откъде да намери средства за по-добър живот, как ще прекара старините си, кога ще умре, как ще го погребат и т. н. Тези въпроси развиват обикновени способности. Време е вече човек да работи за събуждане на висшите способности на своя мозък. Иначе, да се живее с обикновени разбирания за живота, това не е никаква философия. Когато хората мелят житните зърна, от Бога ли им е заповядано? Никъде не е

писано, че житото трябва да се мели на брашно. Меленето на житото е човешко изобретение. В бъдещата култура воденици няма да има. Да се мели житото, това не представя никаква наука. Когато житото се мели, голяма част от маслата, както и от хранителните им сокове, изчезват. След като смелят житото, турят брашното в чували, дето стои по пет-шест месеца. Това брашно вече не е живо. То е изгубило своята жизненост, всякакъв живот от него изчезва. Ето защо най-добре е житото да се не мели, да се яде сурово. Но понеже съвременните хора нямат здрави зъби, житото трябва да се вари поне и в този вид, докато е топло още, да се яде. Ако остане жито от днес за утре, то не трябва да се яде. Всеки ден трябва да се вари прясно жито. Казвате: „Де ще се намери толкова време, всеки ден да се вари жито?“ Вярно е, че това е малко непрактично, но щом човек съзнае ползата от житото, той ще намери начин как по-лесно и скоро да го вари. Умният човек може да свари житото за десет минути, а глупавият ще го вари часове. Умният човек лесно се справя с мъчнотиите, с неблагоприятните условия, в които животът го поставя. Глупавият обаче не може да се справя с мъчнотиите в живота. Като се оплете в тях, той прилича на петел в кълчища, не може да се освободи. Понякога и съвременните учени мязат на петли в кълчища. Те влизат в кълчищата и с години не могат да излязат навън. Казвам: Не туряйте краката си в кълчища. Ако не сте научили някой закон, стойте вън от

кълчищата и предете. Ако влезете в кълчищата с краката си да изследвате, ще се оплетете в тях.

И тъй нужно е повече светлина за ума, повече топлина за сърцето и мир за душата, за да може да се внесе по-голяма широта в живота, да може човек да работи правилно и хармонично.

Тази година трябва да започнете с разбирането, да имате дълбоко разбиране за истината. За тази цел трябва да се молите да придобиете повече светлина в съзнанието си. Казвате: „Защо трябва да се молим? Бог знае всичко. Той разбира нашите нужди.“ Аз взимам молитвата като условие за придобиване на нещо. Не може човек да придобие нещо, ако не се моли. Вървиш по пътя, но си много уморен. Една кола те настига и ти веднага се обръщаш към коларя с думите: „Моля ти се позволи ми да се кача на колата ти. Много съм уморен. Ще платя, колкото искаш.“ Гладен си, отиваш в гостилница и казваш на гостилничаря: „Моля дай ми нещо от това, което си сготвил.“ Дето отиде човек, каквото пожелае, той все трябва да се моли. Молитвата е разговор, общение с Бога. Отиваш на училище, но не можеш да разбереш някои работи, обръщаш се към Господа и казваш: „Господи, моля Ти се изпрати ми Духа си чрез някои от моите напреднали братя да ми помогнат да разбера уроците, които се преподават в училището.“

Някои ще кажат, че и без молитва може да се живее добре, че и без молитва може човек да учи. Така е и без

молитва може. Молитвата не е задължителен акт, тя е свободен акт на човешката душа. Само свободният, само разумният човек може да се моли. Лудият моли ли се? Лудият не се моли. Той се отличава по това, че непрекъснато повтаря една и съща история. Той не внася нищо ново в съзнанието си. Как полудяват хората? Оберат някой човек, вземат парите му и той започва да повтаря: „Отидоха парите ми! Нямам с какво да живея, гладен ще умра, ще се съсия и т. н.“ Като държи все тази идея в ума си, най-после той се умопобърква. Кажете на този човек, че ще му върнат парите, че след няколко месеца ще има още една къща, и той ще се поправи. Значи, щом внесете една нова идея в ума на побъркания човек, той дохожда на себе си. Бог, който е всемъдър, така е създал света, че условията на живота постоянно да се променят, да не остане съзнанието на човека заето само с една идея, но постоянно да се обновява. Не съсредоточавайте мисълта си на едно място, но гледайте на всичките условия като на възможности за вашето развитие. Ако изгубите едно, ще спечелите десет; ако изгубите десет, ще спечелите сто; ако изгубите сто, ще спечелите хиляда и т. н. Такъв е законът в разумния живот.

Сега мнозина ще ви привеждат стихове, че еди-кой си пророк казал това, еди-кой си казал онова и т. н. Да, всеки пророк е казал нещо, но това, което е казал, се отнасяло за специални случаи. Много от казаното представя временни условия на живота. То не е нещо абсолютно, за вечни времена. Има неща, казани от пророци-

те, които се отнасят за вечността, но човек трябва да различава тия неща от временните, преходните. Как ще изтълкувате думите на майката към детето: „Слушай, да не ходиш на реката да се къпеш; убивам те, ако се удавиш!“ Питам: Как може да се бие удавен човек? С това тя иска да каже, че ако то се удави, тогава отношенията между нейната и неговата душа ще се изменят. Тя не ще може вече да изпраща силите на своя живот в неговия. Тя иска с това да му каже: „Не отивай на реката да не се удавиш, защото ще прекъснеш условията на живота си. Прекъснеш ли тия условия и връзката между моя и твоя живот ще се прекъсне.“ Тези думи днес са изопачени. Затова всеки трябва да си каже: „Аз не трябва да върша глупости, необмислени работи, с които да прекъсна връзката между разумния живот и своя живот.“ Между Бога и човека има връзка, която не трябва да се прекъсва. Щом тази връзка се пази, между мислите, чувствата и постъпките на Бога и човека ще има постоянен прилив, постоянен живот. Животът трябва да тече непрекъснато от Бога към нас и от нас към Бога.

Казвам: Вие трябва да бъдете положителни, да можете правилно да давате и да възприемате. Щом сте положителни, вие ще можете правилно да възприемате знанията, които ви се дават. Щом ги възприемете правилно, ще можете разумно да ги приложите. Знанието идва и заминава. Който може да го възприеме и приложи правилно, само той ще се ползува. Вие можете да го използвате, имате всички условия за това. Обаче моле-

те се да дойде повече светлина в умовете и сърцата ви. Работете усърдно да развивате ума и сърцето си. Гледайте тази година да се обезсърчавате по-малко, отколкото миналата година.

Изпейте сега „Махар Бену Аба“.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди.“

1 лекция от Учителя,
държана на 22 септември, 1926 г., София.

СТРЕМЕЖ КЪМ СЪВЪРШЕНСТВО

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди.“

Размишление

Изпейте упражнението: „Тъги, скърби дигай, слагай!“

Четоха се работи върху темата: „Най-мощното в човека“.

За следния път пишете върху темата: „Защо Истината е глава на Словото?“

Всички съвременни хора живеят в ХХ век и говорят за културата на този век като за култура, която е стигнала най-високата точка на развитие. Същевременно се говори, че тази култура вече залязва. Следователно вие живеете на границата между две култури – една, която залязва, и друга, която изгрява, която се развива. Вие живеете в деня на второто пришествие, когато едни се осъждат и умират, а други се оправдават и възкръсват. Старият се оправдава с думите: „Какво да правя? И аз искам като младите да работя, но краката не ме държат.“ Питам: Оправдание ли е това, че краката му не държат? Нека старият си отговори защо преди години краката го

държаха, а сега не го държат? Той казва: „Едно време, като млад, бях юнак, всичко работех, но сега остарях, краката ми вече не държат.“ Затова той казва на младия: „Синко, едно време аз работех, а сега ти ще работиш.“ Да се говори и мисли така, то е все едно да излезе някой виден, но стар професор пред студентите си и да им каже: „Господа студенти, едно време аз бях млад, учен, пълен със сили, но сега вече съм изветрял малко, ще ме извините!“ Какво ще кажат студентите на този професор? Те ще му кажат: „Щом си изветрял, време е вече да слезеш от катедрата. Нека на твое място дойде някой млад професор, готов за работа и труд.“

И тъй всички хора казват, че имат желание да работят, но не могат да работят, както едно време са работили. Питам: Защо не могат да работят? Какво ги спъва – краката на стария или умът на изветрелия професор? Могат ли да се оправдават с това? Може ли пукнатата стомна да се оправдава с това, че водата от нея изтича, защото е пукната? Важно е защо стомната се е пукнала, а не защо водата изтича. Щом стомната се е пукнала веднъж, водата неизбежно ще изтича. За свое оправдание стомната ще каже: „Само на едно място съм пукната, отгоре съм съвсем здрава.“ Казвам: Дали на едно или на повече места е пукната стомната, не е важно. Въпросът е, че водата от стомната изтича навън. Днес има много пукнати стомни, пукнати бъчви, от които водата и виното изтичат навън. Трябва ли хората да се оправдават, че не могат да направят това или онова, защото са пукнати

някъде? Не, човек е в състояние да направи всичко. Като казвам, че човек може да направи всичко, разбирам, че той може да направи всичко, което е разумно. Само разумният човек може да направи нещо. Глупавият нищо не може да направи. Ако някой човек пренесе хиляди пъти една сламка от едно място на друго, това работа ли е? Ако ученикът напише десет хиляди пъти подред една и съща буква, това работа ли е? Може ли това да се нарече наука? Този ученик може да каже, че има голям прогрес в него, след като написал толкова пъти буквата. Той може да каже, че е започнал да пише тази буква много красиво. Казвам: Каквото и да е постигнал този ученик с многото писане на буквата, това още нищо не значи. Тази буква е само начало на нещо. Тя е начало на пример на една дума.

Значи както хората са на различна степен на развитие, така и чувствата, и мислите на всеки човек са на различна степен на развитие. Мислите, чувствата и постъпките на човека не са на еднаква възраст, вследствие на което те се различават. Има мисли в човека, които са само на няколко месеца; има мисли, които са неколкогодишни, а има и такива, които са вече на 120 години, те чакат своя край, своята смърт. Тъй щото процесите на раждане и смърт се извършват непрекъснато в човека. Често слушате някой да казва: „Аз имах едно свещено чувство в сърцето си и една свещена мисъл в ума си, но изгаснаха вече. С тях заедно и моят живот свършва.“ Питам: Как е възможно твоят живот да се свърши само от

угасването на един лъч или на една свещена мисъл? Ако имаш само един светъл лъч в сърцето си и една свещена мисъл в ума си, тогава ти си много жалко същество. Безсмъртният живот се отличава по това, че той никога не гасне. Онова, което гасне в човека, представя отклонението му от правия път, от Великия закон, който ръководи живота. Ако един от лъчите на твоя ум или на твоето сърце изгасне, това показва, че ти си тръгнал по крив път. Какво трябва да правиш тогава? Обърни се точно в обратната посока на твоето движение, отдето слънцето изгрява, и твоят изгаснал лъч отново ще светне. Това се отнася до окултния ученик или до човека на трезвата мисъл, който иска да се добере до Божественния свят. Само окултният ученик или само човекът на правата мисъл се стреми към правата посока в живота.

Питам: Какъв е смисълът на живота? Към какво трябва да се стреми човек? Ще кажете, че човек трябва да се стреми към доброта. – Не. Към правда? – Не. Към истината? – Не. Към какво трябва да се стреми човек? – Към съвършенство. Любовта, мъдростта, правдата, истината, добродатата са качества, сили, способности, присъщи на безсмъртния живот. Докато човек живее в смъртта, докато тя го следва, всички добродетели за него са без смисъл и съдържание. Следователно, който е изгубил любовта си, той се намира в свят, дето всичко умира. В болния човек има ли здраве? В безумния човек има ли мъдрост? В лъжата има ли истина? В човека на безправието има ли правда? Какъв е смисълът на жи-

вот, лишен от добродетели? Трябва ли да се ровим в този безсмислен живот? Мнозина казват: „Ние трябва първо да уредим земния си живот, а после ще мислим за духовния.“ В какво седи уреждането на земния живот? Откак светът съществува, хората все земния живот са уреждали, но дали са го наредили? Хиляди и милиони ученици са учили преди нас в земните училища, но какво особено са научили? Който е научил нещо повече от другите, той е минал в нова област на живота – в живота на безсмъртието. Който влезе в безсмъртието, той се стреми вече към съвършенство. Не е въпросът, дали може лесно да се постигне съвършенството. Важно е човек да се стреми към съвършенство, а що се отнася до великите добродетели на живота – любов, мъдрост, истина, правда, доброта – те постепенно ще дойдат и ще живеят заедно с него. Такъв трябва да бъде идеалът на всеки човек.

Някой казва: „Аз искам да любя.“ Не, ти никога не можеш да любиш. Най-първо ти трябва да станеш съвършен, а после ще любиш. Защо? Несъвършеният не може да люби. Второ, съвършеният не може да люби несъвършения. Каква музика може да се създаде от една дъска, на която са опнати четири ненагласени струни? Може ли на тези струни да се изсвири някое парче от Бах или от Бетховен? Нищо не може да се изсвири. Съвършеният човек има само един идеал – към Бога. Пътят към Бога се намира в съвършенството. Стреми ли се човек към съвършенство, всички добродетели

ще му дойдат в услуга. Те ще бъдат неговите вътрешни подтици. Без съвършенството Бог остава непонятен за хората. И в такъв случай, колкото по-малко се говори за Бога, толкова по-добре. Който иска да разбере Бога, той трябва да мисли право. Правата мисъл е подтик към Божественото, подтик към постигане на съвършенството. Щом човек се стреми към съвършенство, той ще познае Бога като любов. И тогава, щом Бог е любов, и човек ще люби. Може ли човек да люби, едновременно с това той ще придобие необходимата свобода. В свободата си човек ще влезе в съприкосновение с по-напреднали от него същества, които ще му покажат пътя към съвършенство. Те ще го подкрепят в неговия път, ще му помагат, докато най-после той постигне своя идеал.

Питам: Какви трябва да бъдат отношенията на Бога към вас? Мислите ли, че ако Той ви даде всичкото богатство на земята или ви направи учен, знатен човек или светия, та вие ще бъдете щастливи? Не, и божество да ви направи Той, вие пак няма да бъдете щастливи. Били ли сте в положението на някое божество, да знаете какви отговорности носи то и как се справя с тях? Знаете ли колко тежко е положението на учения, към когото всички погледи са насочени? Знаете ли каква отговорност носи той за всяка направена погрешка? Вие искате да заемете положението на светия, но знаете ли колко тежък и отговорен е неговият живот? Той трябва непрекъснато, ден и нощ, да бъде буден, да свети с фенерчето си, та кой как мине покрай него да отвори книгата си, да

прочете нещо от нея и да си замине. Отговорен пост е този на светията. Той постоянно трябва да дава от своята енергия, без сам да се ползува от другите. Какво ще научи той от книгите на обикновените минувачи? Нищо няма да научи, но длъжен е да осветява пътя на всички, които минават покрай него. Мине някой млад човек, получил писмо от майка си, отвори го на светлината и чете: „Синко, ние се намираме в голяма беднотия. Три дена вече как не сме турили хапка хляб в устата си. Ако имаш пари, прати ни малко, защото рискуваме да умрем от глад.“ Свещта слуша това и мълчи. Мине един млад студент, който следва в странство, и чете: „Синко, баща ти внезапно заболя и умря. Ти знаеш вече в какво положение се намираме. Не можем повече да ти изпращаме пари. Не остава друго освен да напуснеш университета и да се върнеш при нас.“ Този студент затвори писмото си, тури го в плика, просълзи се малко и продължи пътя си. Свещта пак слуша и мълчи.

Така всички хора се изреждат един след друг при светлината на тази свещ да четат писмата си, а тя само слуша и мълчи. Писмата са все такива, от нещастни по-нещастни. Какво ще се ползува светията от тия писма? Че бащата умрял, това е остатък от старата култура. Баща, който умира, той не е истински баща. Професор, който изветрява, не може да се нарече професор; той не може да заема професорска катедра. Светия, свещта на когото изгасва, не може да остане на земята, не може да осветява пътя на хората. Божество, което не може да по-

несе греховете на света, нека си върви! Хората не се нуждаят от такива божества. Ученик, който не може да учи, да си върви! Човек, който не може да търпи, да си върви! Де трябва да вървят тия хора? Да вървят в пътя на съвършенството, дето могат да научат търпението, дето могат да научат какво нещо е любов, мъдрост, истина, правда, доброта и т. н. Там ще намерят те смисъла на живота. В този път трябва да върви всеки човек! Който търси музика, изкуство, да върви в пътя към съвършенство! Който иска да осмисли живота си, да върви в пътя към съвършенство!

Мнозина искат животът им да тече тихо и спокойно, без бури, без мъчности и страдания. Казвам: Идете при някой стар дъб, който е живял неколкостотин години, и го питайте без бури ли е минал неговият живот? Вижте онази кротка овца, покрита с хубава, бяла вълна, и я запитайте какво е преживяла, докато най-последно е създала този тип, който днес стои пред вас. Големи страдания и мъчности е прекарала тази кротка овца, докато е дошла до днешното положение. Колко скъпо е платила овцата за уроците си, докато е научила изкуството да създава такава хубава вълна и да се защитава от околната среда със своите рогчета! Какво ще кажете най-последно за културата, с която съвременните хора се хвалят? Скъпо коства тази култура! Тя е изградена от усилията и труда на миналите поколения. Тя ще се досъгради с усилията на сегашните и бъдещите поколения. Трябвало е всеки да плати по нещо и всеки трябва да плаща по нещо, за да

може да се ползува и радва на придобивките от своите усилия и труд.

Едно време в рая имаше една култура, на която Адам беше родоначалник. Дойде Ева, и тя донесе със себе си друга култура. Културата на Адама замина, остана културата на Ева. Казват, че Адам бил учен, че той турил имената на всички животни. Вярно е, че Адам е бил учен, но питам: Каква писменост остана от неговата култура? От културата на Ева все е останало нещо, но и тя вече е на залез. Съвременната култура е продължение от културата на Ева, т. е. от културата на жената. Досега Божественният чук е работил само върху жената. До днес само жената се е възпитавала. До днес навсякъде е изпъквала майката. Бащата го няма още. Тук-там ще се яви мъжът като гост и веднага след това изчезва. Още с явяването си на земята, жената е внесла в света елемента на слава и величие. Жената е много славолюбива. По-славолюбиво същество от жената няма. Тя е благородна, деликатна, фина, с тънка психология. Казвам: Не си играйте с жената! Като говоря за жената, която е внесла славолюбието в света, аз имам предвид префинената жена, която пред нищо не се спира. Колко мъже е продала тази жена! Колко войни са станали за нея! Войните стават само за жените. Те раждат повече, отколкото трябва, и като не могат да отхранят тия деца, казват: „Трябва да стане една война, да се поизтребят малко хората.“ Защо вълкът напада овците? – Да се храни, да поддържа живота си.

Сега нека разсъждаваме обективно. Вие казвате: „Господ създаде света.“ Питам: Когато грънчарят направи десет хиляди грънци и казва, че Бог го е накарал да ги направи, говори ли той истината? Преди всичко грънчарят не се нуждае от толкова хиляди гърнета. Десет гърнета са му достатъчни. Ако той беше направил само десет гърнета, те щяха да бъдат хубави, добре опечени и всеки щеше да ги хареса. А между тези десет хиляди гърнета има счупени, изкривени, пукнати, и кой как дойде, бутне ги на една, на друга страна и заминава. На същото основание и аз казвам: Господ наистина е създал света, но само онова, което всеки търси, от което всеки е доволен, а именно – здравето, красивото – то е Негово създание. Всичко останало – изпочупено, изкривено и пукнато, е човешко изобретение. Бог ще ви държи отговорни за тия непотребни неща, за изхабените материали, както ще държи отговорен и грънчаря за голямото количество глина, която е изразходвал напразно. Всяко производство трябва да бъде разумно. Днес всички хора са производители и се стремят към изобилие. Не, хората трябва да се върнат към първоначалната култура, девизът на която е бил: „Малко, но хубаво.“ Малко говори, но хубаво, място да хване. Малко направи, но хубаво, всеки да остане доволен.

И тъй първото правило: малко, но хубаво. Понякога и аз говоря много, защото живея във вашата култура, дето правилото е точно обратно на първата култура. Днес всеки се стреми към възможност повече, по-много

и т. н. Аз говоря много, защото иначе не бихте ме разбрали. Даже и при многото говорене, като свърша лекцията, пак ще дойде някой при мене и ще ми каже, че не разбрал това, не разбрал онова, ще иска още обяснения. Много неща могат да се обяснят, но време се изисква за тяхното разбиране. Тъй както животът се изяснява, той има своето математическо, своето геометрическо изяснение. Той крие в себе си ред възможности. И когато животът на някой човек достигне своята най-висока точка на развитие, този човек трябва да напусне живота си; той трябва да се откаже от своята форма, в която е бил досега, и да мине в нова среда, в нова фаза и нова форма на живот.

На съвременните хора предстои още дълго време да се развиват. Когато някой човек изгуби нещо в живота си, той не трябва да съжалява. Това са неговите стари мисли, чувства и желання, с които трябва да се прости като с нещо старо, отживяло своето време. Човек трябва да постави новото като основа на своя живот. Затова казвам: Поставете за основа в живота си нови мисли, нови чувства и желання. Работете, без да се оплаквате, без да мислите, че едно време сте били по-добри, отколкото сега. Ако наистина по-рано сте били по-добри от сега, тогава защо сте дошли на земята? Задачата на човека е да се усъвършенствува, да става все по-добър. Затова е пратен той на земята. Това е задача, дадена на всички същества без разлика. В Божествената програма е поставен на първо място стремежът към усъвършенс-

твуване на всички същества, като цел в живота. Понеже всички същества влизат във великия живот, то и великите сили – любов, мъдрост, истина, правда, добродетел – служат като подтик към усъвършенствуване. Щом този стремеж е вложен във всяко същество, рано или късно то ще намери правата посока на своето движение – пътя към съвършенство.

Питам: Какво прави житното зърно, когато го заровят в земята? То започва да разсъждава, да определя посоката на своето движение: нагоре ли да върви или надолу. Веднага то се поляризира и тръгва в две посоки: надолу – за развитието на корените си, нагоре – за развитието на клоните си. След това житното зърно пристъпва към работа. То разрешава една трудна задача в живота. Следователно, когато и вас поставят като житното зърно в земята, първата ви задача е да определите посоката на своето движение, посоката към съвършенство и след това да започнете работата си. Намерите ли тази посока, вие всичко ще можете да постигнете. От вашата съзнателна работа към съвършенство зависят и вашите постижения. Ако вървите правилно в този път, вие още сега можете да постигнете и богатство, и знание, и сила. От вас зависи вашето щастие. Не вървите ли, както трябва, не работите ли съзнателно, щастиято ще се отдалечава от вас. Вие ще го постигнете едва след хиляди години. Колкото повече отлагате, толкова повече и щастиято ви ще се отдалечава. Не мислете, че като хванете единия край на щастиято, всичко сте придобили. Вие може-

те да хванете единия край на щастието и да го изпуснете. Работете постоянно, без отлагане, та като хванете единия край на щастието, да не го изпуснете. Хванете ли здраво щастието, вие ще влезете в безсмъртния живот. Влезете ли в безсмъртния живот, това не значи още, че всичко сте разбрали. Не, безсмъртният живот изисква още повече работа, усилия, отколкото временният живот. Защо? – Защото ако не работите, вие можете да го изгубите. И в безсмъртния живот нещата не се постигат моментално. И там човек трябва да работи, да се развива, да учи. Той не може изведнъж да обхване този широк свят около себе си. Работа се изисква от всички.

Някой казва: „Аз не искам да се влияя от никого.“ Казвам: Влиянието в живота е неизбежно. Слънцето не влияе ли на земята? Луната не влияе ли на земята? Влиянието е закон: ще влияеш и ще ти влияят. Чрез влиянието става вливане от един човек на друг. Благодарение на влиянието хората си помагат взаимно. Мнозина се плашат от влиянието, защото мислят, че ще изгубят свободата си. Не, това е криво разбиране. Истински свободен човек е онзи, който може разумно да използва влиянието на хората върху себе си. Питам: Ако някой не иска да се поддава на влиянието на хората, защо той иска да им влияе? Който иска да не се намира под ничие влияние, нека се изолира, да живее отделно от хората. Тогава нито те ще му влияят, нито той ще им влияе. Иначе, докато човек живее между хората, той винаги ще се влияе от тях, пък и той сам ще им влияе. Само умрелият човек

от никого не се влияе и никому не влияе. Когато някой ви казва да се пазите от неговото влияние, това подразбира, че той иска да ви влияе. Не се плашете от влиянието на хората. Защо? – Защото само Божественото в човека е в сила да влияе. Здравият, разумният човек трябва да използва това влияние, а не да се пази от него. Няма по-страшно нещо за хората от това, да престане Божественото да им влияе. Опасно е положението на дъщерята, когато майката престане да ѝ влияе; опасно е положението на сина, когато бащата престане да му влияе; опасно е положението на всеки човек, когато приятелят му престане да му влияе. Радвайте се, докато сте под влиянието на моята свещ. Какво лошо има в това, когато вие сте сред гората в тъмна, мрачна нощ, и аз ви светна с моята свещ? Лошо ли е влиянието на моята свещ в този момент? Какво ще бъде вашето положение, ако в тази тъмна нощ аз изгася свещта си, за да не ви влияе? Не, спасително нещо е влиянието на хората. Всяко влияние представя запалена свещица. Вие трябва да схващате влиянието като разумен процес в природата и правилно да го използвате. Знайте, че когато се намирате под влиянието на лоши мисли, едновременно върху вас ще дойде влиянието и на добрите мисли. Влиянието на добрите мисли винаги е по-силно от влиянието на лошите мисли.

Следователно винаги ще имате предвид следния закон в живота: дето злото, там е и доброто. И обратно, дето е доброто, там е и злото. Ако не се пробуди злото в

човека, и доброто няма да се пробуди. Ако не се пробуди доброто, и злото няма да се пробуди. Тези са признаците, по които се познава, че човек се стреми към съвършенство. Щом дойде злото, то ще влияе върху човека. Злото ще иска да вземе човека на своя страна, да го убеди в своите методи. Обикновено крадците си служат с методите на злото. Когато крадецът се приближава към някой дом с намерение да обира, той пристъпва тихо, без светлина, да не го види никой. Щом се настани пред касата, отдето ще вземе пари, той запалва свещта си. Когато свърши работата си, изгасва свещта и излиза навън също така тихо, без всякаква светлина. Питам: Защо крадецът влиза без свещ, а когато обира, запалва свещ?

За изяснение на това положение ще приведа следната аналогия. Преди да отиде да обира, крадецът е облечен със скъсани дрехи, минава за последен бедняк. Щом обере някоя каса, той веднага си купува нови дрехи, шапка, обуца и никой не може да го познае. Между онзи беден човек със скъсани дрехи и облечения с нови, хубави дрехи има голяма разлика. Тази е причината, дето крадецът, преди да обира касите, не запалва свещта си, а когато я обира, запалва свещта, да му свети, да вижда какво прави. Той трябва да мине незабелязано за хората, да не го видят, да не го познаят. Можете ли да кажете, че крадецът със скъсаните дрехи е скромен човек? Не, той ходи скъсан, за да не обърне внимание на хората, да мине незабелязан. Същото прави и лихварят, който обира бедните вдовици. Той ще отиде на черква хуба-

во облечен, ще запали голяма свещ, ще мине за благочестив човек. Каквото и да прави, той не може да излъже Бога. Бог не се нуждае нито от неговата голяма свещ, нито от хубавите му дрехи. Този лихвар все пак ще си остане отвътре нечист. По-добре е човек да бъде отвън нечист, а отвътре чист, отколкото отвътре нечист, а отвън чист.

И тъй, като навлизате в мъчнотиите на живота, за да ги преодолеете, вие трябва да се стремите към съвършенство. Каквото да правите, каквато философия и да имате, мъчнотиите неизбежно ще дойдат. Те са определени за всеки човек, бил той прост или учен, сиромаш или богат. Ти може да си свършил и десет факултета, но мъчнотиите и за тебе ще дойдат. Има определени неща, които непременно трябва да станат. Това обаче не е фатализъм. Закон е: мъчнотиите, страданията са неизбежни, понеже са условия за развитие, за разрешаване на задачи. Нима Христос, който беше гениален човек, не понесе ред мъчнотии и страдания? Той всичко предвиждаше, знаеше какво ще стане, но въпреки това се подчини на закона. Един от учениците Му Го посъветва да приложи своята сила, да прати един легион войници да унищожи римската войска и да се избави от страданията. Христос можа да унищожи не само римската войска, но и цялата Римска империя, обаче Той прие страданията, които Му бяха определени да мине. Христос носи до едно място дървения кръст, но после го хвърли на земята и каза: „Да нося страданията на хората, разбирам, но да

нося дървен кръст, не разбирам. Оттук нататък вие го носете.“ Христос не искаше да носи дървения кръст и го свали на земята, а хората в Негово име и днес още носят кръстове на врата си. Геройството на човека не се заключава в носене кръст на врата. Когато дойде страданието, турете го на гърба си и го носете, без да ви знаят хората. Това е живият кръст, това е геройство. А тъй, турите едно малко кръстче на врата си, всички да го виждат. Дойде ли страданието, превърнете го в добродетел. Христос издържа на поруганията на цял народ, на множество войници. Той понесе всички страдания с любов, но дървения кръст хвърли на земята. Днес християните целуват само дървени кръстове. И защо не вървят работите им напред? – Защото те туриха на вратовете, на главите си именно този дървен кръст, презрян от самия Христос.

Време е вече хората да се стремят към съвършенство, към истинско знание, към любов, мъдрост, истина. Време е да се откажат от дървените и металическите кръстове. Представете си, че един свят човек целува един златен кръст, който веднага се разтопява от целувката. Ще бъдете ли доволни от тази целувка? Когато Христос дойде на земята, Той ще целуне всички кръстове. От тези кръстове няма да остане никаква следа. Те ще се превърнат на прах и пепел. Това именно подразбира стихът: „Ще обърша сълзите им, ще хвърля престъпленията им настрана и никога повече няма да ги помена.“ Един от апостолите казва: „Ще се похваля с кръста си.“ Това зна-

чи: ще се похваля със страданията, които понесох за Господа. Ще се похваля със страданията, чрез които Бог ме изпита. Ако страдаш и с радост понасяш страданията си, имаш любов. Ако страдаш без радост, нямаш любов. Следователно страданията са пробен камък за изпитване на човешкия характер.

Казвам: Мислете право и не се натъквайте сами на противоречия. Не се плашете от влиянията. Ако влиянията на хората са добри, приемете ги без страх. Ако влиянията на хората са лоши, пак ги приемете без страх и размишлявайте. Понякога човек може да се ползува и от отрицателните влияния. Да се влияеш от лошото, от отрицателното в човека, значи, след като видиш погрешката, която той прави, да бъдеш внимателен, ти да не я направиш. Като постъпвате така, ще си създадете силни, велики характери. Ако не използвате нито добрите, нито лошите влияния, вие ще се натъквате на противоречия. Когато човек се намери в противоречие със себе си, той постоянно губи. Да влиза човек в противоречие със себе си, това значи да пробива стена с главата си. Може ли човек да пробие стена с главата си? – Не може. Турят едного в затвор и той казва: „Какво да правя в този затвор? Как да изляза оттука?“ Казвам: Почакай малко, приложи търпението. Все ще се намери отнякъде една желязна пила, с която ще можеш да пробиеш стената. Твоят приятел ще се погрижи за тебе. Той ще ти опече един хубав хляб и в него ще тури една желязна пила. Като разчупиш хляба, ще намериш пилата и ще си

послужиш с нея. Защо трябва да се мъчиш с главата си да пробиваш стената? Вземи пилата и стържи. Тя представя един от начините за разрешаване на въпросите.

Питам: Какъв начин знаете за разрешаване на проблемите в живота? Някой казва: „Един от начините за правилно разрешаване на всички трудни задачи е всякога да се говори истината.“ Добре, ще ви дам един пример, да видим как бихте постъпили: истината ли ще кажете или ще излъжете. Неприятелите или стражарите гонят един от добрите ви приятели. Той се скрива в дома ви. Стражарите тичат по следите му и влизат във вашия дом, като ви запитват: „Тук ли се скри един човек?“ Ако кажете истината, че приятелят ви е у вас, вие ще станете негов предател, ще го предадете в ръцете на стражарите. Ако кажете, че не е у вас, ще излъжете. Как ще разрешите тази задача? Ако не кажете истината, ще спасите приятеля си; ако кажете истината, ще го предадете на стражарите. Това са двата начина, по които може да постъпи обикновеният човек. Но човек с дарби, с ясновидство ще постъпи по друг начин. Преди още да са дошли стражарите да търсят приятеля му, най-малко един ден по-рано, той ще напълни торбата на приятеля си с хляб и ще му каже: „Тръгни още сега за Рилската пустиня, скрий се на еди-кое си място, прекарай там 24 часа. След това можеш да се върнеш пак при мен.“ И после, когато стражарите дойдат да търсят приятеля му, той свободно ще каже: „Да, тук беше човекът, когото търсите, но той още вчера замина, може да е отишъл някъде из горите.“ То-

зи е начинът, по който едновременно и приятелят си ще спасите, и истината ще кажете.

Следователно наука се изисква, да знае човек кога и кому да говори истината. Кому ще говорите истината? – Само на Бога. Кога ще Му говорите истината? – Всякога. На Бога всякога ще говорите истината. Истината може да се говори само на Бога. Когато говоря истината, аз имам предвид Бога, а не хората. Да говориш истината на Бога, това е мисълта на живота. Този трябва да бъде идеалът на всички. Дойде ли въпрос до истината, ще се вдълбочите в себе си и Бог ще ви научи как и какво да говорите. Ако говорите истината на хората в името на Бога, Той ще ви научи какво да говорите. Ако не говорите истината на хората, Бог няма да ви научи. Той ще мълчи, ще ви остави сами да се разправяте. Понякога вие искате да угодите на хората, да им кажете истината, без да сте запитали Бога в себе си трябва ли да им се каже и ако трябва, как да им я кажете. Представете си, че този, на когото ще кажете истината, е стражар или разбойник, който иска да хване приятеля ви. Трябва ли да му кажете истината? Казвате: „Аз да си кажа истината, а той, ако е прав, нека се защити.“ Ами ако те го пребият от бой, без да му позволят да каже дума за свое оправдание? Това истина ли е? Какво допринесохте на вашия приятел с казането на истината? Предадохте го, нищо повече. Преди да сте казали истината, трябваше да влезете в тайната си стаичка и да се посъветвате с Бога, да ви каже какво да направите. Този въпрос лесно се реша-

ва от човек, който следва Божия път. Как може да го реши? Той разполага с магическа пръчица. Като влязат стражарите в дома му, той ще махне с пръчицата си и ще им каже: „Търсете, да видите ще намерите ли човека, който ви трябва. Те ще гледат натук, ще гледат натам, ще търсят, ще обикалят, но нищо няма да видят. Те ще изпитат голямо вълнение, тъй щото и да видят човека, няма да посмеят да кажат. И като ги питат дали са намерили онзи, когото търсят, те ще кажат, че не са го намерили. Казвате: „Има ли право този човек да си служи с магическа пръчица?“ Питам: Имат ли право стражарите да преследват човека? Кога стражарят има право да арестува един човек? Когато му е дадена за това заповед от Бога. Това се потвърждава и от стиха: „Всяка власт е от Бога дадена.“ То значи: всяка разумна власт е от Бога дадена.

Сега, като ученици на окултната Школа, вие трябва да разглеждате законите в техния дълбок смисъл. И затова, когато ученикът съди някого, той трябва да върши това не по свое желание или по свой интерес, а по заповед, по власт, дадена му от Бога. Ако постъпва по този начин, той винаги ще бъде доволен от себе си. Само по този начин вашите ум, сърце и воля ще се развиват правилно. Следователно не влизайте в противоречие с Божественото, не отстъпвайте от него. Ако искате мъдрост, обърнете се към Бога. Той ще изпрати най-видните професори да ви учат. Ако искате сила, обърнете се към Бога. Той ще изпрати най-добрите учители да ви покажат

как се придобива сила. Ако искате да разберете любовта, истината, правдата, добродетелта, обърнете се към Бога. Той ще ви изпрати съответни учители. Не един учител ви е нужен през деня, но хиляди, милиони учители ви са нужни всеки ден. В това седи красотата на живота. Докато човек живее, той всякога ще се намира под закона на влиянието. Силните ще влияят на него, а той ще влияе на по-слабите от себе си.

Основната мисъл, която трябва да остане в ума ви от тази лекция, е мисълта за съвършенството. Каквото и да правите, трябва да държите тази мисъл в ума си, докато напълно узрее. Тя трябва да ви дава непреривен импулс, да осмисли живота ви. И след това, като ви пита някой какво представя новото учение, ще отговорите: „Новото учение води към съвършенство.“ Казвате: „Ние сме слушали от мнозина да говорят за съвършенството.“ Не е достатъчно само да се говори, но то трябва да се опита. Който е влязъл в пътя на съвършенството, в него едновременно ще потекат три струи: едната струя ще мине през сърцето и ще създаде в човека разширение на чувствата; втората струя ще мине през ума и ще възбуди в него безброй светли мисли; третата струя ще проникне през душата и ще подтикне човека към свобода на неговите действия. Следователно този човек ще се движи безпрепятствено в три направления. Когато човек се домогне до пътя на съвършенството, Божественото се пробужда в него. Съвършенството представя идеал, за постигането на който Бог всякога е готов да ни помага.

Когато ние се стремим към обикновени работи, Бог ни оставя сами да работим.

За изяснение на тази мисъл ще приведа следния случай из живота. Това било още в първите години след освобождението на България. Един млад българин, родом от Свищов, отишъл в Америка да следва. Като свършил образоването си, той се върнал в България и се явил при княз Александър Батемберг да иска служба. По това време нямало много учени българи, затова князът бил готов да го назначи пръв министър в България и го запитал: „Искаш ли да те назнача за министър на България?“ – „Не, аз искам да стана директор в една от софийските гимназии.“ – „Щом е така, ще отидеш при министъра на просвещението. Той се грижи за тия работи. Аз мога да ти дам по-висок пост.“ Такова е често положението, в което изпадат много от съвременните хора. Бог иска да ги назначи министри, а те се отказват, искат да станат директори. Тогава Бог им отговаря: „Щом искате да станете директори, идете при министъра на просвещението, той се грижи за тия назначения.“ Като отидете при министъра, той обещава, че ще ви назначи, но от ден на ден отлага, докато най-после се убедите, че и директор не можете да станете. Тъй щото, докато княз Батемберг ви предлага да станете министър, вие се отказвате, искате директорско място. Обещават ви днес, утре, че ще ви назначат директор, но в края на краищата и това място не получавате. Следователно, търсите ли служба, намерете такава, която

да води към съвършенство, което е вашият идеал.

Казвате: „Ние знаем какво нещо е съвършенството.“
Вие знаете какво нещо е съвършенството, говорите за него, но същевременно говорите за млади и за стари. Ако говорите за съвършенство, а едновременно считате, че сте стари и не можете да учите, вие сте в културата, която залязва. Тя е култура на западните народи. Ако сте славяни, влезте в новата култура, която води към съвършенство. Човекът на новото знае, че има смърт, но той знае, че има и възкресение. Човек може да легне в гроба, но той знае, че пак ще стане. Той ще отиде при Господа, но пак ще се върне с лице по-светло от това, с което е отишъл. Не става ли същото и с житното зърно? Когато посеят житното зрънце в земята, никой не знае за това. Когато то израсте, цъфне и даде плод, всички знаят за него и се радват.

Желая на всички да бъдете запалени свещи, отдалеч да светите и всички да ви се радват. Запазете в себе си идеала към съвършенство и към него се стремете. Имате ли този идеал, вие всякога ще бъдете добри, весели и силни.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди.“

2 лекция от Учителя,
държана на 22 септември, 1926 г., София.

ДВАТА ПОЛЮСА

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди.“

Размишление

Прочете се резюме на темата: „Най-мощното в човека“.

Четоха се някои от работите върху темата: „Защо Истината е глава на Словото?“

Сега, като се четоха темите, въпросът остава пак неразрешен. Радвайте се, когато някои въпроси остават неразрешени. Красивото в живота седи в това, което не се разрешава. Като се четоха темите за истината, естествено изникна и въпросът за лъжата. Една българска поговорка казва: „Краката на лъжата са къси“. Според мен лъжата няма никакви крака. Защо хората лъжат? За да вземат нещо. Когато някой иска да вземе пари от банкера, той ще го излъже, че това има, онова има, за да може да вземе пари от него. Щом вземе парите, пак ще го лъже, дано някак не ги върне. Лъжата съществува само в материалния, във физическия свят. Значи, за да лъже някой, все трябва да има някакъв материален обект като

причина за лъжата. В духовния, в Божествения свят лъжа не съществува. Докато човек се намира при добри, при благоприятни условия, каквито са в невидимия свят, той не се познава, не знае, дали обича да лъже или не. Когато слезе в материалния свят, при по-трудни условия на живота, тук той се проявява такъв, какъвто е. Характерът на човека се изпитва повече при неблагоприятните условия, отколкото при благоприятните. Днес считат благороден човек този, който проявява велики дела и качества. В новата култура съдят за благородството на човека по това как се проявява в най-малките неща.

Съвременните хора говорят за чест, за морал и казват, че морален човек е онзи, който спазва правилото „Не убий!“. Кого да не убива: човека ли? Питам: Може ли тогава да се нарече морален човек онзи, който коли кокошки, агнета, волове или който убива мухи, сече гори и т. н.? Ако истинският морал се заключава в спазване правилото „Не убий“, този морал трябва да се прилага по отношение на всичко живо, от най-малкото до най-голямото. Не се ли прилага той в целокупния живот, това не е морал. Много от днешните учени, писатели и философи казват, че моралът е нещо относително. Да, човешкият морал е относителен, но Божественият е абсолютен. Представете си, че имате един добър приятел, когото обичате, и той ви обича: приема ви в дома си винаги добре, разположен е към вас, угощава ви хубаво и т. н. Това ви радва, задоволява и вие се чувствате щастлив, доволен. Един ден отношенията на приятеля ви се изме-

нят към вас по разни причини – материални, духовни или поради самото естество на приятеля ви. Сега вие се поставяте на изпит: ако сте морален човек, ще останете верен на приятеля си, няма да се поколебаете в отношенията си към него. Ако нямате морал в себе си, веднага ще се измените към него, ще му дадете гръб. Вие трябва да знаете, че човек е колективно същество, вследствие на което често той не е отговорен за постъпките си. Наистина човек трябва да мисли за всичко, което върши, защото дали е отговорен за делата си или не, в края на краищата пак той страда. Когато турите дървото в огъня, виновно ли е то, че изгаря? Първо е виновен човекът, който туря дървото в огъня, а после е виновен огънят, който има свойството да изгаря телата. Когато вземете един остър нож и с него мушнете някой човек, ножът ли е виновен за това убийство?

Следователно постъпките, действията на човека биват колективни и индивидуални. От постъпките на човека се определя неговата сила. Никой никога не може да изнасилва; никой не може да употребява насилие върху другия, ако последният сам не се поддаде на това насилие. Тъй щото, когато човек не се поддава на лошото влияние на някоя колективна или индивидуална единица, това говори за неговия морален устой.

Питам: Какви трябва да бъдат качествата на духовния и на Божествения живот? Както Божественият, така и духовният живот не се проявяват във време и пространство. Те са извън времето и пространството. Физи-

ческият живот обаче се проявява във време и пространство. Следователно, докато човек е в Божествения свят, той е в приятно, добро разположение на духа. Следващия момент, когато слезе на физическия свят, той изгубва това добро разположение на духа и минава в обикновения живот. В Божествения свят хората всякога се намират в добро разположение на духа, а във физическия живот те се намират в добро или в лошо настроение. Хората на настроението всякога се движат между два полюса: когато на единия полюс е топло, на другия е студено. Такъв е законът на физическия свят. Когато двама приятели живеят добре помежду си и образуват едно цяло, единият от тях винаги ще се намира на единия полюс, а другият – на противоположния полюс. Ако единият е в лятото на живота, другият ще бъде в зимата; ако единият е в пролетта на живота, другият ще бъде в есента. Обаче съществата от духовния и от Божествения свят, понеже знаят законите, могат да сменят полюсите на живота, както искат. Те имат най-малко четири полюса. Ако едно от тия същества дойде на земята и изгуби условията за растене и развитие, това същество ще се качи в духовния свят. Когато и там изгуби условията, това същество ще се качи още по-нагоре. Така то ще се качва от една област в друга, по-висока, докато най-после не среща никакви препятствия за своето растене и развитие. Хората на физическия свят, като не познават духовните закони, ще се раждат и умират, ще минават от един полюс в друг, докато най-после научат тия закони и могат да ги прилагат в живота си.

Казвам: От хиляди години насам Божественният свят работи върху хората да ги научи на онези методи, чрез които ще могат по свое желание да минават от един полюс в друг. Пожелае ли човек да влезе в Божествената Школа като ученик, той непременно трябва да изучава методите за трансформиране на състоянията, за преминаване от един полюс в друг, за да може да се справи с изпитите на тази Школа. В Божествената Школа изпитите са по-трудни, отколкото в обикновените. Мнозина мислят, че като влязат в някоя окултна школа, работите им веднага ще се наредят, всичко ще им тръгне напред. Те мислят, че ще живеят като галени деца: слугини ще ги обличат и събличат, ще ги водят по разходки, песни ще им пеят и т. н. И ако не излезе така, те казват: „Да знаехме, не бихме влезли в тази школа.“

Питам: Ако не влезете в Школата и останете в света, там по-добре ли ще ви бъде? Положението на хората в света е много по-лошо от това на учениците от някоя окултна школа. Има ред статистики, които показват какво се върши в света. Там хиляди хора умират от различни болести; там мъже убиват жените си и жени убиват мъжете си; родители убиват децата си и деца убиват родителите си. Страшен и тежък е животът в света! Ако разгледате съвременната култура с окото на ясновидеца или на окултиста, ще видите, че там е място само на престъпления. Тази култура ще загине по причина на тия престъпления. И ако много добри хора даже се гневят, сърдят, искат да отмъстят на този, на онзи, искат да

убият някого или да се самоубият, това се дължи именно на лошото влияние на тази култура, в която те са потопени и без да желаят, взимат участие в нейния живот. Но има много хора, които по мисли, чувства и живот коренно се различават от обикновените хора на съвременната култура. Кой са тези хора? Те са ония, които са доволни от най-малкото благо, което им е дадено. Те са доволни, защото знаят, че това благо постоянно расте. Нищо в природата не седи на едно и също място, на едно и също положение. Ако малкото благо, като житното зърно съдържа в себе си условия за растене, щом се посади в земята, всеки нов момент то ще расте, ще се развива, докато даде плод, от който всички ще се ползват. Който не е доволен от малкото благо, той няма да се погрижи да го посади в земята, вследствие на което ще го лиши от условия за растене и живот.

И тъй в природата малките неща растат, а големите се смаляват. Който иска да стане голям, той трябва да се смалява. Слънцето не се ли е смалило? Някои учени твърдят, че едно време слънцето е било по-голямо, отколкото е днес. Те казват, че слънцето още ще се смалява. Същото се твърди и за нашата земя. Някога тя е била много по-голяма, отколкото днес. Следователно, който търси велики работи в света, той трябва да знае, че непременно ще се смали. Законът е такъв. Щом желаеш велики работи, ще те смалят. Щом желаеш малки работи, ще те възрастват. Това е изказано в стиха: „Бог на смирените дава благодат, а на горделивите се противи“.

Сега, като говоря по този начин, искам да обърна вниманието ви на обходата. Изкуство е да знае човек добре да се обхожда. Той трябва да се отнася с хората така, че и те да останат доволни от него, и той да бъде доволен от себе си. Някой, като говори с хората, вади кърпата си срещу тях, изтрива носа си, пръска слюнки от устата си и т. н. Щом говорите с някого, трябва да спазвате известно разстояние между него и вас и никога да не нарушавате това правило. Някой казва: „Дребни работи са тия, няма какво да им се обръща внимание.“ Не, ако човек обръща внимание на малките работи, той ще бъде внимателен и към големите. Някои хора обичат да говорят много за това-онова, за каквото им дойде на ума и после казват: „Ние разглеждаме въпроса обективно, а не субективно.“ Какво разбирате под думите обективно и субективно? Ще кажете, че обективният свят е външен, а субективният – вътрешен. Обективният свят е широкият, големият свят, а субективният е малкият, ограниченият свят. Както и да разглеждате нещата, обективно или субективно, като ученици на окултната Школа вие трябва да имате добра обхода. Обходата не се предава, тя се придобива със съзнателна работа. Има ред методи за това, но те не са механически. Човек трябва да мине през най-големите изпитания, но същевременно трябва да мине и през най-големите блага; той трябва да мине през най-голямата сиромашия, а също така и през най-голямото богатство. И като се движи между тия два полюса, той най-после ще изработи начин на обхода както към себе си, така и към другите.

И тъй, казано е от Псалмопевица: „Глава на Твоето Слово е Истината.“ След него много пъти е повтаряна тази мисъл, но разбрали ли са хората каква идея имал в главата си Псалмопевецът? За да се разбере идеята, която той имал, човек трябва да се постави на неговото място и да преживее неговата опитност. Когато човек разбира и преживява опитностите, страданията и изпитанията на хората, той става по-мек, по-снизходителен и по-добър към тях.

Питам: Защо човек не е мек, не е добър, не е снизходителен към хората?

Някои хора не са меки, понеже нямат достатъчно пространство в себе си да се разширяват. Мекотата се развива при известни условия. Какво е нужно на желязото, за да стане меко? Топлина му е нужна. Когато се приближавате към меки хора, вие изпитвате известна приятност. Това се дължи на обстоятелството, че мекотата представя приятна, топла дреха, която обвива тия хора. Тази топла, приятна обвивка прави меките хора имунитетни към всякакви болести. Здравето на човека зависи от неговата мекота. Когато човек изгуби мекотата си, той започва да изсъхва, да се втвърдява и лесно заболява. Дето влезе той, каквото погледне, навсякъде вижда лошото. Недоволството е негов спътник. Той е недоволен от хората, недоволен е и от себе си. Недоволството е присъщо качество на съвременната култура, която вече си отива. В тази култура човек е крайно индивидуализиран. И ние виждаме как днес всеки човек иска да подчини

другите, той да стане центъра, около който те да се движат. Вследствие на това силно индивидуализиране между хората започва една вътрешна борба за първенство. И в заключение тази борба свършва с катастрофа, обща за всички и лична за всеки, който участва в нея. Това нещо става и в държавите. Днес избират едного за цар, благославят го, коронясват го, но утре се обяви някаква война, която не даде очакваните резултати, и този цар се вижда принуден да напусне престола. Възцарява се друг цар, събират се около него други хора и започва пак същата история. Коя държава, кой народ и кой цар досега са реализирали своите идеали? Резултатите на всички държави, на всички царствувания са само катастрофи: избити хора, осакатени, болни, икономически съсипани народи и т. н.

Казвам: Когато хората се бият, това показва, че те са млади. Само младите се бият. Старите подтикват младите да се бият, а те сами седят настрана. Гледате някой млад момък седи у дома си, работи нещо, но дойдат старите, баща му, майка му и казват: „Синко, какво си се затворил в къщи? Я излез вън, иди на хорото да си поиграеш с момите.“ Той седи, не иска да играе, не го привлича хорото. Днес му говорят така, утре му говорят, докато най-после му внушат, че трябва да излезе, да си избере някоя мома, да се ожени за нея. Той си хареса някоя мома, но друг я обича и гледаш, че един ден тия двама момци се сбили. След това старите започват да ги критикуват: „Гледай тия луди-млади какви глупости вър-

шат!“ Докато човек живее в старата култура, той все глупости ще върши: войни ще отваря, царе ще възкачва и сваля и т. н. Новата култура обаче изисква нови форми, ново съдържание, нов смисъл на живота. Когато свързваш съдбата си с някой човек, ти трябва да се изпиташ не само външно, но и вътрешно – можеш ли да живееш с този човек и какви трябва да бъдат отношенията ви. Това е задача на човека при всички случаи в живота му. Откакто се роди, докато замине за другия свят, човек непрестанно трябва да решава въпроса за връзките и за отношенията си с хората. Защо? Защото старата култура разрешава тия въпроси по един начин, а новата култура ще ги разреши по друг начин.

Сега аз искам да ви дам няколко нови правила, но който приеме тези правила, трябва да ги приложи. От всички се изисква приложение. Някой седи и очаква, каквото Господ даде. И това е добре, но във всичките си работи този човек напълно уповава ли на Бога? Отде знае той, че каквото му се случи, все от Бога е дошло? Преди всичко съвременният свят от Бога ли е нареден? Има някои неща, създадени от Бога, но повечето от тях са от хората. Всички отклонения в този свят са резултат на човешките мисли и чувства. Първоначално Бог създаде света и после го даде под наем на хората. Един ден Той ще дойде при тях и ще им иска сметка за всичко, което те са развалили. Цялата инсталация на този свят е развалена, вследствие на което съвременният свят може да се нарече свят на развалини. Като погледнете лицата

на хората, те са асиметрични. Дядо ви е изкривил носа, баба ви – очите, пралядо ви – устата, прабаба ви – веждите, и в края на краищата, като се погледнете в огледалото, вие виждате, че ви липсва онази красота, онази хармония, онази съразмерност между частите. Вашите деди и прадеди, благодарение на редица неправилни животи, развалили къщата, която им бе дадена на времето, в която днес и вие продължавате да живеете, но плачете, не сте доволни от положението си. Защо плачат хората? Хората плачат по разни причини. Един плаче, че не се отнасяли хората добре с него. Когато хората се отнасят зле с него, той плаче: когато пък той се отнася зле с тях, не плаче. Някоя жена плаче, че мъжът ѝ я бие. Утре пък тя бие мъжа си, той плаче. Казвам: Докато хората живеят в старата култура и постъпват по старите методи, всякога ще има плач. Ако единият бие, другият трябва да отстъпи, да покаже благородство на характера си. Ако единият се гневи, сърди, нагрубява, нека другият постъпи така, че да му покаже своята нова философия. Нека му докаже, че в него има велика мисъл, която го движи към по-висок свят, дето няма полюси, дето няма противоречия и страдания.

Сега, като ученици на окултната Школа, от вас се изисква да развиете своята чувствителност. Чувствителност ви е необходима, за да влизате в положението на хората, да разбирате техните страдания. Наистина, когато човек е чувствителен, той е изложен на по-големи страдания, но като ученик, той ще разбира законите и

ще може по-лесно да се справя със страданията си. Представете си, че вие живеете в един град и със своята чувствителност долавяте, че след няколко месеци този град ще потъне или ще се разруши от някакво голямо земетресение. Какво ще бъде вашето положение? Можете ли да бъдете спокойни, като знаете, че тия хора, които днес са радостни и весели, след няколко месеци само ще се намират под развалините на този град или под вълните на водата? Още по-тежко е положението на ясновидеца, който вижда за пример, че след десет години земята ще се сблъска с някоя планета в пространството и ще се разруши. Какво ще бъде положението на хората, ако им се каже за пример, че земята ще претърпи такава катастрофа? Мнозина ще повярват и ще се уплашат, ще живеят със страх, а някои няма да повярват и ще бъдат спокойни.

Казвам: Има една красива страна на живота. Тя е красотата на Божествения свят. Всеки човек е опитал реалността на този свят, но въпреки това пак се съмнява в него. За пример при най-малките проявления на добродетели от страна на когото и да е, винаги присъствува някой велик дух, който следи всичко, което се върши. Ако човек замисли нещо лошо, този дух веднага му нашепва: „Бъди внимателен, мисли, какво правиш.“ Ако те обиди някой, ти искаш да му отмъстиш, но духът пак ти нашепва: „Не бързай, не се тревожи. Аз ще уредя тази работа. – Не, аз ще му дам да разбере!“ Питам: Кой на кого досега е дал да се разбере? Колко хора избесиха,

колко войни станаха, но това поправи ли света? Всички тия средства са палеативни. Светът така не се поправя. Хората трябва да работят съзнателно върху себе си, естествено да се смирят, а не чрез насилие.

И тъй, ако човек иска да се самовъзпитава, той трябва да учи, да прилага ония методи, които истинската, положителната наука дава. Често паметта на човека отслабва благодарение на големи тревоги и безпокойствия. Много хора се безпокоят за нищо и никакво. Каквато неприятност им се случи, те се ожесточават, намират, че Провидението е несправедливо към тях. Провидението е абсолютно справедливо. Миналият живот на човека определя настоящия, а настоящият живот определя бъдещия. Тъй щото, каквото днес преживяват хората, то е резултат на техните минали действия. Страданията, несполуките в сегашния живот на хората се дължат на утайки от миналия им живот. Това индуците наричат карма. Дълго време човек трябва да работи върху себе си, за да се изчисти от утайките на миналото. Често тия утайки така засипват хората, че става нужда невидимият свят да се заеме да ги освободи от тях. Докато ги извади от това положение, те минават големи помрачения на съзнанието. Вследствие на това помрачение на съзнанието, много хора губят вярата си, менят убежденията си и казват: „Не вярваме вече в Бога.“ – В какво вярват тия хора? Това са състояния, които личността преживява.

Следователно всяка обида, която човек преживява, показва, че в него е засегната личността. Според мен са-

мо старият човек се обижда. Старият човек е крайно честлюбив. Като се обиди, до края на живота си той не прощава. Когато наближи последният му час, тогава той е готов да се помири с всички, с които е имал някаква неприятност в живота си. Тогава той ги извиква при себе си и казва: „Аз отивам вече при Господа, искам да се простя с вас, да не ви остана дължен.“ Много старци, и като умират, пак не са готови да простят, да се помирят с ближните си. У децата е точно обратно, ако днес се скарат с някого, утре ще се помирят. Те не задържат обидата за дълго време в сърцето си, вследствие на което са безгрижни. Затова е казал Христос: „Станете като децата!“ И между религиозните хора, и между учениците на Школата се срещат такива стари дядовци и баби, които се обиждат и никому не прощават. Гледате някой млад човек, едва има 20 години, обидил се, надул се, нищо не иска да чуе, остава на особено мнение. Не, по този начин работите не вървят. Достатъчно е Бог да мръдне само палеца си, и всичко е свършено с тези стари хора, които имат голямо съзнание за себе си. Ако влезете в небето с тези разбирания, с това съзнание, там ще ви освиркат така, че ще се чудите какво да правите. Тогава ще кажете: „Колко прости сме били! Какви дебели глави сме имали!“ Какъв по-голям шамар от това освиркване? Докато сте били на земята, вие сте мислили, че сте завършили своето развитие и сте създадени само да заповядвате. Щом влезете в онзи свят, там ви посрещат със смях, освирквания и подигравки. Едва тогава съзнавате в каква

заблуда сте били и пожелавате час по-скоро да се върнете на земята, да се изправите, да работите върху себе си.

Казвам: Докато човек е на земята, ще работи най-малко два часа физическа работа, три-четири часа ще работи за сърцето си, пет-шест часа за ума, за душата, за духа си и след това ще помисли за ядене и пиене. Един ден, когато човек съблече телесната си дреха, когато се обезплъти, тогава той ще мине в друга фаза на работа. Той няма да оре, да копае, да готви, защото няма да има вече ръце и крака. И като дух, той пак ще работи, пак ще оре и копае, но в друга област, в друго поле. Някоя религиозна сестра казва: „Аз завърших вече своето развитие, няма повече да готвя. Бог не ме е пратил за готвачка.“ Ето какво трябва да каже тази сестра: До днес аз готвих само за децата и за мъжа си, само за тях се грижих. Обаче осъзнах, че трябва да поработя малко и за Бога. Затова днес, като наготвя на своите деца, ще отида в дома на някоя бедна вдовица с няколко малки деца, ще ѝ наготвя, ще си поприказвам с нея и ще си отида. На другия ден ще посетя друга бедна къща, ще опера, ще ушия нещо. Така ден след ден ще обикалям бедните къщи в София, ще помогна, дето с каквото мога. Това е работа за Бога. Някой може да каже, че е глупава тази работа, да ходи от къща на къща, да помага на хората. Колкото е разумна работата за себе си, толкова е разумна работата и за другите.

И тъй животът изисква взаимопомощ. Науката, която ще дойде, ще бъде свързана с живота. Днес хората са

готови само да се критикуват. Срещне ви някой, изгледа ви от главата до петите, измери ви със своя аршин и казва: „Като виждам какъв талант се крие във вас, аз мисля, че сте някой великан. Какво излиза всъщност? Наръст сте едва 1,60 м, гърдите ви са тесни, изобщо нямате внушителен вид.“ Гледате друг някой – строен, добре поставен, главата – правилно сформирована, всичко е както трябва, а всъщност тази глава нищо не ражда. Значи съвременните хора се лъжат в своите преценки, понеже не познават онези абсолютни мерки, по които могат да определят кой човек е обикновен, кой е талантлив и кой – гениален. Кой са отличителните черти на гениалния човек? Не е достатъчно само да се каже, че еди-кой си човек е гениален. Трябва точно да се определи кое в човека е гениално – носът, очите, ушите, устата, брадата или челото. Истински гениален човек е този, на когото всички удове на тялото са гениални. Ако един от удовете му не отговаря на изискванията на гениалността, този човек не може да бъде гениален. Погледът на гениалния човек е дълбок. Той е свързан с цялото Битие. Когато разговаряш с някой гениален човек, той те изслушва внимателно, изучава те, без да те унижи. Той е толерантен към всички.

Казвам: Като ученици на окултната Школа, вие трябва да бъдете толерантни едни към други. Какво означава думата толерантен? На български тя означава търпелив, снизходителен човек. Ученикът трябва да се стреми към зазоряване на своята душа. Няма по-красив мо-

мент в живота на човека от зазоряването. И при изгрева на слънцето няма по-красив момент от зазоряването. Псалмопевецът казва: „Господи, на ранина Те повиках!“ Действително човек най-добре размишлява сутрин преди изгрев слънце. Щом слънцето изгрее, вниманието му се отвлеча на разни страни. От изгрева на слънцето до залеза – това време е определено за развитие на дарби, способности, чувства и за проява на разни действия. Тъй щото за всяка работа има точно определен час от деня. Който иска да развие Божественото в себе си, да стане гениален, той всяка сутрин трябва да излиза вън, да наблюдава зазоряването, да посреща изгрева на слънцето. Той трябва да се свързва с тия мощни сили в природата, да остави те да работят върху него.

Някой спи късно сутрин и като стане, усеща се неразположен, недоволен и започва да размишлява защо Господ е създал така света. Казвам: Стани рано, излез вън преди изгрева на слънцето и постарай се да видиш поне част от мантията или от гърба на Бога в светлината на хоризонта. Красиви неща се крият в изгряващото слънце! Ако човек излиза редовно сутрин да наблюдава зазоряването и изгрева на слънцето, все ще му се открие нещо. Най-малко той ще се вдъхнови. Светията се вдъхновява и чрез молитва. Той дълго време се моли, докато се вдъхнови, докато направи връзка с Бога, с разумния принцип в света. Това подразбира стиха: „Ще изпратя Духа си и Той ще ви научи на всичко“. Когато се молите или когато наблюдавате изгрева, вие не трябва да бъдете пе-

данци, всички да постъпвате по един начин. Молитвата изисква вътрешна свобода. Тя трябва да става по дух, по разположение. Дето има свобода, там има разнообразие. В мислите, в чувствата и в постъпките ви трябва да има разнообразие, но и при най-голямото разнообразие от всинца ви се изисква единство. Всички хора говорят за любовта. Те търсят любовта, но трябва да знаят, че любовта не може да се изяви в живот, дето хората умират. В живота на съвременните хора любовта се явява само за миг и веднага след това изчезва. Вследствие на това те страдат, плачат, разочароват се. Всички хора страдат все за изгубената любов. Обаче това не е изгубване на любовта, но лишаване от условията, при които тя може да се прояви.

„Глава на Твоето Слово е Истината“. Питам: Хората имат ли глава? Според старата митология някои животни са имали по седем глави. Ако животните са имали по няколко глави, може ли хората да нямат поне една глава? При това в каква глава може да се вмести Истината? През цялата година размишлявайте върху стиха: „Глава на Твоето Слово е Истината“. Каквото и да мислите, чувствувате и вършите, винаги се вслушвайте във вашия вътрешен глас. Съпоставяйте външното с вътрешното в себе си, за да се доберете до онази истинска, положителна наука. Стремете се да се освободите от старите навици, да съблечете смъртната си дреха и да остане във вас само ценното, Божественото. Каквото се яви на пътя ви, не се обезсърчавайте. Условията, в които се нами-

рате сега, са най-добри за вас като ученици. По-добри условия от сегашните никога не сте имали. Не се безпокойте, че някои от вас сте стари. В новото учение старите моментално могат да се подмладят. Как? Като изменят стария начин на мислене и на чувствуване. Светли мисли в ума и възвишени чувства в сърцето са условия за подмладяване. Обаче и младите могат да остареят, когато изгубят своите светли мисли и благородни чувства. Който изгуби своята свещена идея, той веднага остарява. Свещената идея е светлина в ума на човека. Какво представлява слънцето за човек, който няма зрение? Какво представлява звукът, говорът за човек без слух? Какво представляват чувствата за човек без сърце? Какъв е смисълът на движението, ако човек изгуби душата си? Такова нещо е свещената идея за човека. Изгуби ли тази идея, целият му живот се обезсмисля. Като говоря за ум, сърце, душа и дух, аз имам предвид задачата на всеки ученик да се разбере и познае като ум, сърце, дух и душа.

Мнозина се оплакват, че са остарели, че нищо не са научили. Ако Мойсей, който минаваше за адепт на времето си, търсеше помощта на евреите, за да спечели едно сражение, какво остава за вас? Защо трябваше евреите да се избиват едни други? Ако между тях е имало грешници, не можа ли Бог да се справи с тях, а трябваше сами да се избиват? Всичко това беше необходимо, да видят евреите и доброто, и злото, което съществуваше в самите тях. За пример всеки човек е добър, докато никой не го засегне. Засегнат ли го малко, той веднага се обижда,

сърди се, гневи се, готов е да се откаже от убежденията си, от Бога. Той казва: „Аз не вярвам вече в нищо.“ Да се гневи човек на Бога, това нищо не допринася. Той само губи. Някой се сърди, че хората не го обичали, не го уважавали и казва: „Не искам вече да живея! Не искам да гледам слънцето, не искам да излизам. Ей тъй ще седя в къщи.“ Питам: Какво е виновно слънцето? Едно трябва да знаете: досега никой никого не е обичал. Това, което хората наричат любов, не е нищо друго освен залъгалки. Едно от качествата на любовта е постоянство, неизменност. Който истински обича, той никога не се мени. Щом вие страдате от това, че хората не ви обичат вече, че са изменили любовта си към вас, трябва да знаете, че те никога не са ви обичали.

Господ казва: „Записах ги на дланта си“. Това значи: Онези, които Бог обича, те са написани на дланта Му и Той никога няма да ги забрави. Христос казва: „Благ е само Бог“. В Божията Любов няма никаква измяна, нито промяна. Когато човек се намери в трудно положение, той мисли, че Бог го е напуснал, изоставил. И Христос, когато беше на кръста, каза: „Господи, защо си ме оставил?“ Обаче оставянето не подразбира, че любовта се оттегля. Когато майката отива на работа и оставя детето си вкъщи само, това подразбира ли, че тя не го обича? Когато учителят бие непослушния ученик, това не показва, че той не го обича. Когато майката затваря детето си, което обича да взима яйца от полозите, да краде ябълки, круши, сливи от дърветата на съседите, не го ли

обича тя? Майката обича детето си, но го възпитава, дава му уроци да не ходи по чуждите дворове да прави пакости. Следователно, дойдете ли до любовта на Бога, трябва да сте напълно убедени, че Той е неизменен. Когато имате страдания, мъчнотии, трудности, трябва да знаете, че провидението, Бог ви възпитава да не ходите без позволение по чуждите дворове.

Казвате: „Не съществува ли любов на земята?“ Любовта има известни прояви и на земята, но вие не сте доволни от нея. Вие търсите друго нещо, искате друга любов. Ходите, хлопате тук, хлопате там и се домогнете до някакво благо. Радвате се на това благо, но радостта ви скоро изчезва. Защо? Не е тази радост, която сте търсили. Туй, което търсите, на земята няма да го намерите. Това не трябва да ви обезсърчава. Вие живеете в преходен свят, между смъртта и живота, но един ден, когато придобиете безсмъртието, любовта ще се изяви в своята пълнота. Тя чака този момент. Засега хората са в дълбок сън, те още не са се пробудили. Те сънуват само за любовта, но в действителност още не са я придобили. Казано е в Писанието: „Когато мъртвите се пробудят, те ще излязат из гробовете си.“ Казано е още: „Седна отдясно на Отца си и положи враговете си подножие на нозете Му.“ Значи дясната страна е почетно място. Следователно, ако срещнете някой ваш приятел, от коя страна трябва да върви той, отляво или отдясно на вас? Щом знаете, че почетното място е дясната страна, ще го оставите да върви от дясната ви страна.

Сега ще ви дам следното упражнение за една седмица: като си лягате вечер, турете в ума си мисълта да станете точно в 12 часа през нощта. Като се събудите, погледнете часовника. Ако е точно 12 часа, станете, помолете се тихо в себе си и кажете: „Господи, да дойде Твоето благословение върху мене.“ Прекарайте няколко минути в размишление и се запитайте да си легнете или не. Ако не можете да си отговорите, напишете си две билетчета с думите „да“ и „не“ и извадете едното от тях. То ще определи да си легнете или не. Ако не трябва да си легнете веднага, останете около 15 – 20 минути в размишление и си кажете: „Господи, благодаря Ти за всички блага, за всички благословения, които ми изпращаш.“ Наистина Божиите благословения винаги са били върху вас, но не сте могли да ги разберете и благодарите за тях. След това можете да си легнете пак. Който се е помолил добре, той ще заспи леко и ще има някакъв хубав сън. Когато хората сънуват страшни сънища, това се дължи на обстоятелството, че молитвата им не е приета. Добрата молитва веднага се приема. Тя дава вътрешен мир на човека. Като правите упражнението една седмица, следете какви резултати ще имате. Който не може сам да става навреме, някой от домашните му да го събужда.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди.“

3 лекция от Учителя,
държана на 6 октомври, 1926 г., София.

СВОБОДНО ДВИЖЕНИЕ

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди.“

Размишление

Изпейте упражнението: „В зорите на живота“.

Прочете се резюме от темата: „Защо Истината е глава на Словото?“

За следния път пишете върху някоя свободна тема.

Като се говори за свободна тема, трябва да се знае, че и свободните теми са определени. За пример, когато казваме, че човек може да ходи свободно, ние имаме предвид, че той може да ходи свободно само там, дето има място. Следователно човек може да се движи свободно само по земята. Рибата може да се движи свободно само във водата. Птицата може да се движи свободно само във въздуха. Ако човекът, рибата и птицата бъдат заставени да се движат в среда, чужда за тях, те ще бъдат изложени на големи страдания. Значи страданията на хората се дължат главно на физически причини. Когато човек приема несъответна храна за своя организъм, той страда. Когато приетата храна не се асимилира от организма

на човека, както трябва, той пак страда. Когато храната се задържи дълго време в стомаха, без да се смели, от нея се образуват отровни вещества, токсини, които се разнасят из целия организъм и отравят кръвта. Също така и в сърцето на човека има натрупани непостигнати желания, които, вследствие на това, че не могат да се асимилират, създават астрални токсини. По същия начин, когато човек задържа в себе си мисли, които не може да реализират, те остават за дълго време в мозъка и понеже не могат да се асимилират от него, образуват ментални токсини. Тъй щото съвременните хора страдат от натрупаните се в тях физически, астрални и ментални токсини. Тези токсини в организма са първото условие за развитие на микробите, носители на различни болести.

Казвам: Такова е положението на човека, който не знае законите. Какво трябва да бъде положението на окултния ученик, който разбира и знае законите? Окултният ученик трябва да знае какво му предстои да разреши всеки ден. Както земеделецът знае какво трябва да прави през различните годишни времена, така и окултният ученик трябва да знае каква задача има да разрешава всеки ден. Да допуснем, че вие сте в едно училище, дето имате четири двойки деца от различни степени: 2^1 , 2^2 , 2^3 , 2^4 . Двойката в първа степен представя дете, родено през пролетта. Двойката във втора степен представя дете, родено през лятото. Двойката в трета степен представя дете, родено през есента и двойката в четвърта степен представя дете, родено през зимата. Еднакво ли ще

се развиват тия четири деца? Те ще се развиват съвършено различно, понеже условията, при които се родили, са съвършено различни. За пример детето, което се е родило през лятото, ще го обличат в тънки, леки пелени и дрешки, защото вън е топло. Обаче детето, което се е родило през зимата, ще го обличат с дебели, топли пелени и дрешки. Значи има положения в живота, които за едни хора са добри, а за други – лоши. Знанието на окултния ученик се заключава в това именно да разбира тия условия, тия положения в живота и да знае какво може да очаква от добрите и какво – от лошите условия. Всеки трябва да познава себе си, да познава и хората, с които има отношения, за да не изпада в грешки и в заблуждения.

Като изучавате себе си, като изучавате и другите хора, ще забележите, че всички се различават в разбиранията, в морала си и т. н. Някои хора са много чувствителни, други имат силно развити лични чувства, трети са много тщеславни, четвърти – горделиви, някои пък са завистливи, злобни, отмъстителни. Много хора пък са добродетелни, т. е. в тях са развити добродетелите. На какво се дължи гордостта? Гордостта е признак на излишъка от мозъчна енергия. Гордият човек е отворил всички прозорци на умствения си живот, вложил е в ума си безброй непостижими идеи, които иска на всяка цена да постигне, да стане пръв човек в света. Пръв човек е само космическият, който се е явил най-напред. Всеки друг, който се е явил след него, по никой начин не може

да бъде пръв. Ти, който си се родил на опашката, ще бъдеш доволен и на това място, на което те поставят. Който влезе пръв в гостилницата, той ще яде от най-хубавото ядене и ще има най-голям избор. Който влезе последен в гостилницата, той ще яде от това, което е останало. Трябва ли да се сърди затова на гостилничаря? Гостилничарят ще каже: „Ти нямаш право да се сърдиш, да си недоволен от храната. Аз даже не подозирах, че ще дойдеш толкова късно. Сега бъди благодарен и на това, което си заварил.“

Та и вие, като ученици, трябва да бъдете внимателни едни към други; всеки да бъде доволен от положението, което заема. Всеки иска да бъде почитан и уважаван от другите. Това желание е намясто, но постъпва ли той спрямо другите така, както иска да постъпват спрямо него? Когато някой от вас излезе да каже нещо, другите му се смеят. Защо се смеят? Защото той не разбирал това, върху което говори. Вярно е, че някога човек говори неща, които не разбира, а някога говори неща, които разбира, но които не може да изкаже, да предаде точно с думи. За да може човек да предаде точно една идея, първо тя трябва да му е ясна на физическия свят. Щом идеята му е ясна на физическия свят, той ще може да я изкаже, да я предаде и на другите хора. Значи нещата трябва да започват от физическия свят и да вървят нагоре, т. е. от простото, от видимото към сложното, към невидимото.

За изяснение на мисълта си ще ви дам следното пра-

вило. Когато ви дойде някой гост, когото не сте виждали десетина години, първия ден ще му дадете най-простото ядене: боб без масло, без никакви приправки, само със солчица. Втория ден ще му дадете по-хубаво ядене; третия ден – още по-хубаво, и така ще подобрявате яденето, докато последния ден го угостите с най-хубавото ядене. Обаче вие постъпвате точно обратно: първия ден слагате на госта си най-хубавото ядене, втория ден – по-просто ядене, и ако гостът ви прекара десетина дена у вас, последния ден го гощавате с боб. Следователно, искате ли да изкажете някоя мисъл, предайте я най-напред в най-проста и ясна форма, а после я украсявайте. Първо, вие искате да я предадете в най-красива, изящна форма, да направите впечатление на хората, а после завършвате, като предавате мисълта си в най-прост вид. Тази е причината, поради която хората не успяват в живота си. Учителят извиква на урок един от учениците си и го запитва: „Минчо, кажи ми, какво е предназначението на ученика?“ Ученикът отговаря: „Когато Бог създаде света, първо той направи небето и земята; после – деня и нощта; на третия ден създаде тревата, цветята и дърветата; на четвъртия ден – небесните светила; на петия ден – животните; на шестия ден Бог създаде човека, да расте и да се развива, да учи.“ Другарите на Минча слушат, не могат да разберат, какво иска да каже той с тази дълга история. Минчо трябваше да отговори на зададения въпрос кратко, ясно и просто: „Предназначението на ученика е да учи.“

Следователно, за да напредва ученикът, той трябва да прилага. През течение на годината ученикът минава достатъчно материал, но той трябва да приложи поне една десета от този материал. И вие, като ученици, също така трябва да прилагате; много материал имате, но част от него трябва да приложите. Не прилагате ли, вие ще натоварите ума си, а този товар ще ви създаде големи безпокойствия. Умът на ученика трябва да е спокоен, да не се товари повече, отколкото може да носи. При това в мислите, в чувствата и в постъпките ви трябва да има голямо разнообразие. Еднообразието носи смърт. Когато в мислите, чувствата и постъпките на човека има еднообразие, той става тягостен както за себе си, така и за другите. Дето има еднообразие, там има повторение на нещата. В литературния език повторението се нарича тавтология. Човек може да повтаря някои истини, но винаги в различни форми, в различни облекла. Изнесете ли една истина неколккратно в една и съща форма, в едно облекло, тя ще създаде неразположение както за онзи, който я предава, така и за онзи, който я слуша. Всяко неразположение на духа пък е носител на различни болести.

Мнозина от учениците боледуват. Питам: Коя е причината за тия болести? Всеки ученик трябва да знае произхода на своята болест, дали тя има физически, умствен или духовен характер. Щом се знае произходът на болестта, ще се намери начин, по който тя може да се лекува. Ако болестта има физически произход, ще се ле-

кува по физически начин. Някой боледува и казва: „Не може ли Бог да премахне болестта ми?“ Казвам: Ти създаде болестта, ти сам трябва да я премахнеш. В Божествения свят съществува следния закон: кой каквото е създал, добро или зло, той сам трябва да носи последствията. За пример в някой клас има един ученик много честолюбив, горд, с всички свои съученици се кара, с никого не живее и в края на краищата намира, че съучениците му са лоши. Излиза, че единствен той е добър в класа, а всички други са лоши. Възможно е неговите съученици да са превишили правата си, но и той има някаква вина. Питам: Какво трябва да направи сега този ученик? Да разправи всичко на учителя си и да остави на него, той да ги помири или сам да отиде при съучениците си, с които се е скарал, и да се помири? Това е задача за този честолюбив ученик, той сам трябва да намери начин как най-правилно да я реши. Ако този ученик иска да се помири със своите съученици, той трябва да се смири, да излезе пред тях и да им каже „Аз съм виновен, обидих, наскърбих всички, като исках да се представя за нещо повече от това, което съм. Мислех, че зная много, а виждам, че нищо не съм знаел. По природа съм малко сприхав, не търпя чуждо мнение, чужд съвет, затова моля ви да ме извините.“ Щом се смири така, другарите му веднага ще го простят. Обаче, рече ли да се хвали със своята благородна кръв, със своето високо произхождение, че дядо му, прадядо му са били поети, писатели, философи, никой няма да му обърне внимание. Другарите му

ще кажат: „Какво значение има за нас твоята благородна кръв и твоето произхождение, когато ти се отнасяш с нас като най-прост човек, без никакво възпитание и култура? Каква е била кръвта на твоя дядо, това не ни интересува. Каква е твоята кръв, това е важно за нас. Каква е кръвта на нашите деди, и това не е важно за нас. Ние искаме да знаем каква е нашата кръв и какво ние можем да направим. Всичко останало е стара философия, от която ние не се интересуваме.

Закон е: добрият живот прави кръвта чиста. Моментта, в който човек внесе една нечиста мисъл в ума си и едно нечисто чувство в сърцето си, кръвта му се покварява, т. е. губи чистотата си. Всяка мисъл, всяко чувство имат своето определено място. Не се ли поставят на мястото си, те изгубват предназначението си. За изяснение на мисълта си ще приведа следния пример. Представете си, че вие сте беден човек и отивате с десет празни чувала при един богат земеделец да тури в тях жито. Земеделецът туря жито в единия, във втория, в третия чувал, докато напълни последователно и десетте чувала. Вие виждате, че той е готов още да дава и подлагате ръцете си да сипва и в тях. Питам: Това жито ще ви ползува ли? Ръцете ви ще се напълнят с жито; то ще прелее от тях и ще почне да се разсипва по земята. За вас е ценно само това жито, което влиза в чувалите. Там е неговото място. Вън от чувалите житото не може да се използва. То се пръска по земята и се затыпква от всеки, който мине по този път. Следователно всяка хапка, която не се прид-

ружава с добра мисъл и с добро чувство, носи за стомаха отрова, смърт. Същият закон се прилага и при говоренето. Когато човек говори, във всяка негова дума трябва да е вложено Божествено вдъхновение. Това вдъхновение носи благословение както за онзи, който говори, така и за онзи, който слуша. Щом вдъхновението се прекъсне, прекъсва се и благословието. Тогава човек трябва да престане да говори. Това всеки е опитал. Ако човек продължава да говори без вдъхновение, страданията неизбежно ще дойдат върху него. Защо? Защото той не е послушал своя вътрешен глас.

Казвам: Когато хората не се подчиняват на своя вътрешен глас, те минават за лоши; когато се подчиняват на вътрешния си глас, те минават за добри. Разумният човек е всякога добър. Той зачита себе си, зачита и другите хора. Неразумният мисли само за себе си; той не иска да знае как се отразява неговото поведение върху околните. За пример дъщерята се обиди нещо от майка си или от баща си и се затвори в стаята си, седи ден, два, три, никому не отваря. Какво ще разреши тя в стаята? Ще седи и ще плаче. Не, въпросите не се разрешават в затворени стаи. Който иска правилно да реши някой въпрос, нека излезе на чист въздух, под открито небе. Някой човек заболява от известна болест и за да се лекува, занасят го в болница. Седи той там месец, два, три, но болестта не минава. Всички се чудят какво да правят. Казвам: Извадете този човек от болницата, оставете го да лежи на открито, под влиянието на слънче-

вите лъчи. Те ще бъдат най-добрата завивка, най-добрият лекар на болния. Нека болният спи под открито небе, без никакъв покрив. И дъжд да завали, няма опасност за болния. Достатъчно е само да се покрие отгоре с една каучукова мушама, да не прониква влагата в тялото му. В този случай болният ще оздравее по-скоро, отколкото ако лежи на пружинени легла, завит с дебели, топли дрехи. Следователно, когато човек е тъжен, по същия начин нека излезе вън, на чист въздух, под открито небе. А тъй да се затвори в някоя стая и да седи там с дни, той нищо няма да разреши. Човек има право да се заключва в стаята си, само когато се моли. Затворените стаи са за молящите се хора. Христос казва: „Когато се молиш, влез в тайната си стаичка и се затвори, никой да не те вижда.“ Щом свърши молитвата си, човек трябва да излезе вън, на отворено, между хората.

Някой казва: „Защо ще ходя между хората, когато те ми причиняват толкова страдания?“ Казвам: Ако си недоволен от някои хора, всички не са виновни за това. Посети няколко бедни семейства, разговори се с тях и ще видиш, че скръбта ти ще изчезне. Ако си студент и не ти върви в уроците, иди при няколко твои другари, послаби от тебе, и виж какви големи усилия правят те, за да помнят, да заучават уроците си. Ти ще се насърчиш, ще си кажеш: „Не съм бил аз най-последният; имало и от мене по-слаби студенти.“ Ако мислиш, че си лош човек, намери десетина души по-лоши от тебе и ще се насърчиш. Когато човек види, че има хора, които седят по-

долу от него, това му дава импулс за работа. Тъй щото понякога и отрицателните положения в живота са в сила да поощрят ученика, да го заставят да работи, да върви напред.

Обаче, когато работите трябва да вървят напред, тогава на първо място ще се поставят способните ученици. Истински способни ученици са ония, които даже не съзнават това, а не ония, които се мислят за способни. За способния ученик е толкова естествено да бъде такъв, колкото естествено е за ябълката да бъде сладка. Способният ученик заема винаги последното място. Той не говори за себе си, не се хвали, не очаква похвали и от другите, но каквато задача му дадат, той веднага я решава. Другарите му излизат на сцената, пеят, свирят, а той седи на последното място. Ако го накарат да изсвири нещо, той взима цигулката си и започва така да свири, че моментално приковава вниманието на всички. Когато човек говори много за себе си, когато се хвали, без да оправдава думите си, за такъв човек казват, че той само дрънка. Днес с дрънкане работа не се върши. Това е метод на старата култура. Новата култура обаче изисква нови методи.

Казвам: Новата култура иска приложение, резултати. Тя не се задоволява само с думи и теории. Срещате някой човек, който ви казва: „Чудни са моите плодове!“ – Де са те? – „Ето дръвчетата.“ – Де са плодовете им? – „Ще вържат и тогава ще ги опитате, но казвам, че плодовете им ще бъдат много хубави.“ – Можеш ли още се-

га да докажеш това? – „Не мога.“ – Щом не можеш, не ги препоръчвай предварително. Аз ще повярвам на думите ти, само когато опитам плодовете. Когато ученикът предаде своята теза и я защити, само тогава учителят ще се произнесе за нея. До това време той ще се въздържа да даде мнението си, колкото да му препоръчват този ученик. Някой ученик се оплаква от учителя си, че отговорил за шест, а учителят несправедливо му поставил тройка. Казвам: Възможно е учителят да не е бил справедлив, но възможно е и ученикът да не е справедлив и да не разбира уроците си. И двете неща са възможни. И двете положения се срещат в живота.

И тъй за всеки даден случай е важно какво е отношението на човека към Първата Причина, към ближните му и към себе си. Който иска да разбере, дали отношенията му към Бога са правилни, нека си отговори, приемали ли Бог молитвата му, изпълнява ли желанията му. След това нека си даде отчет, какво е отношението на невидимия свят, т. е. на ближните му към него. И най-после нека анализира отношенията си към самия себе, да види правилни ли са те или не. Ако Бог не отговаря на молитвите му, ако ангелите не го слушат и ако той се намира в противоречие със себе си, кой е виновен за това? Той ще каже, че всички са го забравили. Не, с такъв отговор въпросите не се разрешават. Погрешката е в самия човек. Може би неговият телефон или радиоапарат е развален някъде и не може да възприема вълните, които идат от невидимия свят. Следователно причината за всеки неуспех

пех, за всички страдания и мъчнотии е самият човек.

Всички хора искат да бъдат обичани. Знаете ли какво се изисква от човека, за да бъде обичан? Човек може да бъде обичан само ако дава нещо от себе си. Парите се обичат за ценността им. Книгата се обича за съдържанието ѝ. Силният човек се обича за силата му. Чукът се обича за работата, която може да свърши. Перото се обича за това, което може да напише. Някой казва: „Аз съм слаб наистина, но хората трябва да ме обичат, защото съм Божие създание.“ Когато става въпрос за Божии създания, човек трябва да знае, че роденият от Бога трябва да включва три важни качества в себе си: първо, той трябва да обича; второ, той трябва да мисли и трето, той трябва да свети. Следователно всеки човек ще бъде обичан заради любовта, която носи в себе си, заради мисълта и заради светлината. Как и де се проявява любовта? Към здрави, към силни хора тя не се проявява. Това не е ли противоречие? Питам: Ситият нуждае ли се от угощение? Богатият нуждае ли се от пари? Ученият нуждае ли се от знание? На същото основание и любовта се извява към слабите, към нуждаещите се, към изоставените. Обаче любовта се извява и към подобните си. Тази форма любов е наречена „любов на подобие“. Тя е любов, която се извява в обмяна между душите. Тази любов е във възходящо състояние; тя носи здраве и сила за душите. В тази любов душите растат и се развиват, съзнанието се разширява, умът се просвещава, а сърцето се облагородява. Любов, която не се придружава с тия проявле-

ния, не е истинска любов. Тя е залъгалка в живота на обикновения човек.

Сега ние се нуждаем от положителна наука, от положително знание, с което да изправим сегашния си живот, да се освободим от известни недъзи в себе си. Ако човек се заеме да изправи недъзите си, той нищо не би направил без тази наука. Напротив, при това положение той би се спънал от своите недъзи, но по никой начин не би могъл да се освободи от тях. Преди всичко той не може да скрие недъзите си. Няма нищо скрито-покрито в живота на човека. Всеки недъг оставя свои черти, белези върху човека, които с нищо не могат да се прикрият. По същия начин и добродетелите оставят белези върху човека. Добро или лошо, всичко е написано на човешкото лице. Какво бихте казали, ако тия черти могат да се фотографират? Един ден това ще се постигне. Човешките мисли ще могат да се фотографират, както днес се снимат изображения на предмети върху светочувствителни стъкла. Дойде ли този ден, всички престъпни мисли, всички престъпления на хората ще се открият. Това става на небето. Всичко, каквото тук се върши, се отпечатва на небето. Когато някой човек се мисли за чист и свят, Господ казва: „Изнесете пред този човек филма на неговия живот, да види всичко, каквото е вършил.“ Вие четете в някой вестник: „Днес се дава филма за живота на едн-кой си знаменит светия.“ Ангелите отиват да гледат този филм и остават учудени от страшните работи, които се представят. Това ще бъде не само със светиите, но

и с всеки обикновен човек. Това не е за обезсърчение, но факт, от който хората ще се учат.

Значи в света съществува висша справедливост, от която ще се разбере, че всяко добро или лошо дело носи своите последствия. Доброто винаги има добри резултати; злото има лоши резултати. Като знаете това, няма защо да се сърдите, ако животът ви е лош. Лошият и добрият живот са резултати на миналото. Небето следи всичко и отдава всекому заслуженото. В небето има две крайности: или съвсем изкоренява човека от лицето на земята, или го подига. Строг е законът на възмездието. Средно положение в него няма. На земята обаче има средни положения, които наричат „обстоятелства, смекчаващи вината“. Те са резултат на любовта. Само любовта е в сила да смекчи условията. Мнозина искат да обърнат вниманието на ангелите, да се застъпят за тях. Ангелите са крайно строги, взискателни и изпълнителни към закона. Рекат ли да съдят хората, малцина ще бъдат оправдани. Ако искате нещо от ангелите, искайте тяхното знание, тяхната култура. Ако искате съдба, оставете Бог да ви съди. Той отдава всекому заслуженото и всички остават доволни. Тъй щото от вас се изисква само да учите Божиите закони и да ги прилагате в живота си, а кой ще ви съди, как ще ви съди, това не е ваша работа.

Сега ще дам още някои обяснения на числото 2, взето от първа до четвърта степен. Числото 2^1 означава човек, роден през пролетта. Пролетта е под влиянието на

Венера, богиня на любовта. Значи този човек се намира при най-добри аспекти. Дето ходи, той все любов ще развива. Той ще бъде поетична натура. Която жена срещне, ще се влюби в нея и ще я възпява. Ако роденият през това време е жена, също така ще бъде поетична натура, ще се увлича лесно. Изобщо всички поети се намират под влиянието на Венера. Не може да бъде поет онзи, на когото Венера не влияе.

Числото 2^3 представя човек, роден през есента и се намира под влиянието на Сатурн. Този човек е крайно подозрителен. Религиозен или светски, учен или прост, той подозира всички. Каквото да му се говори, той казва: „Тези работи пред мен не минават.“ Сатурновият тип не се убеждава лесно. Обаче обикне ли те веднъж, той издържа в любовта си, готов е на всички жертви. Когато сатурновият тип реши да се жени, той ще избира, ще търси, ще има пред вид най-малко сто моми, докато избере една от тях. Неговата избраница ще бъде богиня, а останалите 99 ще бъдат обикновени моми. Често и вие изпадате в големи съмнения, подозрения, което показва, че се намирате под влиянието на Сатурн. Някой казва: „Много добри хора са моите познати.“ Не се минава година-две, той започва да се съмнява във всички и казва: „Лъгал съм се аз, тия хора не са толкова добри, както съм мислил.“ Питам: Как така по-рано бяха добри, а сега станаха лоши? – „Заблуден съм бил, затова съм ги виждал такива.“ Значи да виждаш хората добри, това било заблуждение; да ги виждаш лоши, не било заблуж-

дение. Има едно вярно положение в живота, според което трябва да виждаш хората такива, каквито са.

Често хората се проявяват такива, каквито не са, понеже изпадат в трудни положения, от които не знаят как да излязат. За пример някой добър човек, без да измери материалните си сили, предприема направата на къща от три етажа. Кара до едно време и след това се затрудни, не може да продължи къщата си. Чуди се какво да прави. Обърне се тук за услуга, обърне се там, никой не му помага. Хората виждат, че той ще обърка сметките си, та нито техните, нито своите пари ще може да спаси. Най-после той си казва: „Едно от двете ми остава – или да фалирам, или да излъжа. По-добре ще излъжа някого, че скоро ще му върна парите, отколкото да фалирам.“ Следователно, когато човек се намери натясно, той лъже. Ако има повече време да обмисля, той няма да си послужи с лъжата. Когато се намери натясно, и най-силният човек може да излъже.

Представете си, че вие носите в ръцете си една скъпа ваза на някой ваш приятел и по невнимание я изпуснете на земята. Вие толкова се изплашвате, че при първото запитване от страна на приятеля ви кой счупил вазата, веднага скроявате една лъжа. Ако след счупване на вазата имате достатъчно време, докато кажете на приятеля си какво сте направили, вие ще му кажете истината. Бог, като знае този закон, никога не съди хората веднага, след като сгрешат. Господ не обича лъжата. Когато хората грешат, Бог не бърза да ги съди, но оставя сво-

бодно да помислят върху това, което са направили, да си признаят пред себе си и след това да бъдат готови да признаят грешките и греховете си и пред Него. Не е лесно човек да се освободи от лъжата. Тя се дължи на един психологически закон, който се изявява във всички проявления на живота. Този закон внася известно опорочаване в живота. Когато лъжата влезе в ума на учения човек, той губи част от своята светлина, а науката губи своята чистота.

Следователно, който иска да се домогне до истинската наука, той трябва да освободи ума си от всички заблуждения. Тази наука не се придобива в един-два дена, нито в един живот. Истинският живот също така не се постига моментално. Ако човек знае всички свои слабости и грешки, пак не би могъл изведнъж да се поправи. Време и усилия се изискват, за да може човек да изправи погрешките си. Като знае това, Бог е скрил греховете на хората дълбоко в тяхното подсъзнание и един ден, когато те се натъкнат на своята карма, греховете им постепенно ще изпъкнат в тяхното съзнание. Някой казва: „Много ми е тежко! Слязъл съм в ада между грешните същества.“ Не, ти не си в ада, но си попаднал в своята карма. В съзнанието си човек трябва да мине през всички свои съществувания, да се види в най-ниските положения, когато е вършил такива престъпления, каквито съзнанието му днес не позволява да направи. Той трябва да изкупи тия престъпления, да ги изплати. В сегашния живот вие ще се срещнете с всички ония хора, на

които в миналото сте правили зло и добро. Ето защо днес човек трябва да живее добре, да изличи от съзнанието си всички грехове на миналото, за да се домогне до положителното знание. Съвременната наука в това отношение дава ред методи и познания на човека как да се справи с кармата си, т. е. как да ликвидира с нея. Когато хората ликвидират със своята карма, тогава и науката ще мине в нова фаза. Днес мнозина са недоволни от науката, намират, че тя не задоволява напълно техния интерес. Обаче новата наука, която иде, ще внесе в тях радост и веселие.

Сега, като ученици, вие трябва да работите, да създадете около себе си здравословна атмосфера. Ако някой от вас заболее, вие можете вечер, когато той спи, да изпращате към неговото подсъзнание добри мисли, че той ще оздравее, ще се поправи скоро. Ако някой от вас отпадне духом или се съсипе материално, вие пак можете да му изпращате насърчителни мисли. Чрез закона на внушението вие можете да помагате на болни, на бедни, на отчаяни хора. Велик, мощен е законът на внушението. Достатъчно е чрез този закон да внесете една добра мисъл в своето подсъзнание или в подсъзнанието на някой ваш ближен, за да се реализира тя. Ако успеете пък да внесете една добра мисъл в свръхсъзнанието, тя още по-скоро ще се реализира. Няма мисъл, която, вложена в свръхсъзнанието на човека, да не се реализира чрез работата на свръхсъзнанието. Всички недъзи могат абсолютно да се изправят, но при условие на абсолютна вя-

ра. В свръхсъзнанието човек може да проектира всичко, каквото пожелае, но без никакво съмнение.

И тъй първото нещо, което се изисква от всички, е да храните помежду си взаимно доверие и уважение. Искате да се изкажете по нещо – не бързайте. Помислете малко за това, което искате да кажете, докато създадете в мисълта си красива форма. Нека това бъде една задача за вас. Наистина не е лесно човек да поддържа в ума си изключително красиви мисли, но нека работи върху това. По този начин той ще създаде здрава, трезва мисъл в себе си. Човекът на новото трябва да бъде изпълнителен във всичко, което е обещал да направи. Кажеш нещо, изпълни го. Обещаеш нещо, направи го в такава форма, в каквата си обещал. Обещал си пред Бога или пред душата си да отидеш някъде – иди, изпълни обещанието си, макар и на легло да си. Парализиран да си, пак иди. По силата на внушението, че си обещал пред Бога да направиш нещо, ще можеш да го изпълниш. Краката ти ще се развържат и ще проходиш. Щом се освободиш от ремъците, с които дяволът те е завързал, ти ще кажеш: „Слава Богу, че се освободих!“ Съвременните хора са вързани с ремъците на дявола. Вечер преди да заспите ще се развързвате чрез закона на внушението. Много ремъци има човек на ръцете и на краката си. Тези ремъци са подобни на тия, които пехливаните турят на ръцете си, докато се борят. Във време на борбата те са необходими, но щом свършат, ремъците стават вече излишни. Когато човек се обезсърчи, той е в положението на пехли-

ван, който носи ремъци на ръцете си и е забравил да ги хвърли. Развържи ремъците от ръцете си, хвърли ги настрана и обезсърчението ще изчезне.

Сега аз говоря за новата култура, която изисква от хората велик морал. Вие можете да живеете и по стария морал, но ще знаете, че сте в старата култура. Новият морал се отнася към съзнанието на хората. Те трябва да имат предвид, че са служители на Бога и всичко, което вършат, става пред Неговото лице и Той одобрява или не одобрява техните постъпки. Когато мисълта на човека е права, тя има Божието одобрение и тече безпрепятствено. Никаква външна буря, никаква стихия не е в сила да спре течението на правата мисъл. Всяка мисъл, която няма одобрението на Бога, се прекъсва. Тя не може да тече гладко, не може да постигне своята цел.

Казвам: Всички ние трябва да се стремим да имаме Божието благословение, да Го чувствуваме в себе си, да слушаме Неговия глас. Това е необходимо за всинца ни, ако искаме да бъдем здрави. Здравето е първото условие за ученика. Само здравият ученик може да учи. За да учи, той трябва да има средства, да бъде богат. Само умният може да бъде истински богат и уважаван от всички. Богатството е свързано с разумността.

Всички хора се стремят към красотата; те искат да бъдат красиви. Човек може да бъде и здрав, и силен, и богат, и красив, но преди всичко той трябва да бъде достоен, да заслужи тия качества. Казвате: „Нали духовното се дава даром?“ – Даром се дава само на достойния.

Всеки трябва да се стреми да бъде достоен за Божието благословение. Това достойнство е първото условие, заради което Бог обръща внимание на човека и му дава условия да учи. От своя страна пък той трябва да бъде признателен, да работи, да учи, за да отговори на това внимание.

Една от важните мисли, която трябва да задържите в ума си от тази лекция, е да запазите достойнството си, за да не изгубите Божието внимание. Щом сте пратени на земята, Бог ви е удостоил със своето внимание. Ако запазите това внимание, вие ще можете да учите, да изпълнявате задачите, които се дават в Школата. За пример една от задачите, която трябва да имате предвид, е да работите върху музиката, да придобиете нещо ново, нещо повече от това, което съвременната музика е постигнала. Ако е въпрос за наука, за музика, за изкуство, с каквито съвременният свят разполага, тогава няма защо да вървите по новите пътища. Какво струва за нас сегашната музика, ако не ѝ придадем нещо ново? От какво се вдъхновяват съвременните певци и музиканти? Те се вдъхновяват или когато се харесат на публиката, или когато им се плаща добре. От какво трябва да се вдъхновява бъдещият музикант или певец? Той трябва да се вдъхновява от това, дали неговата музика е в сила да направи преврат в душата на падналия човек. Какво по-голямо възнаграждение може да има за музиканта от това, когато той свири в една кръчма на пияници и половината от тях се откажат веднага от пиянството? Те ще кажат: „Бог

да те благослови, дето дойде между нас да ни посвириш!“ Какво по-голямо морално удовлетворение може да очаква музикантът, ако със своята музика той е успял да събуди импулс към наука у този, който никога не е пожелавал да учи? Този човек започва да учи, свършва няколко факултета, става професор и казва: „Благодарение на един музикант аз днес не съм прост човек, а професор.“ На това основание, когато и ние изкажем една дума, тя трябва да произведе същия ефект, какъвто музиката произвежда върху пияницата или върху простия човек. Нека и този човек каже: „Чух някога една дума, която ме избави от голяма бяла и човек ме направи.“

Тези са едни от задачите, които ви предстоят като на ученици. Правилното разрешаване и прилагане на тия задачи ще определи положението ви като хора, носители на новото.

Упражнение: Двете ръце се изнасят успоредно напред. Дясната ръка се поставя пред устата, с палеца към нея, след което се изнася настрана, но с бавно хлъзгане по рамото. Същото се прави и с лявата ръка. После и двете ръце се поставят пред устата, с палците към нея и с бавно хлъзгане по раменете. И двете ръце се изнасят настрана и се спущат надолу.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди.“

4 лекция от Учителя,
държана на 13 октомври, 1926 г., София.

НАЙ-ГОЛЯМОТО ВЕСЕЛИЕ И НАЙ-МАЛКАТА РАДОСТ

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди.“

Размишление

Четоха се някои от свободните теми.

За следния път пишете върху темата: „Произход на златото“.

Сега ще задам следния въпрос: Защо всички хора искат да бъдат богати? Защо всички хора бягат от сиромашията? Ще кажете, че хората се стремят към богатство, защото то им дава условия да се развиват, да се облагодоряват, да станат щедри. Питам: Всички богати хора развити ли са? Всички богати хора благородни ли са? Всички богати хора щедри ли са? Най-после всички богати хора безсмъртни ли са? Съвременните хора се стремят към някаква висша философия, към висша наука, с която да разрешават велики проблеми, например как е създадена вселената, как е произлязъл светът, а при това цял живот мислят как да станат богати, да натрупат повече пари. Мнозина даже казват: „Бели пари за черни

дни.“ Те поставят за идеал на своя живот парите. Достатъчно е да помислят само за сиромашията, за да настръхнат космите им от ужас. Какво по-голямо противоречие от това човек да се стреми към разрешаване на велики проблеми, а едновременно с това да постави парата като идеал на своя живот?

Питам: Как е възможно добра, благородна майка да роди едно капризно, упорито, лъжливо дете? При това тази майка, като всички други счита своето дете за ангелче. Какъв процент, т. е. колко на сто от нейното твърдение е вярно? Ако майката мисли, че нейното дете е ангелче, с това въпросът разрешава ли се? Какво означава думата „ангел“? Ангелът подразбира служител на Бога. Едно от качествата на Божиите служители е, че те носят светлина. Има ангели на любовта, на мъдростта, на истината, на правдата, на добродетелта, на милосърдието, на кроткостта, на въздържанието, на братолюбието – цяла градация от ангели има. Специфичните добродетели се представят от съответни ангели. Често хората се запитват защо Бог ги е поставил при толкова трудни за тях условия. Бог е поставил всеки човек точно при такива условия, каквито са необходими да развие в себе си известна добродетел. Питам: Можете ли да сеете ориз на сухо бърдо? Не можете, разбира се. Оризът се сее там, където има много вода и то на равнище, на поле. Житото може ли да се сее при същите условия, при които и оризът? Това, което е добре за ориза, не е добре за житото. Следователно всяка добродетел се развива

при специфични за нея условия. За пример една добродетел се развива при сиромашията, друга – при богатството и т. н. Който иска да придобие любовта, да я научи, той трябва да заеме най-долното положение в живота, да стане последен бедняк. Ако заеме най-високото място, той няма да разбере любовта. Турите ли любовта при богати условия, от нея нищо няма да остане.

Казвам: Когато хората не разбират законите за развитието на добродетелите, те се опитват да дават съвети на разумните същества от невидимия свят как да постъпват с тях. Някой казва: “Как смеят мене, човек от високо произхождение, да ме поставят при такива трудни условия на живот? За толкова долно място ли съм дошъл на земята?” Казвам: Защо се оплакваш? Нали искаше да родиш ориз? Щом плодът ти е ориз, ще те турят на ниско място, в блатата. Друг иска да роди жито – ще го турят малко по-високо от първия. Трети иска да роди тиква – ще го турят при специални условия, за шест месеца да израсте, да цъфне, да завърже плод и да узрее. Четвърти иска да бъде дъб, бук или друго дърво – ще го турят в гората. Който не разбира тези неща, ще каже: “Ето тиквата я поставиха при благоприятни условия и в няколко месеца даде плод, а пък аз 20–25 години вече работя и нищо не съм направил.” Кой е виновен за това положение? Ти сам направи този избор. Ако беше избрал да станеш тиква, и ти щеше да бъдеш при същите условия. Твоят избор е такъв. Кой е виновен: законите на природата или онзи, който

прави избора? Кой за каквото е дошъл, това ще даде.

Някои окултисти казват, че още при слизането на земята човек сам си нареждал програма на действие. Следователно за всеки ден човек има определена програма, какво трябва да извърши. Ако работата, определена за деня, е повече, отколкото може да свърши, той ще си избере какво непременно трябва да свърши и какво да отложи. Някой човек става рано сутрин и казва: „Днес искам да позная Божията Любов.“ От невидимия свят за този ден тъкмели по някакъв начин да му изпратят пари. Обаче, щом разберат, че този ден той иска да познае Бога като Любов, те задържат богатството, което мислили да му изпратят. Любов и богатство са несъвместими неща. Обаче сиромашия и любов са съвместими, те вървят заедно като брат и сестра. Богатство и грях също така вървят заедно. Искате ли да скарате хората, да внесете раздор между тях, направете ги богати. Искате ли да се помирят, направете ги сиромаси.

Като говоря по този начин за богатството и за сиромашията, много хора ще се настроят, както учениците се настройват срещу учителите си. Учителите съветват учениците си да ги почитат, но така ли е всъщност? Когато някой учител обича учениците си, работи усърдно с тях, той получава тъкмо обратното. Кога става това? – Когато учителят иска да бъде обичан от учениците си. Докато учителят изисква от учениците си любов, той всякога ще бъде оплют и подигран от тях. Защо? Защото той е избрал крив път; той мисли за себе си. Друг е слу-

чат, ако този учител обича учениците си и нищо не иска от тях. Той казва: „Аз желая да работя върху умовете на учениците си, да се просветят, да придобият знание и мъдрост.“ До това време учителят ще бъде изложен на подигравки, на оплюване от учениците си, но един ден те ще съзнаят грешката си и ще я изправят. Като знае законите, разумният учител винаги прощава на учениците си. Христос е казал: „Който много греши, много люби. Комуто много се прощава, много люби.“ Според този стих в края на краищата учителят ще получи любовта на учениците си. Първо той се заема с изкореняване на плевелите, за което ще бъде оплют от учениците си. Впоследствие, когато насади доброто семе на мъдростта в техните ниви, той ще получи любовта им.

Някой казва: „Аз искам хората да ме обичат.“ Щом си направил този избор, ти ще срещнеш големи противоречия в живота си. Ученик, който отива на училище и желае да бъде обичан от учителите и от другарите си, ще срещне големи противоречия. Вместо да бъде обичан, той ще бъде от всички подиграван, осмиван; вместо да бъде пръв ученик, той ще бъде последен. Кой каквото направи, все върху главата му ще се стовари. Докато излезе от училище, главата му ще побелее. Значи, който влезе в училището, той трябва да знае, че главната му задача е да учи, а дали ще го обичат или не, това не е негова работа. Да обичат някого значи да му дават нещо. Кому дават? Обикновено на просяците се дава. Кой дава на просяците? – Бедните. Рядко ще видите богат човек да

се спре пред някой просяк да му дава помощ. Един американец казвал, че всяка минута му струвала десет английски лири. При това положение кой просяк ще се осмели да спре такъв богат човек да му иска един шилинг? Богатият ще му каже: „Ти имаш ли ум да мислиш, че за един шилинг, който бих ти дал, ще спра една минута при тебе да изгубя десет английски лири?“ Освен това богатият може да каже на този просяк някоя обидна дума. Ако много просяци го безпокоят, най-после той може и бастуна си да вдигне срещу тях. Ето защо преди да поиска нещо от богатия, просякът много ще мисли.

Съвременните хора се оплакват от несгоди, от противоречия в живота. Питам: На какво се дължат противоречията? Причината за противоречията е тази, че хората търсят лесния път в живота. Материалистите казват: „Икономическите условия са причина за всички противоречия. Ако условията се подобрят, и животът ще стане по-лек.“ Религиозните пък казват: „Господ може да подобри живота. Той ще уреди всички работи.“ Питам: Знаете ли как Бог урежда работите? Вие взимате една изкривена ос и казвате: „Майсторът ще изправи тази ос.“ Как ще я изправи? Първо той ще накладе огън и след това ще тури изкривената ос в огъня, дето ще я държи до нагорещяване. Като се нажежи добре, ще вземе чука и ще удря отгоре, докато се изправи. Майсторът пита ли оста, колко е страдала? Той не иска да знае за нейните страдания. Задачата му е да я изправи, а колко ще страда, за това не се интересува. Тази е идеята, че Господ ще

оправи всички работи. Ако гръбнакът ти е изкривен, Бог ще го оправи. Изкривеният гръбнак означава изкривения ум на човека. Бог ще вземе този изкривен ум, ще го тури в огъня, ще го обръща натук-натам, докато го изправи. Като го изправи, ще каже: „Хайде сега на работа!“

Казвате: „Няма ли друг начин за оправяне на работите?“ Има един начин, той се заключава в следното: никога не оставяйте Бог да оправя работите ви. По-добре е вие сами да оправите работите си, отколкото да заставяте Бога, Той да ги оправя. Защо трябва да спираме Бога в работата Му? Знаете ли какво нещо е да спрете вниманието на Бога за един момент само върху някоя ваша погрешка? Мнозина мислят, че Бог трябва с часове да се занимава само с тях. Това са детински разбирания за Бога. Трезва мисъл се изисква от всинца ви – мисълта на мъдреца! Някой казва: „Защо Господ не ми даде това, което ми е нужно?“ Той ти е дал повече, отколкото можеш да използваш. Не искайте повече от това, което можете да носите. Ти искаш да те обичат хората. Щом искаш любовта на хората, ти трябва да имаш гръбнак, да понесеш тяхното оплюване. Законът е такъв. Мома пристава на някой момък – тя го обича и той я обича. Щом се обичат, те трябва да бъдат готови на всички поругания от страна на майка, баща, близки и далечни познати. Момата и момъкът ще понесат големи страдания за любовта. Как са описани главните герои в романите? Като дойде до любовта, авторът излага героите си на големи страдания.

Сега аз разглеждам тия неща мимоходом, но като се говори за любовта, трябва да знаете, че тя е велика сила, която приижда в нервната система на човека във вид на приливи. За да се приспособи организъмът към нея, за да се кали, човек трябва да стане естествен. Човек е проводник на любовта, но тя не живее в неговия организъм. Любовта може да мине през мозъка на човека и да се предаде, да се разпредели по целия организъм. Някой казва: „Цял ден сърцето ми беше топло от любов.“ Не, това е невъзможно. Едва мъдрецът може да издържи една минута на любовта, а що се отнася до обикновения човек даже една хилядна част от секундата е много за него. Това, което хората наричат любов, то са последствия на любовта. Тя ги е засегнала с нокътя си само. Ако любовта обхване човека изцяло, животът му моментално ще се промени: той ще стане безсмъртен, всички страдания и нещастия ще го напуснат.

Едно от качествата на любовта е това, че тя никога не отпада. Човекът на любовта не може да каже, че едно време е имал повече любов, а сега по-малко. Когато някой казва, че любовта отпада, той трябва да има предвид онези временни настроения в живота, които хората неправилно наричат любов. Ап. Павел, който беше окултист, казваше: „От всички добродетели най-велика е любовта.“ Следователно, ако любовта отпада, на какво ще уповаваме в живота? Казано е при това, че Бог е Любов. Когато търсим Божиата Любов, ние трябва да изучаваме нейните закони. Някой казва: „Слаб човек съм аз.“

Само ти не си слаб – целият свят е слаб, понеже не е готов още да приеме любовта в себе си. Само любовта прави човека силен. Когато се обърнаха към Христа с думите „Учителю благи“, Той каза: „Никой не е благ, освен един Бог.“ Значи и Христос, велик Учител, не приеда Го наричат благ. Когато влезе в Ерусалимския храм, Той взе камшик и изгони всички търговци навън. Питам: Любовта съгласна ли е с камшика? Любовта не работи с камшик. Вземете ли камшик в ръка, любовта излиза навън. Някой казва, че от любов набил някого, да го поучи в нещо. Не, това е зальгване. Дето играе тоягата, там действа правдата, но не любовта. Законът на правдата казва: „На пътя на силния не стой!“ Стоиш ли на пътя на силния, той ще те прегази. Законът на любовта се проявява по друг начин. Когато слабият стои на пътя на силния, на пътя на любовта, тя заобикаля да не го прегази.

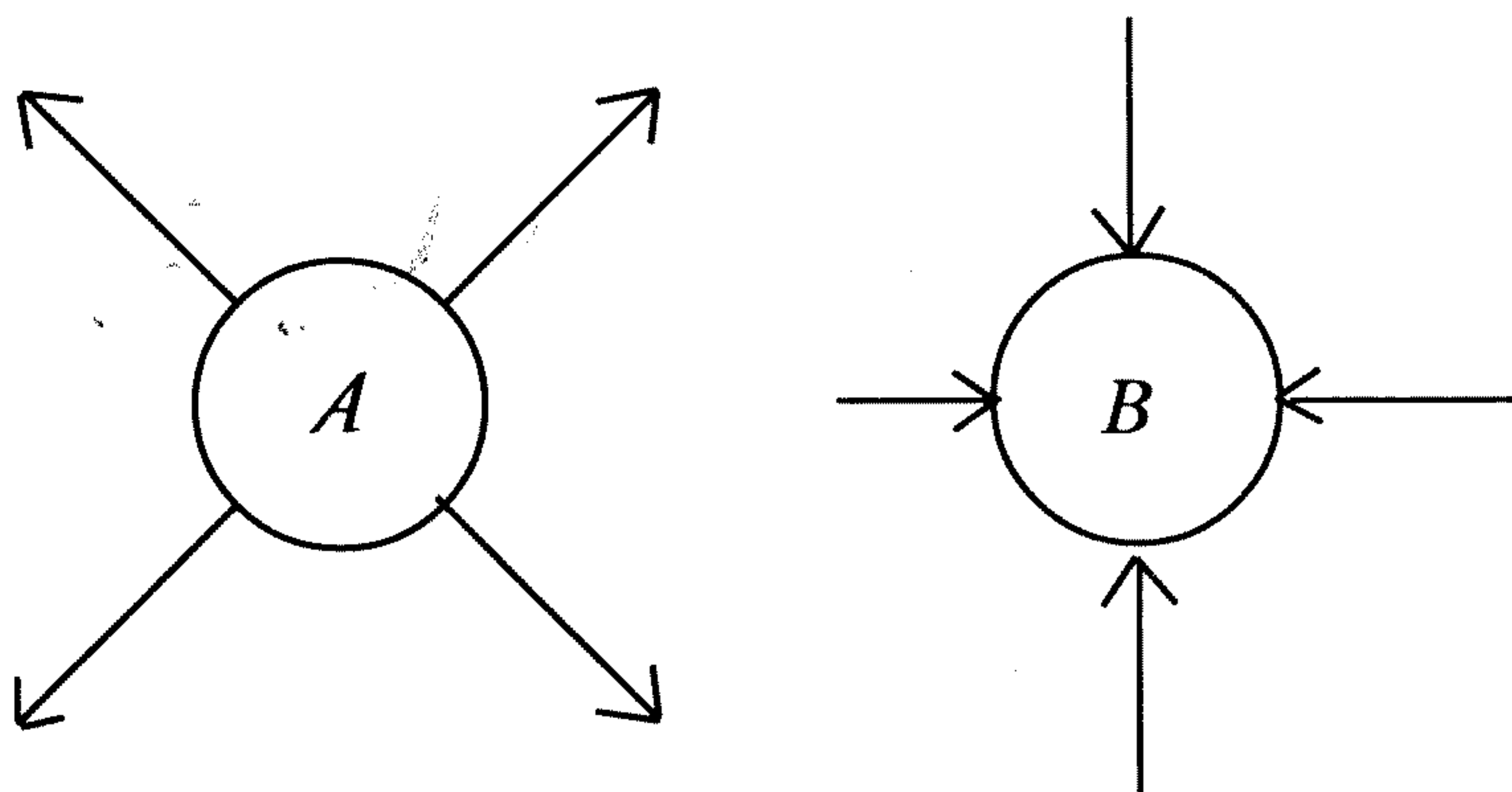
Някой одумва приятеля си и казва: „Аз правя това от любов към него, да се изправи.“ Не, по този начин любовта не постъпва. Тя не вижда злото. За нея всичко е красиво, добро. Грех за нея не съществува. Когато хората виждат грешките на другите, когато ги съдят, това става по закона на правдата. Когато обидите някого, и това става по същия закон. От хиляди години насам хората живеят по закона на правдата, но светът не се е поправил. По този начин светът не само, че не се поправя, но земята се е покрила с кости. Защо умират хората? Защото Бог не е съгласен с техния живот, с техните вяр-

вания. Ако искате да придобиете безсмъртието, да не страдате, живейте съгласно Божиите закони. Нека Бог бъде идеал в живота ви! Щом е ваш идеал, Той ще спре вниманието си върху вас и ще каже: „Ето една велика душа!“ Тази душа се отличава с красота; дето мине, тя пръска светлина. Ако някой богат княз види една много красива мома, той ще пожелае да я вземе за другарка в живота си. Но какво ще бъде мнението му за нея, ако я види у дома ѝ, между близките ѝ, да се кара с майка си и баща си, да бие по-малкото си братче или сестриче? Той ще вземе шапката си и ще каже: „Довиждане!“

Мислите ли, че Бог ще остане да живее във вашето сърце, ако при влизането си в него намери всичко в безпорядък? В сърцето ви владее пълен хаос: вие сте се скарали с баща си, с майка си, с братята и сестрите си, с приятелите си и само чакате някой да ви каже нещо, да го нахокате. Като влезе в сърцето ви, Бог веднага ще излезе и ще напише: „Да се секвестират всички имуществва на този човек, да се вземат майка му, баща му, близките му, да остане сам и след това да се прати на заточение.“ Когато човек остане сам, без майка, братя, сестри и приятели, тогава само той ще разбере какво е направил. Днес болниците са пълни все с такива самотни хора, изпратени на заточение. Това не става по желанието на невидимия свят, но по злата воля на човека, по неразбиране дълбокия смисъл на Божиите закони. Всеки иска животът му да тече гладко, спокойно, обаче това е невъзможно. Човек трябва да работи, да прави усилия да

преодолее мъчнотиите и да постигне желанията на душата си.

Мнозина са ме питали защо идат страданията в живота? Тази вечер ще отговоря на всички, които се интересуват от този въпрос. Една от причините за страданията е неприложеното знание. Много от вас не могат да използват знанието, което получават. Всяко знание произвежда известна реакция в човека: той или губи, или печели. Представете си, че имате две динамически тела, *A* и *B*, подобни на слънцето. Енергиите, които излизат

Фиг. 1

от тялото *A* във вид на лъчи, минават в пространството и след време се връщат в тялото *B*. Тялото *A* представя едната страна на слънцето, а тялото *B* – другата страна. Следователно лъчите на слънцето, които излизат от едната страна *A*, след време пак се връщат в слънцето, но

от другата страна – *B*. Значи между едните и другите сили има известна връзка. Въз основа на същия закон всяка сила или всяка мисъл, която излиза от човека, отива в пространството и след време пак се връща в него, но вече с известна придобивка, с един малък плюс. Като се знае това, може да се изчисли математически след колко време дадена мисъл ще се върне обратно в своя източник. Някои мисли се връщат в своя източник след 10–15 минути; други – след един час; трети – след един или няколко дена; четвърти – след месеци и години. Изобщо известен е най-късият, както и най-дългият период, през който една мисъл може да се върне, отдето е излязла. Излизането на мислите от едно тяло и връщането им пак в това тяло се подчиняват на известен закон. Това не е произволно. Този закон се отнася до целия органически свят, а не само до човека. Мислите биват единични и колективни, затова човек трябва да ги различава, да знае с какъв материал има да работи. В този смисъл и човек е единично и колективно същество. Следователно той борави с капитал, който не е напълно негов.

И тъй талантите, за които Христос говори в една от своите притчи, представят мислите, които Бог е вложил в човека за обработване. На това основание, когато една добра мисъл дойде в ума ви, дайте ѝ място, дайте ѝ подтик да се прояви. Щом ѝ дадете възможност да се развие и прояви, и вие ще получите съответен дял от благо, което тя носи. Между енергията, която носи мисълта от тялото *A*, и тази, която се връща назад в тялото *B*, има

известно отношение. В този смисъл както добрите, така и лошите мисли, излезли от човека, след известен период от време пак се връщат към него. Ако някой човек изпрати някъде в пространството една престъпна мисъл, тази мисъл най-много след четири поколения пак ще се върне към него. Тези четири поколения включват един период от сто години. Значи тази мисъл, излязла от А, след сто години най-късно ще се върне в В, дето ще се намирате по това време. Това става по закона на прераждането. Вън от него има друг закон, който регулира промените, които постоянно се извършват в нашето съзнание.

Често хората се натъкват на големи страдания и, като не разбират причините за тия страдания, дохождат в състояние на заспиване. Те чувствуват, като че нещо се руши в тях, едва издържат този момент. След това иде пробуждане на съзнанието и те се обновяват. Страданията и противоречията изчезват и те се чувствуват като новородени. След това състояние на нов живот, на светлина, хората навлизат в друга тъмна зона, която продължава няколко дена. Те пак се намират в противоречия, страдания, докато отново заспят. След това иде ново пробуждане на съзнанието, обнова, ново раждане. Тези промени в съзнанието на човека са необходими. Те идат по един неизбежен закон, но човек трябва да бъде силен да устоява, да не се съмнява в Бога. Вие трябва да разбирате този закон, да не се плашите.

Някой казва: „Дотегнаха ми тези състояния. Искам да се освободя от тях, да отида на небето.“ Най-лесната

работа е да отидете на небето. Достатъчно е човек да заспи с тази мисъл, за да може за едно кратко време да се пренесе там. И като умре, той пак може да отиде на небето. Не е въпросът само да отиде човек на небето, но там той трябва да научи нещо, да се върне богат с опитности и знания. Ако се върнете от небето с опитностите на Настрадаин Ходжа, все пак сте научили нещо. Обаче, върнете ли се без опитности, нищо не сте придобили.

Един ден жената на Настрадаин Ходжа му каза: „Хайде, иди в гората да насечеш малко дърва!“ – „Срамота е, жена, ходжа съм, не ми прилича да сека дърва в гората.“ – „Не, ще отидеш, няма какво.“ Най-после Настрадаин Ходжа взел брадвата си и отишъл в гората, дето започнал да избира кое дърво да отсече. Избрал едно дърво, качил се на един клон и започнал да удря клона с брадвата. По това време минавал през гората един селянин и му казал: „Слушай, Настрадаин Ходжа, тъй както сечеш клона, на който си седнал, ще го отсечеш, но и ти заедно с него ще се намериш на земята.“ – „Това не е твоя работа“, рекъл Настрадаин Ходжа, и продължил да сече. Едва отсекал клона и с него заедно и той паднал на земята. Позамислил се малко и казал: „Умен беше този селянин. Щом знае това нещо, той ще знае и кога ще умра. Я чакай да го настигна, да видя какво ще ми каже.“ Той оставил дървото в гората и настигнал селянина: „Приятелю, като знаеш толкова, кажи ми кога ще умра.“ „След три дена.“ Тръгнал Настрадаин Ходжа за дома си замислен, тъжен и казал на жена си: „Срещна

ме в гората един ангел и ми каза, че след три дена ще умра.“ Наскърбила се жена му, затъжила се и заплакала. Той отишъл да си изкопае гроб под една круша, да влезе там и да чака смъртта си. Като изкопал гроба си, легнал в него и чакал да дойдат от онзи свят да го вземат. От време на време круши падали от дървото, той си похапвал и чакал смъртта. На третия ден той чул отдалеч някакво дрънкане на звънци и си казал: „Навярно идат вече с колесница от онзи свят да ме вземат.“ Той надигнал малко главата си да види какво ще стане, но видял, че към него иде стадо камили с камиларите си. Като го видели, камилите се изплашили, хукнали да бягат и изпотрошили много грънци. Камиларите го хванали, набили го и го пуснали да върви дома си. Като се върнал при жена си, тя го попитала: „Какво има на онзи свят?“ – „Остави се, само главата си да подигнеш и боят е готов.“ С това той искал да каже: „Всичко е хубаво на онзи свят, но ако подплашиш камилите, бой те чака.“

Казвам: По същия начин много хора си създават неразумни страдания, без които могат да минат. Значи има страдания естествени, разумни; има страдания неестествени, неразумни. Когато човек иска да се освободи от неразумните страдания, той трябва да изучава законите, които регулират живота.

Сега ще ви дам няколко правила за приложение. Като ставате сутрин, успокойте се добре и вижте каква мисъл ще дойде в ума ви. Първата добра мисъл, която дой-

де в ума ви, приложете я. Не философствувайте дали да я приложите или не. Вслушвайте се в интуицията си и ще бъдете близо до истината. Когато разсъждавате и философствувате много, по този начин вие можете да уредите само материалните си работи, но не и Божествените. Божествените работи се уреждат само чрез интуицията. Първо ще повикате Божествената интуиция, а после разума като слуга на Божественото. Интуицията ще урежда работите в Божествения свят, а за физическия свят тя ще събира сведения от разума, който ще играе служба на секретар. Божественото показва новите пътища, през които човек трябва да мине. Великите хора, на които работите винаги са вървели успешно, са минали по вътрешния път на интуицията. При страдания и мъчности в живота си, те винаги са се справяли с интуицията си. Следователно, когато се намерите пред някакво страдание или някаква болест, не философствувайте много защо и как е дошла болестта, но отправете ума си към Бога, към своята интуиция и оттам ще получите съвет какво да правите. Не бързайте да викате лекар. По-добър лекар от интуицията няма. Не се плашете от болестта или от страданието. Те идват при вас да ви научат нещо, да придобиете някаква опитност, да се калите. Като прекарате болестта, все ще имате някаква придобивка – по-силни ще станете. Хората се плашат от болестите и гледат на тях като на зло. Не, болестите са привилегия за човека; привилегия е, когато не можете да ядете и трябва да легнете гладни; привилегия е, когато сте бедни.

И тъй, който търси закона на любовта, във всички противоречия той трябва да вижда добро. Този поглед на живота ще го направи свободен. Окултният ученик трябва да бъде свободен. Чрез свободата той ще се прероди, ще влезе в новия живот. Това е необходимо за всеки ученик, защото сега е край на старата култура, и той трябва да държи своя последен изпит, матура. Без този изпит ученикът не може да влезе в новата култура, която иде вече. Който издържи матурата си, той ще бъде записан за ученик на новата култура. Като се запишат учениците, ще им дадат отпуск за един-два месеца, след което ще започне приложението на новата наука.

Съвременните хора се интересуват от новата култура, каква ще бъде тя, какви ще бъдат нейните хора като представители на шестата раса. Всеки иска да знае ще бъде ли приет в шестата раса. Мнозина питат какви ще бъдат очите на хората от шестата раса. Казвам: Ако очите им са сини, те ще бъдат студени хора; ако очите им са черни, те ще бъдат горещи натури; ако очите им са кестеняви, те ще бъдат хора с мек, благ характер; ако очите им са зеленикави, те ще бъдат хора с научни възрения. Съвременните учени са крайни материалисти, на тънко предат. Те главно изреждат фактите, констатират ги, дават им научни обяснения, но тия факти са разместени, не са поставени в строго определен ред. Да се констатира например, че даден череп принадлежи на един или друг род животно, това още не е наука. Истинската наука се заключава в това да може по даден череп да се

определи точно степента на умственото развитие на един индивид и по този начин да се възкреси неговото първоначално състояние.

Обективната наука трябва да си служи с Божествената интуиция като метод за издирване и обяснение на фактите. Ако науката не може да осмисли, да одухотвори материалния живот, ако не може да мине от ограничени живот във вечния, каква наука е тя? Под думата вечен живот се разбират безграничните условия на любовта, която носи живота на безсмъртието; на мъдростта, която носи светлина и знание, и на истината, която носи свобода. Ако вие не успеете да превърнете вашия ограничен живот в безграничен, той завинаги ще остане обикновен материален живот. Когато човек влезе в безграничния живот, той ще бъде обиколен от най-добрите си приятели. Този е Божественият живот, за който всички хора мечтаят. Докато дойде това време, много усилия, много работа се изисква от съвременните хора.

Сега, като разглеждате човека внимателно, ще забележите, че двете му очи не са еднакви. Едното око е алчно, иска да владее целия свят, а другото иска малко, вследствие на което двете очи не виждат еднакво. Човек сам не знае кое от двете очи е алчното, обаче когато поглежда към нещо, незабелязано той затваря окото, което лесно се задоволява, скромното око, а гледа с лакомото. У някои хора пък става обратното: те гледат със скромното си око, а затварят лакомото. Когато човек не може да постигне някое свое желание, той плаче. За-

що плачат хората? Често хората плачат, за да дадат ход на събралата се в тях енергия да излезе навън. Ако искате да знаете какви са сълзите ви, на какво се дължат, събирайте ги в едно шишенце и после ги анализирайте. От анализа на сълзите си ще разберете дали скръбта ви е била приета или не. Ако скръбта ви е обърнала внимание на някое разумно същество, сълзите ви ще бъдат лековити. Как ще познаете дали сълзите ви са лековити? Ще сипете няколко капки от сълзите си на една чиста, тънка кърпичка и леко ще я поставите върху някоя рана. Ако раната оздравее, сълзите ви са лековити; ако не оздравее, сълзите ви не са лековити. Тогава Господ ще каже: „Още трябва да пълниш шишенцето си, докато сълзите ти станат лековити.“ Това е опит, който всеки окултен ученик трябва да направи, за да знае колко е страдал и какви са страданията му, дали те са излезли от дълбочината на душата или са повърхностни. Някои хора страдат, но страданията им не са засегнали дори и сърцето. Човек трябва да се изучава и в това направление.

Казвате: „Ние имаме толкова много работа, че ще се занимаваме с такива дреболии да събираме сълзите си и да ги анализираме.“ Казвам: Ученикът трябва да започне от малките работи и постепенно да отива към големите. Няма по-голямо щастие за ученика от това да има едно шишенце, пълно с лековити сълзи. Когато дойде денят да събирате такива сълзи от очите си, този ден трябва да бъде най-щастливият в живота ви. По-свещен ден от този няма. Всяка капка от сълзите ви ще бъде

лек. Ако някой ви пита, какво носите в шишенцето, кажете: „Аз нося свещена амброзия, която Бог ми даде.“ – „Можете ли да дадете и на мене?“ – „Ако имате нужда, ще ви дам, но ако днес не се нуждаете, ще ви покажа пътя, по който съм минал, за да ги събера.“ Всеки сам трябва да събира сълзите си, да ги изследва, докато най-после дойде до положение всяка сълза да бъде свещен лек. Тогава той ще излива малко сълзи, но свещени и в шишенцето си ще има винаги по десет капки.

Някой казва: „Аз съм окултен ученик.“ Лесно е да се каже, че си окултен ученик, но имаш ли качествата на този ученик? Окултният ученик трябва да има гръбнак, по-силен от този на слона, за да издържа, да понася трудностите и мъчнотиите в живота. Издръжливостта е качество, което постоянно се развива. Ако искате да бъдете ученици, да влезете в Школата на Бялото Братство, трябва да ликвидирате със стария живот. Старият живот има ред прояви, от които човек трябва да се освободи. За пример някой казва: „Аз не мога да търпя едиково си.“ Едно трябва да знаете: докато не уредите правилно сметките си с това лице, вие никога няма да се освободите от него. И на онзи свят да отидете, то ще бъде първият човек, който ще ви срещне, ще ви попречи да вървите напред. Каквито неуредени сметки имате, изплатете ги още тук. Достатъчно е да имате само една неуредена сметка, за да не можете крачка нагоре да поемете. Това е изказано в Писанието със следния стих: „Който не се отрече от себе си, той не може да бъде мой

ученик.“ Самоотричането е велика наука. Щом бъде готов човек да се отрече от себе си, той ще каже: „Господи, отсега нататък да бъде Твоята воля!“ Себеотричането подразбира скъсване на всички стари, неправилни връзки с хората и създаване на нови, любовни връзки, които почиват на законите на любовта, мъдростта и истината.

Казвате: Този човек ми изгори сърцето. – Как горите тук, не зная, но помирете се с този човек, докато сте на земята, за да не горите на онзи свят. Страшен е огънят на земята, но по-страшен е огънят в онзи свят. Казано е в Писанието: „Примири се с неприятеля си, докато си на път, за да не би той да те предаде на съдника, а съдникът на слугата си да те затвори, докато не дадеш последния си кондрант“. И в рая да си, и в затвора да си, неприятелят ти пръв ще те срещне. Слугата, на когото съдникът те предаде, ще бъде този, когото ти не обичаш. Щом влезеш в ръцете му, той ще те измъчва, както иска. Ако влезеш в рая, той и там ще те намери и ще каже: „Понеже си станал голям човек, аз ще дойда да прислужвам.“

И тъй вие трябва да се освободите от мисълта, че и без да се примирите с хората, можете да влезете в Царството Божие. И затова казвате: „Господ не можа ли да създаде света по друг начин?“ Господ е създал света много добре и ние трябва да изпълним волята Му, както Той иска. За никого не се правят изключения, за никого няма привилегии. Ние трябва да изпълним Божия закон не по буквата на нещата, но по дух. Строг е този закон. Когато дойде слугата на съдника, вие трябва да бъдете го-

тови да се отречете от себе си, да приложите закона на любовта. Казвате: „Готов съм да дам всичкото си имане, само да се освободя от този слуга.“ Не, и това няма да ви спаси. Всичко можете да дадете, но едно е важно: да възлюбите този слуга! Казано е в Писанието: „Любете враговете си!“ Щом възлюбите врага си, Божията воля ще бъде закон за вас. Тогава ще придобиете ново просветление правилно да разбирате Божиите пътища. Иначе и по десет пъти на ден да се молите, Бог няма да измени закона си за своите своенравни деца и ученици. Който изпълни и приложи Божия закон, той ще получи голямо благословение, подобно на онова, което една бедна вдовица получила чрез пророк Елисея. Той отишъл у дома ѝ и казал: „Какво имаш у дома си?“ – „Нищо освен една масленица с елей.“ – „Иди тогава у съседите си и вземи от тях назаем много празни съдове. След това налей от елея в празните съдове и като се напълнят, туряй ги настрана.“ Като се напълниха съдовете и нямаше други празни, елеят престана да тече. Тогава Елисей ѝ каза: „Иди продай елея, та плати дълга си и живееш с остатъка, ти и чадата ти.“

Мнозина искат още днес да бъдат съвършени. Радвайте се, че още не сте съвършени. Съвършенството не е за вас. Докато е на земята, човек може отчасти само да бъде съвършен. На земята няма условия за пълно съвършенство. Съвършен е онзи, който през целия си живот може да запази състояние на пълен вътрешен мир и равновесие. Досега поне в цялата история на човечеството

не се е срещнал подобен пример. Казва се, че и боговете се състезавали. Ако боговете се състезават, какво остава за обикновените хора? Следователно не се заемайте със задачи, които не са по силите ви. Човек трябва да работи за постигане на съвършенство, но реализирането на това съвършенство се отнася до бъдещето, дето се крият велики възможности. Стремез към съвършенство се изисква от всички, без да мислят кога ще го постигнат. Едно трябва да имате предвид: всяка минута човек може да направи едно добро, колкото малко да е то.

Когато говоря така, вие не трябва да се обезсърчавате. Който иска да постигне съвършенство, той трябва непременно да носи в ума си тази идея. Обаче, който седи на ниско умствено стъпало, той ще се откаже да работи за своето съвършенство и ще очаква на Бога Той да извърши всичко заради него. И това е възможно, но този човек ще плати скъпо за своето съвършенство. Възможно е да дойдат светии, напреднали братя, да го носят на ръце, но възможно е и на земята да го оставят. Възможно е те да го окъпят в корито, изведнъж да го направят чист, но възможно е и да го набият. Възможно е да го нахранят, но възможно е и гладен да го оставят. И едното, и другото е възможно. Който оставя другите да работят за него, той трябва да счита и двете положения за привилегия. Тези възвишени същества не вършат нищо от зла воля. Колкото късно и да ви дадат храна, пак трябва да благодарите. Ако останете последни, ще имате по-голям апетит и ще ядете по-сладко.

Сега, като имате толкова знания, трябва да прилагате вече, да се упражнявате. Мнозина от вас са постили по четири, пет и десет дена, но какво са разбрали от поста? Постът има за цел да освободи човека от страха, че ако не яде няколко дена, ще умре от глад. От друга страна, чрез поста човек се пречиства и калява. Той пречиства тялото, мислите и чувствата си. Постът трябва да трае дотогава, докато човек се усеща бодър, крепък. Ако отпадне много и силите му съвършено го напуснат, този пост няма смисъл. Казано е в Писанието, че когато човек пости, никой не трябва да знае това. Разбира се, когато човек пости, все ще изгуби малко от теглото си, ще отслабне, но поне силите си да запази. Какъв смисъл има човек да пости, докато изгуби силите си и започне да се влачи? При това положение той ще предизвиква или съжаление у хората, или подигравки. Ако можеш да постиши така, че да бъдеш весел, с бодър дух и никой да не те познае, този пост има смисъл. Така може човек да пости и десет, и повече дни. Който не може да пости по този начин, да не се заема за голям пост, а да пости само един-два дена. Геройство е наистина човек да пости – нито хляб да яде, нито вода да пие. Колкото и да издържи, добре е човек да прави опити да пости. Ако не издържи, ще му се посмеят малко. Какво от това? Поне ще има някаква опитност.

Питам: На какво се дължи смехът? Ангелите смеят ли се? Смехът се дължи на силни контрасти, на голямо несъответствие между две явления или между две мис-

ли, чувства или постъпки. Когато човек се посмее малко, става трансформиране на тежкото състояние, в което се е намирал. Хора, у които центърът на веселието е силно развит, много се смеят. При смеха се изразходва енергия, но едновременно с това силите в човешкия организъм се уравновесяват. Тъй щото здраво е, когато човек се смее. Добре е понякога човек да се посмее и на себе си, че е страхлив, че се съмнява и т. н. Някой път хората се плашат от това, че няма да постигнат желанията си. Казвам: Всичко е постижимо за човека през дългия период на неговия живот, но за даден момент само едно нещо е възможно и постижимо.

И тъй, ще мислите върху богатството и сиромашията както и върху поста, за които говорих в тази лекция. Когато постите, трябва да имате поне най-малки резултати в няколко направления: да подобрите здравето си, главно нервната система; да подобрите чувствата си, да внесете в тях малко повече мекота и в ума си да внесете повече светлина. Който е придобил тези неща, той е постъпил правилно; който нищо не е придобил, той напразно е изразходвал енергия. Този човек мяза на търговеца, който купува и продава, но никаква печалба няма. Който иска да отиде при Господа, той трябва да пости. Когато Мойсей се яви пред Господа, той пости цели 40 дена. Постът е сила и затова Христос казва: „Този дух не излиза освен с пост и молитва“. Значи, за да се освободиш от някое лошо състояние в себе си, ти трябва да постиш и да се молиш.

Казвате: „Не може ли без пост и молитва да постигнем всичко онова, което желаем? Защо светът е създаден така, че всичко да се постига с големи усилия? Защо хората се мъчат едни други?“ Аз не се интересувам от този въпрос. Защо? Защото другояче светът не би могъл да се създаде. Това, което Бог е създал, е най-доброто. Хората пък постъпват по един или друг начин, защото другояче не могат да постъпят. Що се отнася пък до любовта, тя не иде от хората, но от Бога. Ако някой юнак ви хване с пръстите си и ви стиска, пръстите ли са виновни за това? Когато юнакът измени мнението си за вас, и пръстите му ще станат по-нежни, по-деликатни, няма да стискат. Пръстите на всеки човек могат да стискат, но могат и да милват.

Някой казва: „Огрешихме се в този живот.“ Едно трябва да знаете: при всички условия на живота човешката душа не се опетнява. Може ли водата да се окаля? Външно водата може да стане нечиста, кална, но достатъчно е да се прекара през пясъчливи пластове, за да се пречисти. По същия начин и грехът не може да проникне в същината на душата. Човек се цапа външно, но не и вътрешно. Душата на човека винаги остава чиста. Който не разбира този закон, казват: „Нали се говори в Писанието, че всяка душа, която греши, умира?“ Да, така е казано, но това означава: когато душата се оцапа, т. е. когато се докосне до греха, тя се освобождава от него и влиза в друго, чисто тяло. Ако и това тяло стане нечисто, душата го напуска и отива в трето тяло. Следователно

душата никога не се цапа. Понеже душата е чиста, тя може да очисти тялото, но никога нечистото тяло не може да чисти душата. Сега, като знаете това, впрегнете душата си на работа, да изчисти мислите и чувствата ви. Щом мислите и чувствата на човека са чисти, и тялото му чисто ще бъде.

Сега ще ви дам едно упражнение. Като ставате сутрин, не мислете нищо за себе си. Станете с мисълта, че отивате да служите на Бога, да вършите Неговата работа. После мислете за себе си. Тъй щото мислите ви трябва да бъдат наредени в естествен ред. Вие мислите за Бога, но мислите ви са толкова разхвърляни, че нищо не ви ползват. Несвързаните мисли мязат на разхвърляни халчици, които някоя разумна сила трябва да съедини, да образува от тях една цяла верижка. Мисълта за Бога е разумната сила, която свързва тия халки в едно цяло.

Днес всички хора са недоволни, нещастни, защото на всеки липсва нещо: някой няма пари да си купи хляб; втори няма средства да наеме стая, да следва университет; трети няма дрехи за зимата, няма дърва, въглища и т. н. Всички очакват да им помогне някой. Казвам: Ако тия хора са болни, немощни, всеки ще им помогне, но ако са здрави, силни хора, те трябва да се впрегнат на работа. Щом работят, те ще имат всичко и недоволството ще ги напусне. Някой се оплаква, че страдал. Погледна го, виждам, че е здрав момък, юнак и му казвам: Радвам се, че страдаш. Страданието ще те повдигне. Казано е в Евангелието: „Всяка пръчка, която не дава плод, от-

сича се.“ Следователно радвай се, че страдаш, за да дадеш плод. Скръбта и радостта са два полюса на живота: когато един човек страда, друг някой се радва; когато някой се радва, друг страда. Това може да се докаже математически. Не всяка радост е истинска радост; и не всяка скръб е истинска скръб. Ако имаше истинска радост в света, тя би донесла най-голямото веселие. Веселието е по-високо от радостта. Значи хората се радват, а Бог се весели. Как иде веселието? – По закона на мъдростта. Между тези два закона има голямо съответствие. Когато Бог погледне на противоречията, които съществуват в целия космос, Той се развеселява, защото вижда доброто като плод на всичко това. Хилядите години за Бога са като един ден.

Следователно радвайте се за противоречията, които имате и които не можете да разрешите! Оставете Бог да се весели за тях. Когато вие най-много страдате, Господ най-много се весели. Когато най-много се радвате, Господ най-малко се весели. Когато радостта ви е на върха, веселието на Господа едва започва. Когато скръбта ви е на върха, тогава Господ работи за вас. Това означава стихът: „И скръбта ви ще се превърне в радост.“ Бог ще превърне страданията на хората в скъпоценни камъни, които ще постави като венец на главите им. За в бъдеще страданията на човека ще красят неговата глава.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди.“

5 лекция от Учителя,
държана на 20 октомври, 1926 г., София.

УСТОЙЧИВИ СЪЕДИНЕНИЯ

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди.“

Размишление

Четоха се няколко теми върху: „Произходът на златото.“

Изпейте песента: „В зорите на живота.“

За следния път, който може, нека напише в поетическа форма три куплета върху „Най-хубавото в живота.“

Питам: Защо някои пишат, че златото има отношение към слънцето? Златото произлиза ли от слънцето? Има известно отношение между златото и слънцето, но златото не е произлязло от слънцето. Като казвате, че златото е произлязло от слънцето, кажете тогава, отде е произлязло слънцето? Това е въпрос, върху който трябва да мислите години наред. Не е лесно с един калем да се разреши този въпрос. Какви свойства има златото? Златото не се окислява, вследствие на което е известно като благороден метал. Същото свойство има и платината. В това отношение златото минава за голям аристократ, който не се влюбва лесно. То избира с кого да

влезе в отношение. Желязото, обратно на златото, се влюбва лесно, т. е. съединява се с много елементи. Към кислорода желязото има голямо разположение, лесно се влюбва в него и вследствие на това леко, безогледно влюбване ръждясва. Въпреки това, че златото мъчно влиза в съединения, все пак са известни редица златни съединения.

Сега вие трябва да изучавате превръщането на материята. Трябва да изучавате различните теории за произхода на златото. Интересно е защо златото, което минава за благороден елемент, създава такива спорове между хората? Хората страдат, карат се, убиват се все за златото. Двама братя делят наследство, карат се, бият се, не могат да разделят златото помежду си: единият иска повече и другият иска повече. Много хора страдат от нямане на злато в организма си; много болести се дължат също така на отсъствие на злато в кръвта им. Значи необходимо е по алхимически начин да се внесе злато в човешкия организъм. Изобщо, каквито елементи съществуват в природата и каквито реакции се извършват между тях, същото става и в човешкия организъм.

Кажете една от основните мисли на миналата лекция. (– За любовта.) Казах ви, че който люби, той трябва да е готов да бъде оплют за любовта. Това е противоречие, но така е в обикновения живот. За да се обясни това противоречие, вие трябва да изучавате живота, като започнете от неговите обикновени прояви и стигнете до целокупния живот, т. е. от проявеното към непроявено-

то. Забележете, момък или мома се влюбват, но веднага родителите се противопоставят на тяхната любов. Младите настояват, родителите пречат на любовта им и по този начин се създават скандали, възникват недоразумения. Много хора страдат от любовта и за любовта. Днес любовта е един от най-жизнените въпроси в живота. Питам: Как е възможно най-хубавото нещо в живота – любовта – да създава такива страдания на хората? Срещате някой мъж или някоя жена, на които сърцето е пълно с любов, готови на всички хора да дават. В този се влюби, в онзи се влюби, но веднага след това хората се опълчват срещу него, започват да го критикуват. Значи има нещо криво в любовта на съвременните хора, което произвежда недоволство, спор и недоразумения.

Всички казват, че без любов не може. Като дойде любовта, намират пък, че не трябвало така да се прояви. Значи без любов – лошо, с любов – пак лошо. Какво да се прави тогава? Казват за някого: „Много далеч отиде той.“ Питам: Колко близо трябва да бъде? Ако е много далеч, не е добре; ако е много близо, пак не е добре. Този въпрос е важен и трябва да се разреши. Съвременните хора оставят важните въпроси настрана, не се занимават с тях и казват: „Тези въпроси ще се разрешат сами.“ Не, тези въпроси са жизнени и трябва да се разрешат час по-скоро.

И тъй едно трябва да знаете за любовта: тя образува най-устойчиви съединения. Няма сила в света, която може да разлъчи, да разедини онези два елемента, които

любовта е свързала. Тъй щото това, което хората наричат любов, не е любов. Защо? Защото тези два елемента, които тяхната любов е съединила, лесно се разлъчват и лесно влизат в нови съединения с други елементи. Значи има друга сила, която свързва два елемента, но не образува от тях устойчиво съединение. Тази сила хората погрешно наричат любов. Дето любовта свързва два елемента, там разединение не съществува, понеже между тях Бог присъствува. Всяко съединение, образувано от два елемента, между които Бог присъствува, е разумно и устойчиво. Всяко съединение, при образуването на което Бог не присъствува, е неустойчиво, неразумно и носи след себе си ред страдания и мъчности. Апостол Павел казва, че Христос, като се влюбва в хората, страда. Защо? Понеже грехът влиза като клин между Него и хората, които не издържат на любовта Му и в края на краищата Го разпъват. Той говори за вътрешната връзка с Христа. Външно Христос се е освободил от страданията, но духовно още не е свободен. И досега още съществува вътрешна борба между Бога и хората. Бог иска да освободи душите на хората, потънали в гъстата материя, но те все още се съпротивляват. Засега добрите, напредналите братя, светиите, ангелите правят съединения с хората, но получените съединения не са много устойчиви. Ще дойде ден, когато тези съединения ще бъдат устойчиви, и тогава човешките души ще излязат от гъстата материя, ще се освободят от страданията и противоречията в живота. Тези устойчиви съединения ще се

образуват първо горе, а после ще се пренесат на земята.

Влюбването на съвременните хора е повърхностно и нетрайно. Те се влюбват във формите на нещата, но при това влюбване не се образуват устойчиви съединения. Едно от свойствата на това влюбване е желанието за владене. Това желание създава всички страдания. Обаче при образуване на устойчиво съединение, двата елемента, т. е. двете души образуват една по-голяма душа с две съзнания. Тези две души, като срещнат други две, съединяват се с тях и образуват още по-голяма душа. Тия четири души, като срещнат още четири, пак се съединяват с тях и образуват още по-голяма душа и т. н. Тъй щото в Божията Любов всички души се съединяват в едно цяло, като образуват сложно тяло, но толкова устойчиво, че никаква сила в света не е в състояние да го разкъса, да го разедини. Когато хората се обичат по форма, те винаги се индивидуализират. Обаче, когато се обичат по смисъл, те виждат себе си в лицето на всеки човек и се радват в неговото присъствие. На окултен език казано: ти трябва да живееш в душата на другите и те да живеят в твоята душа, т. е. единството да се включва в множеството и множеството в единството. Докато ученикът не живее с това съзнание, той винаги ще страда в любовта си. Значи любовта трябва да свързва душите, да образува устойчиви съединения между тях.

Съвременните хора говорят за любовта, но се съмняват в нея. Това не е любов. Досега нито един поет или писател не е описал любовта в нейната същност. Преди

всичко едно от качествата на любовта е, че тя никога не отпада. Бог е Любов. Следователно, когато човек се свързва с любовта, едновременно с това той се свързва и с Бога. Той е силата, която свързва две души в едно цяло. Когато двама души се съединят в името на любовта, Бог е третият, който присъствува между тях. Христос казва: „Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм и аз.“ Този стих, преведен, означава: Дето са двама или трима, събрани в моята любов, там съм и аз. Думите „мое име“ се заместват с думите „моята любов“. И двата израза са верни. Име има само в любовта. Без любов нещата нямат име, те са безименни. И безсмъртието се дължи на същия закон. Дето е любовта, там е и безсмъртието. Вие искате да влезете в Царството Божие, да придобиете Вечния Живот. Как ще го придобиете? – Чрез положително знание и абсолютна чистота. Който се е домогнал до основния закон на любовта, той е придобил вече това знание и тази чистота. Казано е: „Нито мъж без жена, нито жена без мъж.“ Това подразбира: нито ум без сърце, нито сърце без ум. Умът и сърцето са два полюса на едно цяло.

Мнозина искат да знаят, какви ще бъдат в другото си прераждане, мъже или жени. Казвам: Ако ти днес, на физическия свят си мъж, на астралния свят си жена; ако в умствения или в менталния свят си мъж, в причинния свят си жена. И обратно, ако на физическия свят си жена, на астралния си мъж; ако в менталния свят си жена, в причинния си мъж. Следователно не е само външната

форма, която определя човека като мъж или жена. Това показва, че няма чисти типове мъже или жени. Ако в едно отношение сте мъж, в друго отношение сте жена. Четири допирни точки, четири свята оказват влияние върху човека: физическия, астралния, умствения и причинния. Тъй щото не е достатъчна само формата на човека на физическия свят, за да се определи той като мъж или жена. Някоя жена казва: „Аз искам да бъда мъж.“ – Ти си мъж в астралния свят. Какво искаш повече? Мъжът пък казва: „Аз не искам да бъда жена.“ – Искаш или не, на астралния свят ти си жена. Значи мъжът и жената са полюси, без които не може да се работи.

Съвременните хора се заблуждават от формите на тия полюси на земята. Обаче тия форми днес са изродени, те не са нито истински мъже, нито истински жени. Какъв образ на мъж или жена може да представя съвременният човек, който от преди осем хиляди години е претърпял голямо падение и се е отдалечил от Бога? И полът на съвременните хора е изопачен. Какъв мъж е този, който цял ден се занимава със своите мустаци пред огледалото, за да го харесат жените? Това не е мъж. Мъжът не се характеризира с мустаците и брадата си. Или каква жена е онази, която цял ден мисли за мъжа, как да го увлече и задържи за себе си? Днес нито мъжът е истински мъж, нито жената е истинска жена. Ако е въпрос за мъж или жена, друго определение може да се даде за тях. Мъжът представя мъдростта, а жената – любовта. Но понеже съвременният живот на хората представя голя-

ма сцена, на която се играе една велика драма, то мъжът и жената се явяват там главните актьори. Те играят роля на мъж и на жена, но далеч са още от първообраза на мъжа и на жената, каквито някога Бог ги е създал по образ и подобие свое.

Днес всичките хора са актьори, представят това, което не са. Гледате някой човек се изправил, взел благочестива поза и се моли на Бога. Това не е молитва. Истинската молитва подразбира вгълбяване в себе си, уединение, никой да не вижда, че се молите. При това вниманието ви за външния свят и за всичко, което става около вас, трябва да бъде така далечно, че и с игла да ви боднат, да не усетите. Каква молитва е тази, когато всички виждат, че се молите? Когато търговецът се моли, той трябва да забрави търговията си, всички взимания – давания. Когато учителят се моли, той трябва да забрави своите ученици, своите приятности и неприятности в службата. Когато домакинята се моли, тя трябва да забрави, че има мъж, деца, задължения. Във време на молитва човек трябва да се чувствава сам, без всякакви ангажименти и връзки, като че за пръв път иде на този свят. В този момент никой не трябва да съществува за него освен Бог. Щом свърши молитвата си и се свърже с Бога, той трябва да каже: „Господи, сега ще слеза на земята, ще туря на гърба си всекидневния хомот, който съм поел заради Тебе, да Те позная.“ Само тази молитва е в състояние да осмисли живота, да даде на хората сила да издържат на всички мъчнотии и страдания.

И тъй молитвата е един от начините да познаете Бога като Любов. Само по този начин работата ви ще се осмисли. Само по този начин вие ще си създадете устойчив характер.

Казват: „Как можем да познаем Божията Любов?“ Едно от свойствата на Божията Любов е, че тя образува устойчиви съединения между душите. Казват за някого: „Този човек люби няколко моми.“ Смешно е да се говори така. Ако този човек е свързан с Бога, той люби не три моми или три момъка, а всички хора. Той трябва да каже: „Аз обичам Бога и заради Него обичам душите на всички хора.“ В какво ще обвините този човек? Някой пита: „Обичаш ли ме?“ На такъв човек аз отговарям: тебе не обичам, но Бога обичам. Щом Бога обичам, аз не мога да не обичам и тебе, защото всички души влизат в Бога. Единственият, който може да каже, дали обичам хората, това е Бог. Ако аз сам трябва да доказвам това, вие ще се усъмните. Как мога да докажа на някой човек, че го обичам? Ако му дам пари, или ако му направя една къща, или ако му дам добър прием в дома си, това доказателство ли е за любовта ми към него? Не, това не са прояви на истинската любов. Те са прояви на обикновената любов в живота. Защо? Днес даваш пари на някой човек, приемаш го добре в къщата си, правиш големи жертви за него, но утре не искаш да го знаеш. В Божията Любов обаче има нещо велико, което постоянно гради. Тя не руши нито дома, нито обществото, но непрекъснато трансформира и съгражда. Който се до-

могне до любовта в истинския смисъл на думата, той забравя вече себе си, забравя световното и живее според както тя изисква. Когато хората започнат да живеят според законите на Божията Любов, всички противоречия в живота изчезват.

Казвам: Противоречията в живота се дължат на обстоятелството, че всеки живее само за себе си или за един малък кръг от хора. Обаче, докато човек живее сам, той не е в сила да извърши нещо. Каквото направи, то ще бъде нетрайно, несигурно. Ако двама души се съединят в името на любовта, всяко тяхно начинание ще даде добър плод. Защо? Защото Бог ще бъде между тях. Каквото пожелае този човек, той всичко ще направи, защото в неговото желание седи на първо място волята Божия. Такъв човек нито се заблуждава, нито се съблазнява.

Съвременните хора говорят за любов, но се плашат от нея. Жената се бои, да не би мъжът ѝ да обикне друга някоя. Мъжът се бои, жена му да не се влюби в друг мъж. Родителите се страхуват за дъщеря си или за сина си да не се влюбят някъде и да пострадат. Питам: Каква е тази любов, от която хората се плашат? На този въпрос вие сами ще си отговорите. Какво страшно има в това, когато човек се влюби? Под влюбване трябва да се разбира съединение на две души в името на Бога. При таква влюбване на хората се създават хармонични отношения. Те се въодушевяват, започват да учат, да пишат, стават писатели, поети, учени хора. Трябва ли тогава да осъждате тази любов и да се плашите от нея? Тъй щото

вие трябва да различавате любовта от чувствата на човека. Ако някой млад момък идеализира една мома, радвайте се, това е една малка частица от великата любов, която осмисля всичко. Тя прави хората разумни.

Едно особено качество на любовта е, че тя не приема чужди съвети. Тя върши всичко, както отвътре ѝ се диктува. Когато хората искат да посъветват в нещо любовта, тя се затваря и нищо не дава. Ако не я съветват, тя е готова много да даде. Коя майка или кой баща досега са могли да убедят сина или дъщеря си как да постъпват в любовта? Каквото са им говорили, те всичко са вършили на своя глава. Всички синове и дъщери, на които родителите са правили опити да ги съветват в любовта им, по-скоро са се настроили срещу тях, отколкото да са ги послушали. За предпочитане е да се оставят младите да пострадат малко в любовта си, отколкото да се подпуши в тях този извор. Извор е любовта, тя не може да се подпушва. Задачата на родителите е само да направляват течението на този извор, но не и да го подпушват. Като говоря за любовта, аз нямам пред вид човешките чувства и страсти, но онова съзнателно чувство, което носи светлина на ума и разширение на сърцето.

Тъй щото, ако вашият син или вашата дъщеря се влюбят по този начин, те ще носят радост и за себе си, и за вас. При това положение влюбеният мяза на цар, той става щедър, на всички дава. Всяко влюбване, което не носи радост и светлина, не е проява на истинска любов.

В Божествената Любов човек е готов да жертвува всичко за Бога. За да дойде до тази любов, той трябва да започне от малкото и постепенно да върви към голямото. Който е силен, той може да започне по обратен път: отгоре и постепенно да слиза надолу, т. е. от голямото към малкото. Когато видите един човек на земята, той още не е това, което всъщност представя. За да кажете, че някой човек е идеален, вие трябва да видите какво представя в причинния свят. Причинният свят е жилище на душата. Ако видите един човек на физическия свят, вие ще намерите някакъв дефект в него; ако го видите в астралния или в умствения свят, и там ще му намерите някакъв дефект. Дойдете ли обаче до причинния свят, там ще видите душата му, в която няма никакъв дефект.

И тъй смисълът на живота седи в съединението на душите с Бога. От това съединение произтича любовта, която ражда живота. Когато любовта посети човека, тя коренно го преобразява. И най-силният, и най-ученият тя превръща на дете. Той всичко забравя и остава само с Божественото в себе си. Любовта разрешава всички противоречия в живота. Тя е Божественото начало в човека. Днес всички хора говорят за любовта, искат да разрешат този въпрос, но още на са успели. Ще дойде ден, когато те ще разберат любовта и ще влязат в Царството Божие. Тогава ще разберат стиха, в който Христос казва: „Ако ме любите, ще опазите моя закон.“

Сега ще ви дам един метод за приложение, чрез който лесно да се справяте и издържате, когато ви нападнат

тежки чувства и неприятни мисли. Щом дойде в сърцето ви някое неприятно чувство, представете си, че живеете в първата епоха на християнството и ви измъчват за убежденията ви; преследват ви, изтезават ви, докато най-после ви турят на кладата, дето жив ви изгарят. И всичко това вие понасяте с твърдост. Кажете си тогава: „Ако един християнин може да издържи на убежденията си даже и пред огъня, защо аз да не мога да издържа на едно неприятно чувство?“ Бъдете готови да понесете страданието търпеливо. Ако някоя неприятна мисъл ви измъчва, извадете я от ума си и разгледайте формата ѝ. Вижте какво иска тя от вас и се поразговорете с нея. Човек трябва да се упражнява, да наблюдава какво се крие в съзнанието и подсъзнанието му, да знае какво става в него. Някой прави известни движения с ръцете, с краката си и като го запитат, какво означават тия движения, той дига раменете и казва, че не знае и не разбира смисъла им. Всяко движение, което човек прави, трябва да се осмисли. При това движенията му трябва да бъдат естествени. Когато човек е нервиран, той прави много движения, не може да се контролира, не може да се владее. Тези движения са неестествени, дисхармонични, затова той трябва да се съсредоточава, да регулира силите на своя организъм.

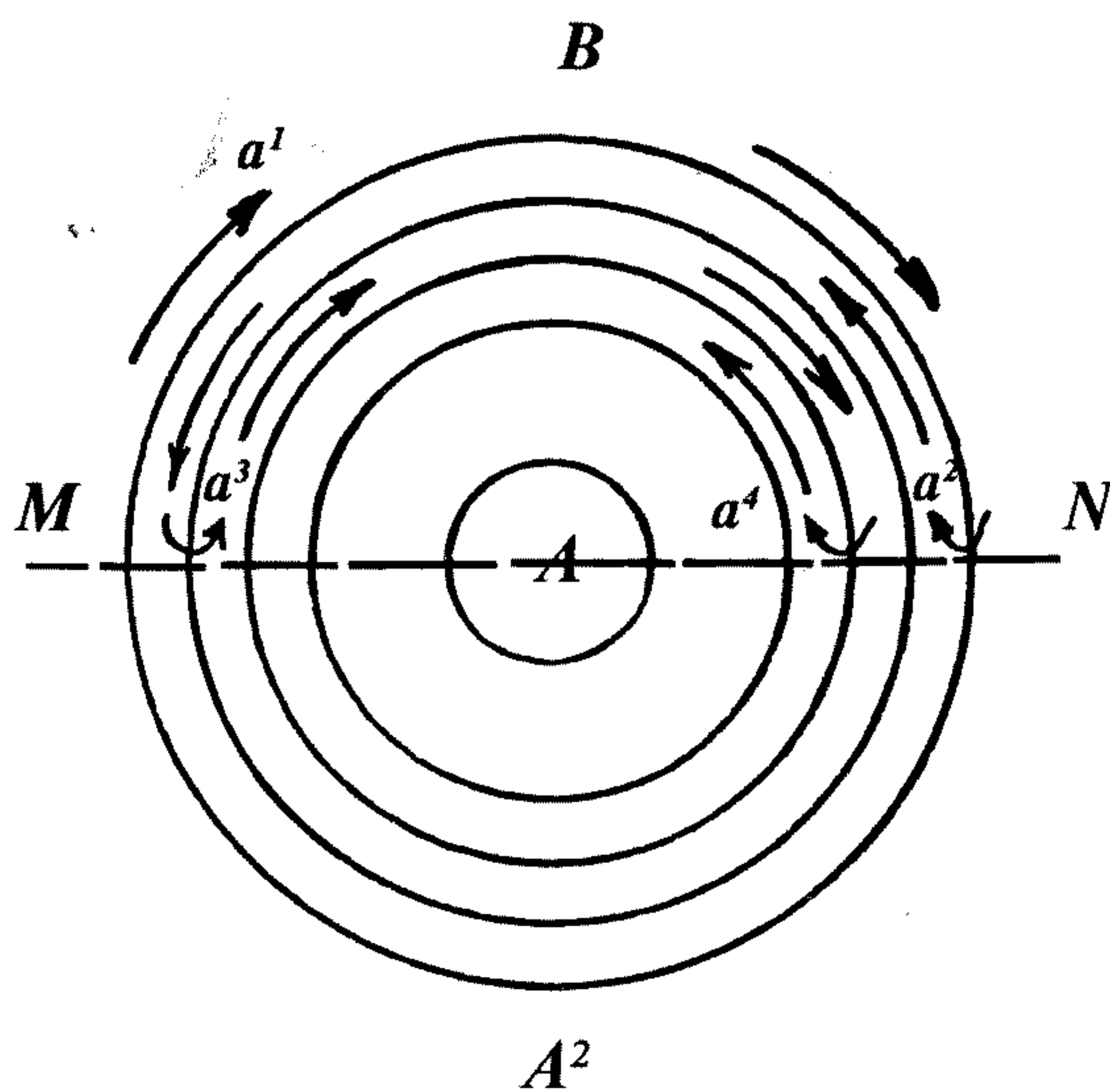
Когато сте нервни, направете следното упражнение: седнете на стол пред масата, изправете тялото си добре и турете ръцете си на масата. Дръжте ръцете си в това положение около 10 – 15 минути, като концентрирате

мисълта си първо към палците, после към показалците, след това към средните, към безименните и най-последно към малките пръсти и на двете ръце. После турете дясната си ръка върху лявата; след това – лявата върху дясната и пак концентрирайте вниманието си върху пръстите. Като съсредоточите вниманието си към пръстите, свържете се в съзнанието си с всички добри, здрави хора, които имат чисти и благородни сърца, философски умове, с дълбоко разбиране на живота. Щом се свържете с тия хора, повдигнете мисълта си към Бога и всички заедно се помолете. Който направи този опит, той ще има резултат, ще разбере силата на колективната молитва. Какво по-голямо благо за човека от това, да се свърже с всички добри хора по лицето на земята и заедно с тях да отправи молитвата си към Бога? Тази молитва непременно ще бъде приета. Когато човек се моли по този начин, до него седи един ангел, който занася молитвата му до Бога. Само чистите души пренасят молитвите на хората. Те служат като проводници, чрез които молитвите отиват нагоре. Духът на човека е проводник, чрез който душата предава своите молитви.

Казано е, че Бог живее в човека. Това подразбира, че Той живее в причинното му тяло. Обикновено душата на човека живее в причинното тяло, вследствие на което на физическия свят той често се усеща изпразнен. С тялото си човек живее на физическия свят, а душата му от време на време само го посещава. Тогава той се усеща пълен, богат, вдъхновен. През това време душата му да-

ва импулси и директива за работа. Когато той започва да работи, тя се качва в причинния свят, отдето го наблюдава какво върши. Докато човек държи връзка с душата си, той има сила и желания да работи; щом прекъсне тази връзка, силите му го напушат, животът му се обезсмисля и страданията започват да се нижат едно след друго.

Сега ще представя графически движението на човека в живота посредством тъй нареченото въртящо колело. Вие се намирате в центъра A на това колело, което е в постоянно движение. След това вие излизате от центъра A и се движите по периферията на окръжността, като

Фиг. 1

започвате от точка M , вървите по направлението на a^1 , докато стигнете до точка B . Тази точка е мястото на най-голямото разширение на съзнанието. Тя означава още рая, небето. От точка B вие постепенно слизате към N , като губите по-малко радостта си. От N минавате в a^2 и пак се изкачвате към B . Оттук слизате към M и навлизате в a^3 . От a^3 пак се изкачвате към B , но скоро след това слизате към N , навлизате в a^4 . По същия начин вие постепенно слизате в долната половина на колелото и се приближавате към точка A^2 , която представя ада, най-ограниченото съзнание, дето изживявате големи страдания, обезсърчения, противоречия, тъмнина. Вие дохождате до положението на самоубийство. Казвам: Имайте търпение, не се обезсърчавайте. Колелото на живота се движи и вие много пъти ще се качвате във B и ще слизате в A^2 , дето ще придобивате големи опитности. Въртящото колело на живота обяснява закона на поляризирането.

Сега вие трябва да изучавате законите на живота, за да можете да се развивате правилно. Който се свързва с материалния свят и го обикне, той неизбежно ще слезе в ада. Когато придобие известни опитности там, човек излиза от гъстата материя на ада и постепенно отива до границите MN и започва да се движи по друго въртящо колело на живота в посоките a^1 , a^2 , a^3 и a^4 , дето отново се връща в B , в рая. Посоката a^1 представя физическия свят; a^2 – астралния; a^3 – менталния и a^4 – причинния свят. Когато човек влезе в причинния свят, той е абсолютно сво-

боден от влиянията на ада. Да влезеш в причинния свят, това значи да се примириш с Бога в себе си. Колкото повече съзнанието на човека се разширява, толкова повече предмети го занимават и той, без да иска, влиза в света на противоречията. Тогава колективният живот на хората, тъй нареченият колективен монархизъм започва да го измъчва. Значи съществува колективен монархизъм както и единичен монархизъм; съществува колективно съзнание на доброто и на злото, съществува и единично съзнание на доброто и на злото. На това основание, когато човек споделя еднакви идеи с някои хора или с някоя партия, той се свързва в съзнанието си с тях. Затова той трябва да внимава с какви хора прави връзки. И в Писанието е казано: „Не се свързвайте с грешни хора!“ Следователно чистота и разумност се изискват от човека, когато прави връзки с хора, защото всеки човек има своя орбита на движение, която може да го завлече.

Обаче вие трябва да имате предвид следното положение: никой не може да измести душата от пътя, в който Бог я е поставил. Дръжте тази мисъл в ума си като аксиома. Пътят на всяка душа е строго очертан и никой не е в сила да я измести от него. Когато казваме, че хората взаимно си влияят, това се отнася до техния физически път, но не и до пътя на душата. Щом един човек се докосне до друг, т. е. до неговия център, той влиза в известно съприкосновение с този център на физическия свят и започва да се влияе от него. Едновременно с това и той оказва влияние на този човек. Това влияние е вре-

менно, понеже тия двама души се движат по орбитите на своите души и се отдалечават един от друг. Невъзможно е една душа да отклони друга от нейния път, защото Бог бди над душите. Той регулира техния път. Той зорко следи за всичко онова, което е създал. Светът, който Бог е създал, лежи в Негови ръце, а не в ръцете на ангелите или в човешки ръце.

Следователно, ако става дума за поправяне на света, само Бог е в сила да го изправи. Когато някой казва, че са го заробили, той не говори истината. Никой не е в сила да го зароби освен той сам. И когато някой казва, че хората не го обичат, той пак не говори истината. Питам: Преди всичко има ли нужда този човек от любовта на хората? Той има любовта на Бога и не е доволен от нея, а търси любовта на хората, която не само че няма да го задоволи, но и нещастен ще го направи. Всеки човек, като душа, излязла от Бога, има своя специална орбита, по която се движи; той има ум, сърце, воля, с които работи на физическия свят и пак не е доволен. Който иска любовта на хората, нека се съедини с техните души, да образува едно устойчиво съединение и да влезе в една слънчева система с тях. Невъзможно е да се обичат двама души, докато всеки от тях живее в отделна слънчева система.

Мнозина поддържат ред отрицателни мисли в ума си и казват: „Животът няма смисъл; аз съм отчаян, от мене нищо няма да излезе.“ Питам: Защо си отчаян? – „Обиден, излъган съм.“ – Как си излъган? – „Аз обичах еди-

кого си, дадох му всичката си любов, а той не ме обича, лъже ме.“ – Не, ти никаква любов не си му дал. Бог е Любов, а ти играеш с Неговата любов. Вашите чувствувания и настроения вие наричате любов, без да са израз на любовта. Хората сами се заблуждават, играят с любовта, вследствие на което страдат. Магическа сила се крие в думата любов. Достатъчно е някой да ти каже, че те обича и ти веднага се отваряш. Не се минава много време, ти виждаш, че си се излъгал. С любовта игра не бива. Единственото нещо, което не търпи никаква лъжа, това е любовта. Единственото нещо, което не можеш да нагрубиш, да нараниш, нито да подчиниш, това е любовта. Когато някой казва, че сърцето му е наранено от любов, той се самоизлъгва. Любовта нито се наранява, нито другите наранява.

И тъй, като ученици, вие трябва да имате нови разбирания за любовта, за да не изпадате в изкушения и съмнения. Само при такива разбирания вие можете да бъдете силни. Някой казва: „Едно време аз вярвах, но сега вече не вярвам.“ Не, ти всякога трябва да вярваш. Ти ще вярваш в любовта, която Бог е вложил в твоя живот. Щом вярваш в тази любов, ти ще вярваш и в любовта на хората. Ако някой е отчаян от сиромашията, той трябва да отвори Свещената книга на живота – Библията, и да чете. Иначе, ако се предаде на отчаянието си, той може или да посегне по някакъв начин на живота си, или да открадне известна сума от някой свой приятел. Ако рече да открадне хиляда лева например, ще бъ-

де неспокоен, съвестта му ще го измъчва. Какво трябва да направи тогава? Най-напред трябва да се изповяда пред Господа за направения грях. Бог ще му проговори тихо: „Не направи добре, но щом съзнаваш погрешката си, занеси парите на приятеля си и помоли го да те прости.“ Докато не се изповяда пред Господа, той всякога ще бъде неспокоен и място няма да си намери. Щом се изповяда, ще олекне на душата му и той е готов да отиде при приятеля си, да признае погрешката си. Ще каже: „Приятелю, изслушай ме. Аз откраднах от тебе хиляда лева, но не можах да намеря мир в душата си. Изповядах се пред Господа, пред лицето на Когото направих погрешката, а сега идвам и при тебе да върна парите ти и да кажа какво съм направил. Моля те да ме простиш.“ Приятелят ти ще ти прости, но и ти ще имаш една опитност, за която скъпо си платил.

Ученикът трябва да бъде изпълнителен в това, което е намислил да прави. По този начин той ще кали характера си. За пример някой път казвате, че трябва да станете точно в 5 часа сутринта. Като дойде този час, вие казвате: „Кой ще става толкова рано? Мога и по-късно да стана.“ Обръщате се на другата страна в леглото и заспите. Друг път намислите да направите някаква жертва, но като дойде момента да извършите тази жертва, казвате: „Не може ли без жертва?“ Казвам: И без рано ставане може, и без жертва може, но трябва да знаете, че постижението на великите работи зависи от изпълнението на малките. Човек трябва да бъде изпълнителен в

малките обещания, които дава. Който не е точен в малките обещания, той не може да бъде точен и в големите. Когато някой човек се намери натясно, той веднага решава да излъже. Преди да излъже, нека хване средния си пръст и да помисли малко. Ако му дойде мисълта да не лъже, нека послуша този съвет, който иде от разумните сили в този пръст.

Казвате: „Кога ще се освободим от страданията?“ – Страданията са привилегия за хората. Питам: Ако Бог се открива на хората чрез страданията, не заслужава ли да се понасят с радост? Всяко страдание е отворена врата към познаване на Бога. Без страдания хората не могат да се приближат до Бога. Такъв е пътят на земята. Ангелите се приближават до Бога чрез радости, а хората – чрез страдания. Ако се радваш, ти не можеш да се приближиш до Бога, защото не си ангел. Ако скърбиш, ти ще се приближиш до Бога. Твоите мъчнотии, страдания, болести, твоята сиромашия са вратата, през която ще отидеш до Бога. Страданията са пътят, по който човек върви, за да развие Божественото в себе си. Изучавайте живота на светиите, на великите и добри хора и ще видите, че всички са минали през големи страдания. Много от учениците мислят, че като влязат в Школата, ще ги посрещнат с букети и цветя. Не, това е невъзможно. Ако турят на някого венец на главата му, той ще бъде не от цветя, а от тръни. И съвременните булки носят венци на главата си, но това са залъгалки само.

Едно от качествата на ученика е справедливостта. До-

сега аз не съм срещнал нито един ученик, който да предава фактите точно, както са. Той или ще ги преувеличи, или ще ги намали. Благородството на човека изисква той да бъде справедлив. Освен това, когато видите една грешка в ближния си, не бързайте нито да я осъждате, нито да я коригирате. Защо? Ако осъждате или коригирате погрешките на своите близни, няма да мине много време и вие ще направите същата погрешка. Утре пък вас ще осъждат. Тъй ще върви животът без никакво постижение. Ако искате да имате успех в живота си, не съдете. Считайте, че този, който е направил една погрешка, е болен. Вие съдите ли болния за слабостта, в която изпада? Болният не може да се владее и вие му помагате, къпете го, без да го съдите. Ако той оздравее и прави същото, което е правил като болен, тогава го съдите. На болния всичко прощавате, а на здравия не прощавате. Следователно, който несъзнателно греши, той е болен. Простете на този човек, без да го съдите. Ако го съдите, тази болест ще дойде и при вас. И вие като него сте войник на бойното поле и вас може да ви сполети нещо.

Някой казва: „Мене не ме е страх.“ – Не говори така, картечен огън има около тебе. Достатъчно е един куршум да те засегне и да се търкулиш на земята. Тогава трябва да дойдат санитарите от тила да те пренесат с носилка, да ти превържат раната и т. н. Земята е бойно поле, дето хората се бият с ангелите. Който взима участие в тази война, той непременно ще пострада. Ангелите остават незасегнати, но хората винаги пострадват. Не е

било случай кавалерия да взима участие във войната и конете да не са пострадали. В този смисъл конете са хората, а хората представят духовете, които се бият. И като резултат на тази война, хората биват убити, а духовете минават незасегнати. Съвременните хора воюват за една велика кауза – за идването на любовта. Дали те съзнават това или не, то е друг въпрос. Щом се воюва за любовта, трябва да се дадат жертви. Досега са дадени много жертви, остава още малко да се дадат. Щом се даде и последната жертва, Царството Божие ще дойде на земята. И сега ние, съвременните хора, които сме вече пред вратата на Царството Божие, ще откажем ли да дадем последните жертви? Най-малките жертви се искат сега. Ще откажем ли да дадем тия най-малки жертви?

И тъй всички трябва да бъдете готови за най-малките жертви. Затова трябва да се молите, да бъдете силни, да издържите последното сражение. Колективна, сърдечна молитва се изисква от всички хора да премахнат недоразуменията и стълкновенията помежду си. Хората се хулят, карат се помежду си, без да знаят, че неприятелят е отвън. Той е силен и чака само момент да ги нападне. Писанието казва: „Молете се един за друг, за да изцелете.“ Днес всички хора се нуждаят от Божието благословение, от Божията подкрепа и Любов, от Божията Мъдрост и Истина.

Казвам: Имайте търпение да понесете всичко, което може да ви сполети. Мнозина ще слязат в ада, но нека разчитат на Онзи, който върти колелото. Той ще ги из-

вади оттам. Давид казва: „И в ада да сляза, аз зная, Господи, че и оттук Твоята десница ще ме извади.“ Дето и да отиде човек, в каквото положение да изпадне, той трябва да знае, че Бог е навсякъде и, ако Го призове, Той ще му помогне. Ако следвате Бога, ако уповавате на Него, Той ще ви избави от всички вътрешни противоречия, от всички неуспехи и страдания.

Следователно свържете се с Любовта, направете с нея едно устойчиво съединение, за да се освободите от външните и вътрешните противоречия на живота. Щом се съедините с Любовта, знайте, че Мъдростта и Истината сами по себе си ще дойдат.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди.“

6 лекция от Учителя,
държана на 27 октомври, 1926 г., София.

ЧОВЕШКИЯТ ДУХ

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди.“

Размишление

За следния път пишете нещо за цветовете на дъгата.

Сега ще ви задам следния въпрос: Защо човек трябва да учи? Мнозина казват, че науката напътва човека в живота. Право ли е това? Ако се качите на един автомобил, можете ли да кажете, че той ви напътва? Колкото автомобилът напътва човека, толкова и науката го напътва. Какво представя всъщност науката? По този въпрос има две мнения: едното мнение е, че без наука не може; другото мнение е, че без наука може. Значи и с автомобил може, и без автомобил може. Науката е произведение на човешкия дух, а човешкият дух седи над всички науки. От хиляди векове насам човешкият дух е създавал и продължава да създава науките. Едни от тях са изчезнали, а други и досега продължават да съществуват. И съвременната наука един ден ще изчезне; от нея ще остане само най-ценното, а всичко друго, което е слу-

жило като забавление за малките деца, ще се забрави, ще се заличи. Мислите ли, че един ангел може да се занимава със съвременна математика и със съвременно счетоводство? Мислите ли, че един ангел може да се занимава със законодателство, по което се управляват съвременните общества и народи? Мислите ли, че в бъдещето съвременната физика и химия ще се намират в същото положение, в каквото са днес?

Сега, като говоря по този начин, мнозина мислят, че аз отричам науката или че не признавам учените хора. Нито науката отричам, нито учените, но казвам, че всички учени хора са черпили познания от източник, по-висок от тях, и то всеки се е домогвал до тези знания според степента на своето развитие. В този смисъл аз не признавам учени, които черпят своята наука от земята. Кант беше учен, но отде черпеше знанията си? Пророците отде черпеха знанията си? Тъй че когато някой мисли, че знае много неща, това значи, че преди това той е бил невежа. И преди да е свършил университет, човек все е знаел нещо. И след като свърши, пак знае нещо. Важно е човек да не се заблуждава, да мисли, че като свърши университет, всичко знае. Колкото да учи, човек все остава невежа по отношение на това, което се разкрива пред него. Ученият знае, че земята се върти около своята ос, но как именно се върти, той не може да докаже. Ученият знае, че земята се е отклонила на 23° от оста си, но как е станало това отклонение, не може да докаже. Следователно ученият трябва да бъде като художника. Щом

нарисува една картина, той сам трябва да знае вярна ли е картината му, няма ли дефекти, добре ли представя природата и т. н. Ученият трябва да бъде първият критик на себе си. Всяко нещо, което знае, той трябва да докаже, да го обоснове. Това е знание. Когато музикантът свири, той трябва да изразява нещата, както са. Ако свири нещо от Бетховена, той трябва да го изпълни както самият Бетховен. Всеки трябва да прилича на себе си. Ако представяте Бетховена, така трябва да го изразите, че той сам да се познае.

Обаче много хора, като приличат на себе си, искат и другите да бъдат като тях. Няма по-голямо нещастие за хората от това да мязат едни на други. Природата обича разнообразието. Докато всеки човек представя особен екземпляр, той е ценен; щом се явят два еднакви екземпляра, цената им се намалява. Казвате, че в света има безброй учени хора. Не, в света има само един учен човек – космическият. Всички останали учени са негови секретари, които ходят тук-там, събират материал, какво казал този или онзи учен и го разгласяват. За пример може ли съвременната наука да обясни произхода на живота и да създаде човека? Знае ли тя онзи елемент, който създава безсмъртието? Съвременната наука обяснява нещата все от гледище на физическите закони. Вън от тях тя нищо не може да докаже. Питам: Други закони освен физическите не съществуват ли? Освен физическите закони има и други, които учените не са открили. Това, което учените наричат закон, е проявяване само

на истинския закон. В абсолютния закон няма никакви изключения. Закон, в който има изключения, не е истински закон. В законите на живата природа няма никакви изключения. Следователно, кажете ли за нещо, че е закон, в този закон не трябва да има изключения. Щом има изключения, той е правило.

Казват, че логиката изучава законите за правилното мислене. Ако в мисълта на човека има изключения, какви са тези закони? Какво ще се каже тогава за отрицателните мисли на хората, върху които се съгражда живот само на страдания и разочарования? Какво ще кажете за любовта на съвременните хора? На какви закони почива тя? С това не искам да разрушавам идеалите ви, но искам да ви извадя от заблужденията в живота. За пример някой седи пред една стена и казва: „Зад тази стена няма нищо.“ Не, зад тази стена се крият много неща, които ти не виждаш. Ако ти не виждаш нищо, това още не значи, че наистина нищо друго не съществува.

Следователно положението, до което е дошла съвременната наука, е само въведение към истинската наука. С това авторитетът на учените не се подценява. Напротив съвременните учени имат цена и то толкова по-голяма, колкото по-близо седят до истината. Всяка теория е ценна дотолкова, доколкото тя съдържа истината в себе си. И музиката, и художеството трябва да съдържат истината в себе си. Всяко нещо, върху което работим, трябва да съдържа истина. Всяка мисъл, всяко чувство, всяка постъпка на човека трябва да съдържа истината в себе

си. Истината е същественото в живота, към което трябва да се стремите. Ако турите истината като основа на своя живот, всички недоразумения между вас ще изчезнат. В отношенията на хората липсват допирни точки. Защо? – Защото всеки живее в специален център на мозъка си и вън от него не излиза: един живее в центъра на своите лични чувства, друг – в своите религиозни чувства, трети – в обществените чувства и т. н. Всеки от вас за пример знае ли в кой център на главата си живее? Знаете ли коя станция на мозъка ви е отворена? Слушате някоя хубава сказка или беседа, но в това време ви занимават други въпроси; други желаниа се събуждат у вас. Някой казва: „Дано по-скоро свърши сказчикът, че да отида на концерт.“ Друг казва: „Дано по-скоро се освободя, че ме чаква важно търговско предприятие.“ Това показва, че интересите на човешкия дух са различни. Какво се ползува духът от музиката, от религията или от науката във всичките им области? Кой кого учи: духът се учи от музиката или музиката се развива от духа? Цигулката ли учи цигуларя или цигуларят развива цигулката? Цигуларят учи цигулката да свири, но не обратното. Следователно човешкият дух учи човека на всичко.

Някой извърши едно дело и после казва: „Аз постъпих според природата си, другояче не мога да постъпя.“ Друг казва: „Аз трябва да лягам рано. Само по този начин мога да почивам.“ Питам: Право ли е това? Истинската почивка не се постига с много спане. Когато човек иска да почине, той трябва да освободи ума си от всички не-

потребни мисли, сърцето си – от всички непотребни тягостни чувства и желания. Те изчерпват енергията на човека, без да му дадат нещо. За да почине, художникът трябва временно да изхвърли всички бои от ума си. За да почине, ученикът трябва временно да изхвърли всички книги от ума си. Докато приеме необходимата енергия от природата, умът на човка трябва да бъде съвършено свободен от всички външни пособия. Щом приеме нужната енергия, той може вече да вземе пособията си и отново да започне работата си. Като знаете това правило, трябва да бъдете внимателни както към себе си, така и към другите. Никога не се налагайте със своето мнение върху приятелите си, да не ги обремените, нито се оставайте други да ви обръменят. Пазете се от пресищане. Човек може да се пресити от музика, от наука, от религия. Няма по-опасно нещо за човека от пресищането. Човек може да се пресити и от живота. И тогава той започва да мисли за самоубийство. За да не се преситите от живота, не желайте всичко да опитате, не желайте всичко да знаете. Някой казва: „Аз зная всичко.“ Онези хора, които знаеха всичко, днес са заровени в земята. Учените слязоха долу, в земята, а невежите останаха горе да учат. Учените създадоха световите. Вярно ли е това? Туй е теория, която се нуждае от доказателства. И да се докаже, всеки ще запита: „Кой е присъствувал при създаването на световите, че да знае, как е станало това?“

Казвам: Истината не се нуждае от доказателства или от демонстрации. Някой човек е тъжен, скърбен, отча-

ян. Как ще докажете това? Ако можете моментално да смените състоянието му, това е истинска наука. Едно е важно за човека: сърцето, умът, волята, душата и духът му да бъдат съвършено свободни, т. е. да могат всеки момент да се проявят. Правата мисъл може да се прояви само при свобода. Вън от свободата тя не се изявява. Когато умът, сърцето и волята на човека се проявяват правилно, той има ценни придобивки. Тия придобивки се складират в душата. Тя е съкровищница на човешкия дух. Тя носи в себе си всичко онова, което човешкият дух е придобил от незапомнени времена до днес. В този смисъл казваме, че нищо в живота не се губи. Богатството, което човешкият дух е придобил, е скрито в душата му, и един ден, когато потрябва, то ще се даде като дар, като наследство на онзи, който го е изработил. Еден ден това знание, това богатство ще бъде достояние на всички души. Ще дойде ден, когато и невежите, без да са работили, ще имат на разположение науката на миналото. Не става ли това и днес? Вземете една плоча, турите я на грамофона, завъртите ключа и слушате речта на някой учен. Той не съществува вече на земята, заминал е за онзи свят, но преподава, развива, обяснява своите формули. Може ли при това положение да наречете плочата учена? Колкото плочата е учена, толкова учен може да бъде и онзи автомат, който механически решава най-трудните задачи. Може ли да се нарече учен човек онзи, който от създаването на света до днес е изчислил, колко хора са се родили и колко са умрели? Учен е той, но

какво ще допринесе неговата ученост за човечеството? След него ще дойде друг учен, ще изнесе причините за умиранията, ще доказва на хората как трябва да се изменят условията, за да се намали смъртността. Добро е всичко това, но то е само теория. Кой от тия учени ще бъде най-авторитетен? Ако тези учени дойдат при вас и чрез изчисления ви покажат какви страдания ще минете през живота си, при какви условия ще ви сполетят, как можете да ги избегнете, вие ще се замислите малко. В края на краищата ще кажете, че това е теория. Обаче натъкнете ли се на страданията, вие започвате сериозно да мислите. Значи истинският авторитет за вас е животът.

Казвате: Айнщайн е учен човек, Дарвин, Кант също така са учени, понеже внесоха нещо ново в света. Айнщайн е някъде в Германия, Дарвин – в Англия, Кант – в Германия, обаче всеки човек включва в себе си и Айнщайна, и Дарвина, и Канта. Всички хора живеят във вас. Цялото човечество се съдържа в един човек и всеки човек е в цялото човечество. Като кажете ябълчна семка, вие разбирате зародишите на всички ябълки. Една ябълчна семка съдържа в себе си разнообразието на всички ябълки. За да се разбере тази идея, човек трябва да разглежда живота като нещо цяло. За тази цел той трябва да се проникне от онази непреодолима вътрешна любов към знанието, към истината. Духът подтиква човешката душа към знание. Слушали сте да казват: „Копнее ми душата.“ Духът подтиква ума към пластичност, към просветление, а сърцето – към облагородяване.

Защо е нужна наука на човека? – Науката развива дарбите и способностите. Тя разработва, оформява главата на човека. Като погледнете челото, черепа на човека, ще познаете с кои области от науката най-много се е занимавал. Ако духът на някой човек не намери условия да се прояви, главата му постепенно започва да се деформира, носът му се изкривява. Като наблюдавате хората, ще видите, че всеки от тях все има някакъв дефект: на едного очите са изкривени; на другото – носът е крив, ноздрите сплеснати; на трети – веждите са неправилни; на четвърти – лицето е асиметрично. Добре е от време на време да се оглеждате, да видите какъв дефект имате на лицето или на главата си и да работите за неговото изправяне. Ако човек не се огледа да види дефектите си, той ще мисли, че е безпогрешен, че е абсолютно добър. Добър човек в пълния смисъл на думата е онзи, който няма никакъв дефект нито във физическо, нито в умствено, нито в сърдечно отношение. Физически той трябва да бъде здрав, но не пълен, дебел. Пълнотата още не показва здраве. Кръстът, или талията на човека по мярка трябва да бъде два пъти по-дебела от врата; вратът трябва да бъде два пъти по-дебел от ръката. Ако мерките на кръста и на врата на даден човек са по-големи от определените, значи има известна анормалност в него.

Като говоря за положителна наука, аз я сравнявам с музиката. Математиката, физиката, химията са музикални изрази. Механиката например се занимава с движението на телата, със силите. Значи тя се занимава с живи

тела. Само живите тела се движат. Движението не е механически процес. Само разумните тела се движат; само разумните тела биват тъмни и светли; само разумните тела биват твърди, течни и въздухообразни. Енергиите, силите пък са достояние на човешкия дух. Когато човешкият дух иска да направи сянка, да се освободи от вибрациите на светлината, той сгъстява материята около себе си. Следователно той е в сила да сгъстява и разредява материята. В това отношение земята представя образец на твърда, гъста материя, а слънцето – на рядка материя. Слънцето е светещо тяло, а земята – тъмно. Може би след милиони години и земята ще свети като слънцето. Някога и тя е била светещо тяло, но е изгубила светлината си. Една българска поговорка казва: „Дето е текла вода, там пак ще тече.“ И човек минава през състояния на тъмнина и светлина. Някога той свети като слънцето, а някога е тъмен като земята. Това са състояния, през които човек минава, за да научи нещо. Тъй щото човек ще се качва в рая, ще слиза и в ада. Като слезе в ада, той казва: „Страшно нещо е адът!“ Казвам: Страшно нещо е адът, когато човек не знае, отде да излезе. Иначе може ли да излезе сам от ада, нищо страшно няма там. Ако човек попадне между жителите на слънцето, без да разбира езика и реда им, без да е готов за тяхната култура, а при това не може да слезе на земята, той и там ще бъде нещастен. Мнозина мислят, че ако отидат в рая, ще ги посрещнат с музика и песни, с угощения. Да, ако са готови за това, ако съзнанието им е про-

будено, така ще бъде. Ако съзнанието им не е будно, и в рая, и в ада да са, все е страшно. Христос казва: „Голяма е радостта на небето за грешника, който се разкайва за греховете си, който се обръща към Бога и прилага Любовта, Мъдростта и Истината.“

И тъй, ако искате да се ползвате от знанието, което сте придобили, трябва да го прилагате. Каквото знание придобиете, каквато книга прочетете, приложете поне най-малкото от нея. Ако прочетете една книга, без да приложите нещо от нея, по-добре да не сте я чели. Същото се отнася и до Библията. Малко четете от нея, но прилагайте. Казвате: „Как можем да познаем коя книга трябва да четем?“ Ще ви дам следното правило: вземете книгата, която искате да четете, турете я пред челото си, отправете мисълта си към разумния свят и запитайте Божественото в себе си да я прочетете или не. След това останете спокойни за една-две минути и ще чуете един тих глас отвътре ви отговаря да четете книгата или не. Слушайте този глас! Той никога не лъже. Човек трябва да знае какво да чете. Това четиво, което е полезно за едного, не е полезно за другиго. Има смисъл да се чете една книга само тогава, когато тя дава храна за ума, сърцето, волята, душата и духа на човека. Когато човек чете по този начин и се съветва със своя вътрешен глас, той ще развие в себе си интуицията, чрез която ще познава соковете, които текат в живота и оттам ще задържа за себе си полезните, а ще се предпазва от отровните. Вие трябва да се предпазвате от отровните сокове на кни-

гите. Четете някоя философска книга или някой роман и цяла нощ не можете да спите. Казвате: „Тази книга съвсем размъти ума ми!“ Значи човек всякога трябва да бъде буден. Чете нещо или говори с някого, той всичко трябва да поставя на критика, на вътрешна анализа.

Материалистите казват: „Всичко в света е материя.“ Следователно друг свят освен материалния не съществува. Значи и Бог не съществува. И едното, и другото твърдение представят външната страна на живота. Като говорите за материалния свят като единствен свят, тогава и Бог ще бъде за вас материален. Всичко, което е извън вас, е материално; всичко, което е вътре във вас, е духовно. Следователно външното е отражение на вътрешното. Когато човек говори за душата си, а живее изключително във времето и пространството, това показва, че той още не се е въплътил напълно, все още му липсва нещо. Вследствие на това човек още не е господар на положението си. Трябва да минат хиляди години още, докато душата на човека остане завинаги да живее в неговото тяло. Това означава истинско въплътяване. Тогава човек става господар на положението си, той става светия. Засега човек е в положението на растение, не е пуснал дълбоко корени в окръжаващата среда, вследствие на което няма условия за дълъг живот. И при това положение хората казват: „Ние имаме свободна воля, това ще направим, онова ще направим.“ Да, съвременните хора са толкова силни, толкова умни, че още на 60-годишната си възраст те губят силите си, губят знанията

си и казват: „Едно време бяхме даровити, способни, имахме знания, но старини ни налегнаха и всичко изгубихме.“ Питам: Как е възможно това? Значи, като остарее човек, мисълта му изчезва. Ако започне да мисли, филмът му се измества, не може да се появи на платното.

Казвам: Ако човек иска да запази и на старини знанието, способностите, богатството си, които е придобил на млади години, той трябва да е живял съвършено чист вътрешен живот. Без чистота човешкия дух не може да се прояви в силата си, не може да запази богатството, което е придобил на младини. Човек много пъти ще изучава едни и същи неща, ще ги забравя, отново ще ги изучава, докато най-после те станат в него втора природа. Истинско знание е това, което никога не се заличава от съзнанието на човека. Според теорията на прераждането вие сте дохождали много пъти на земята и в някое от своите прераждания може да сте били виден адепт в Индия, да сте имали последователи, да сте учили хората на великото знание, а днес нищо не помните. Защо? – Отклонили сте се от правия път, вследствие на което всичко сте изгубили. Сега трябва отново да работите, да придобиете старото си знание. Някои разправят, че Ледбитер, водител на теософите, в някогашното си минало е бил пророк Амос. Ледбитер сам се чуди как е забравил всичко от миналото си знание. Днес той е лишен от пророчеството на Амоса, който е бил прост говедар: малко нещо знаел, но всичко това е знаел добре и го е прилагал. Амос предсказвал много неща, а Ледбитер едва за-

пазил от миналото си разположението към духовен живот. Следователно, ако човек не иска да регресира, а желае да запази знанието си, той трябва да живее абсолютно чист живот. Само при такъв живот човек може да запази знанието си, да даде простор на духа си и да работи в съгласие със законите на живата природа. Съвременните хора мислят, че много знаят. Те не трябва да забравят, че са проводници на Божественото знание. Докато държат връзка с Бога, те могат да бъдат носители на Неговите мисли. Щом прекъснат връзката си с Него, и знанието им ще се прекрати. При това, каквото знание придобият, те трябва да го обработят в себе си и част от него да дадат на другите.

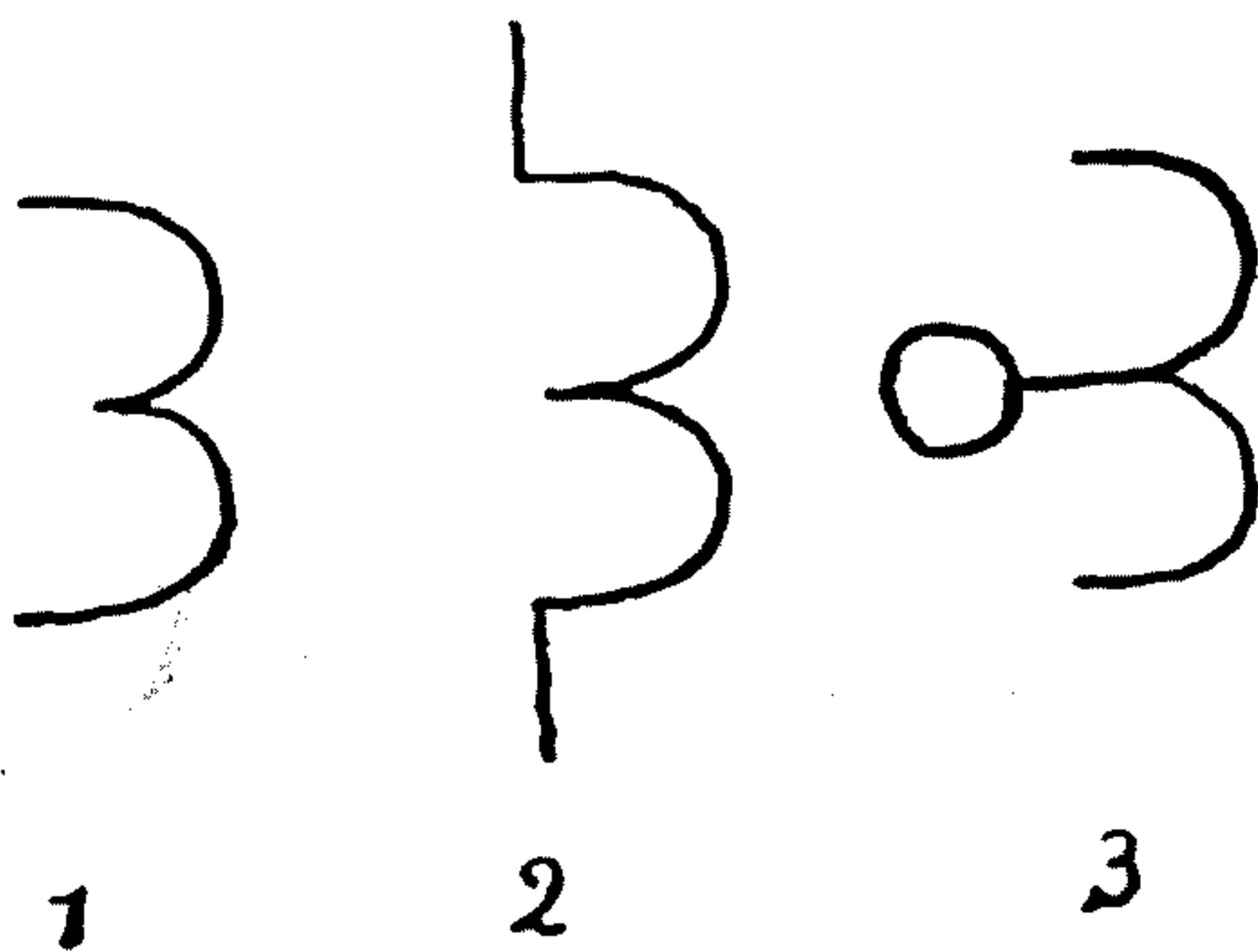
И тъй няма по-красиво състояние за човека от това да има добро разположение на духа си, да има онази детска възприемчивост, да се ползува от всичко, което слуша. При това той трябва да бъде свободен да изказва мнението си, като счита, че всички хора знаят поне колкото него.

Фиг. 1

Сега ще напиша числото 111, което е съставено от три единици, т. е. от три прави линии. Като разглеждате този профил, виждате, че и той е образуван от прави линии, на брой седем: 1111111. Значи имаме числото 1 111 111. Този профил струва ли един милион? Представете си, че тия единици са силови линии, от които може да създадете цял образ и да придвижите света

напред. Обаче, за да поставите тия сили на мястото им, изисква се знание. В тези линии се крие цяла наука. Когато се говори за единицата, за двойката, за тройката и за другите числа, трябва да се знае де се намира всяко от тях по лицето и по тялото на човека. Единицата например е поставена на носа; тройката – на веждите (1); петте – на пръстите. Тройката е поставена още и на човешката уста, разгледана в профил (2). Устата представя хал-

Фиг. 2

ка, която ни свързва със земята посредством въже, което постоянно влиза и излиза, пренася храната (3). Котвата пък представя очите, свързани с носа и устата като халка. Устата ни спасява от трудните положения в живота. Ако халката се скъса, сама за себе си котвата нищо не струва. Въжето представя вярата в човека, че винаги ще има храна да поддържа организма си. Храната представя живите сили, които влизат в устата и после излизат навън.

Устата извършва няколко функции: първо, в нея влиза храна, която се сдъвква от зъбите; после през нея влиза въздух за дробовете. И най-после устата говори, произнася се за всичко, което е опитала.

Питам: Коя е основната мисъл в тази лекция? (– Човешкият дух като автор на всички неща на земята.) Щом човешкият дух е автор на всички неща, които виждате по лицето на земята, трябва ли да се кланяте на това, което той е създал? Затова и в Писанието е казано: „Да не се кланяш на никакъв идол нито на земята, нито на небето.“ Като казвам, че човешкият дух е създал всичко, аз го разглеждам в неговата първоначална сила и чистота. Човек трябва да се стреми към това състояние на духа си, да възстанови неговата сила и чистота, като постепенно се освобождава от заблужденията на своето минало. Щом човешкият дух през времето на своя живот е създал и доброто, и злото, той може да ги използва, да бъде господар и на едното, и на другото. Казвате: „Ами тогава де остава волята Божия?“ Казвам: Духът на човека винаги изразява волята Божия. Той върши това, което от Бога е научил. Той е разумното начало в живота на човека. Следователно да вършим волята Божия, това е проява на разумното в нас. Да се противим на волята Божия, това значи да изразим нашата воля. Когато човек се противопоставя на Божията воля, той се изявява негативно. В това отношение хора, които минават за волеви натури, са изложени на повече страдания от онези, които нямат своя воля, а изпълняват Божията во-

ля. Такива хора минават за безволни. Според мене пък безволните хора именно са разумни. Казват за такъв човек: „Голям глупец е този, ще го набия.“ Питам: Кой учител, като е бил и наказвал учениците си, е имал тяхното уважение? Кой баща, като е теглил ушите на децата си, е имал тяхното уважение? И след всичко това казват, че пръчката е излязла от рая. За каква пръчка се говори? Преди всичко пръчки в рая нямаше. Защо? – Защото там всички пръчки бяха живи и не позволяваха да ги режат. Тъй щото, като се говори за пръчката в рая, тя символизира Божията Правда. Значи Правдата е излязла от рая, за да управлява хората. Който знае отношенията между фактите и явленията в света, той разполага с тази пръчка. Магическа пръчка е тя!

Казвам: Стремете се всички да уредите своя вътрешен живот. Говорете малко, мислете много! Тревожете се малко, работете много! Когато мисълта се придружава с тревоги, тя се осакатява. Както халките в една верига вървят непрекъснато една след друга, така и мисълта трябва да върви гладко, непрерывно. Всяка тревога внася прекъсване на мисълта. Ако се извади само една халка от веригата, последната постепенно почва да се разпада. Следователно, когато и от мисълта се извади само една халка, тя губи своята непрерывност и се превръща в механическо действие или мислене по калъп. Правата мисъл винаги се придружава с радост и човек се чувствава господар на положението си. Като мислят, много хора хващат главата си, разтърсват я, движат се, сядат, но

това не е права мисъл. Някой поет сядва да пише, но не му върви. Хваща главата си, почесва се, става, сядва, движи се, докато най-после се обезсърчи и каже: „Поет от мене не може да стане!“ Щом каже така, Божественото в него се събужда и му нашепва: „Седни и пиши! От тебе поет сега именно може да стане, защото призна в себе си, че не си ти, който можеш да направиш нещо.“ Този поет веднага се вдъхновява и започва да пише. Значи духът диктува на поета какво да пише и после му казва: „Хайде, сега вече можеш да се подпишеш вместо мене.“

Същото става и с учените хора. Някой учен иска да пише по даден въпрос, но не може. Става, сядва, движи се, докато най-после каже: „От мене учен човек не може да стане!“ Щом каже така, духът го подкрепва и казва: „Седни да пишеш! Ще пишеш, каквото ти казвам, и ще видиш, че учен човек ще станеш. Хайде, подпиши се сега.“ За тези случаи англичаните имат следното изречение: Погрешките и неуспехите на хората са благоприятни случаи за проява на Бога. С други думи казано, там, дето човек скъсва, Бог започва. Бог никога не оставя душата да пропадне. Дойде ли човек до пълно обезсърчение и отчаяние, Той му казва: „Започни да работиш! Аз ще бъда с тебе и ще ти помагам. Ти ще се проявиш, ще постигнеш своите копнежи.“

Следователно всеки човек трябва да знае, че има дух в себе си, автор на всичко онова, което той счита невъзможно. Духът на хората е ценен в това отношение, че той ги свързва с Бога. Той е автор на всички неща на

земята, заради което хората трябва да го слушат. Щом слушат духа си, те ще слушат и Бога, понеже духът е изпълнител на волята Божия.

Имайте високо мнение за духа си като велик автор, като авторитет, като тълкувател и изпълнител на волята Божия.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди.“

7 лекция от Учителя,
държана на 3 ноември, 1926 г., София.

ДОБРОТО СЪРЦЕ

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди.“

Размишление

Четоха се някои от темите за цветовете на дъгата.

За следния път пишете върху темата: „Детско и старческо съзнание.“

Съвременните хора трябва да се научат да мислят като природата. Те мислят по изкуствен начин, съвсем различен от този на природата. Когато хората се научат да мислят правилно, тогава те ще разбират значението на всяко движение на човека, както и на всяка написана от него буква. Ако разгледате почерка на някой човек, виждате, че буквите в началото са дебели, а накрая стават тънки. Защо пише така, вие не можете да си обясните. Ако дадете това писмо на някой графолог, той веднага ще го изтълкува, ще каже: „При започване на своите работи този човек е твърд, смел и решителен, но в края губи тази твърдост и решителност, на тънко свършва. В началото на работите си той обещава, говори за хиляди левове, а на края завършва едва със сто лева.“ Същото

може да се каже и за човешкия нос. Носът на някой човек при основата си, под веждите, е дебел, масивен, като колона, а надолу става тънък. Какво означава такъв нос? Архитектът, който го е построил, знаел какво означава, но важно е вие да го разберете. Дебелината на носа горе означава голямо налягане. Значи в началото на живота си този човек е минал под голямо налягане. Когато колоните на едно здание са големи и дебели, какво показва това? Това показва, че върху тях лежи голяма тежест. Носът на друг човек при основата си е тънък, надолу върви като права линия, а на върха се завива като човка. И това има значение.

Казвам: Вие трябва да изучавате формите на човешкия нос и да ги разбирате. Като ги изучавате, ще видите, че мисълта на човека определя формата на неговия нос. Както времето влияе върху барометъра и той се повдига и спада, така и мисълта влияе върху носа, като го видоизменя. В това отношение човешкият нос е барометър за мисълта. Значи има известно съотношение между мислите на човека и линиите на неговия нос. От формата на носа се съди за природния ум на човека. Следователно, колкото носът на човек е по-масивен, а цветът по-тъмен, толкова по-гъста е средата, през която този човек е минал. Колкото средата е по-рядка, толкова и цветовете, които минават през нея, са по-ясни, по-светли. Според средата, през която цветовете минават, се дават и техните тълкувания. За пример, когато средата е гъста, черният цвят подразбира живот, изключително егоис-

тичен. Съществата от тази среда казват на човека: „Ти си роден, за да живееш, и то само за себе си.“ За червения цвят те казват: „Който ви се противи, трябва да му отмъстите. Щом дигнете червеното знаме, то означава война.“ За портокаления цвят казват: „Човек трябва да се индивидуализира, да знае, че ако на него е добре, на целия свят ще бъде добре; ако на него е зле, на целия свят ще бъде зле.“ На зеления цвят казват: „Човек трябва да бъде материалист, да събира материални богатства, защото всичко е в материята.“ Щом дойдат до жълтия цвят, те казват: „Човек има интелект, но трябва да го използва само за себе си. Всякакъв морал, наука, ще задържа за себе си. Колкото се отнася до другите хора, за тях може да се даде друго нещо.“ За виолетовия цвят казват: „Като човек, ти имаш сила, но ще я държиш само за себе си, няма да я изразходваш за другите хора.“

Това е тълкуванието на цветовете, но само в една от техните гами. Цветовете на дъгата във физическия свят, в астралния и в менталния се различават едни от други. Във всичките светове те са седем, но се различават по тоновете си, както се различават и музикалните гами. Човек трябва да започне от дъгата на физическия свят и постепенно да върви към по-горните гами, за да схване цветовете във всички прояви. Дойде ли до причинния свят, там цветовете имат най-нежни тонове и естествено, незабелязано се преливат един в друг.

По-напредналите същества пък дават друго тълкувание на цветовете. Според тях червеният цвят символи-

зира живота, даден от Бога. Портокаленият цвят означава индивидуалността на човека, която трябва да се посвети за служене на Бога, за служене на цялото човечество. Зеленият цвят означава растене и развитие. Човек трябва да се развива, да работи за своето повдигане и усъвършенствуване, а същевременно да помага и на своите ближни. Жълтият цвят изразява човешката интелигентност, която трябва да се предложи в услуга на човечеството. Синият цвят – служене на истината. Виолетовият цвят определя силата на човека, употребена за благо на всички хора. Тъй щото голямо е значението на цветовете и тяхното приложение, но само за онзи, който ги разбира. За пример много болести могат да се лекуват с цветовете. Една болест може да се лекува с червения цвят, друга – с жълтия, трета – със синия, с портокаления, със зеления, с виолетовия и т. н. Когато някой човек има идея, иска да живее за Бога, тогава червеният цвят оказва добро влияние върху живота му. Божественият живот започва да се влива в него. Докато човек е егоист, мисли и служи само на себе си, Божественият живот не може да мине през него. Егоизмът е преграда, препятствие за този живот.

Някой казва: „Човек не трябва да бъде егоист.“ Да, човек не трябва да бъде егоист, но трябва да има представа за своето висше аз, за своята душа, да вижда, да схваща нещата добре и правилно да ги прилага в живота си. Какво е понятието на съвременния човек за неговото аз, когато, едва прекарал 60 години на земята, го поне-

сат с тарга на далечен път? След това поставят върху него паметник, на който пишат: „Тук лежи и почива един „аз“ от високо произхождение“. Не, това не е аз. Аз-ът не умира. Господ казва за себе си: „Аз, Господ.“ Значи Той е Аз-ът, който не умира. Когато човек съзнава Божественото, т. е. висшето „аз“ в себе си, той е ученик на новото учение, носител на новите идеи.

И тъй казах ви много да мислите, малко да говорите и малко да се тревожите. У вас е точно обратното: малко мислите, много говорите, много се тревожите и в резултат на това работите ви не вървят добре. Когато говорите, малко говорете, но красиво и смислено. Отде знаете, може би някои от вас да станат велики оратори, да държат речи пред народа? Има оратори, които издържат да говорят по пет-шест часа без умора. Обаче обикновеният човек не трябва да говори повече от 15 минути. Когато някой иска да предаде идеите си на другиго, той казва: „Аз ще говоря много, да напълня главата му.“ Да, ти ще напълниш чуждата глава, но своята ще изпразниш. Ти не си извор, който непрестанно извира; ти си стомна, която се пълни и изпразва. Ако с водата на своята стомна напълниш друга някоя, ти ще останеш с празна стомна. На същото основание, ако вие само изразходвате знанието, което сте придобили, без да приемате отнякъде ново знание, в скоро време ще се изчерпите. И най-видните професори, след като преподават лекциите си, в няколко години се изчерпват. И ако продължават още да преподават, те могат да направят в лек-

циите си малки, едва забележими корекции. Изкуство е да се говори добре. Да говори човек, както трябва, разбира всякога да дава нещо оригинално. Иначе, ако той говори и повтаря нещата, това е лесна работа. Според законите на говора само онази мисъл е права, която задоволява както говорителя, така и слушателите: говорителят се ползува по един начин, а слушателите – по друг. Всяка реч, която не задоволява нито говорителя, нито слушателите, е обикновена реч.

И тъй вие трябва да имате положително знание за линиите на тялото, на лицето, на ръцете си и да ги разбирате. Като знаете това, ще намерите де се крият вашите дефекти и вашите добри страни. По този начин ще можете да изправяте дефектите и слабите си страни. Някой казва: „Аз съм свободен, мога да мисля, да чувствавам, да действувам, както искам. Не е така. Свободата се определя от силите в човека. За пример, ако носът на някой човек е дълъг 4 см, той показва какво е количеството на силите, вложени в мозъка му. Това количество сили пък определя интелигентността на този човек. Мислите ли, че ако един човек има чело, високо 4 см, а друг – 2 см, и двамата ще имат еднаква интелигентност? Те няма да бъдат еднакво интелигентни. Значи дължината на линиите на челото определя количеството енергия, вложена в мозъчното вещество. Човек трябва да пази мозъчната си енергия, да не я прахосва. Тя се прахосва, намалява от страх, от омраза, от злоба, от отрицателни мисли и чувства, от разни пертурбации в живота му.

Следователно, като знаете това, вие трябва да бъдете внимателни към своя мозък. Единствената сила, която запазва мозъчната енергия, е Божията Любов. Тя е първото условие за проява на интелигентността в човека. Положителната, права мисъл се изявява само при влиянието на великата Божия Любов. Когато тази любов напусне човека, той става обективен, мисълта му – прозаична, повърхностна като тази на животните. Мислите ли, че богатият човек, който яде по няколко ястия на ден и се грижи само за ядене, седи по-високо от птицата, която кълве гроздето по лозята или хваща пилците и ги изяжда? Ние се отвращаваме от сокола, който граби кокошките от дворовете, а не се отвращаваме от себе си, когато вадим нож и колим кокошки, агнета, волове, крави и др. Когато колим животните, ние намираме, че това е наше право. Защо? Считаме, че ние сме господари на всички същества, които по интелигентност седят подолу от нас и следователно можем да разполагаме с техния живот.

Казвам: Много от погрешките на хората се дължат на известни дефекти в линиите на тяхното тяло, лице, крака, ръце и т. н. За пример физиономистите са намерили седем линии в човешкия нос, които считат като дефекти, вследствие на което те казват, че на някой нос е изразена черта на страхливост, на друг – тщестлавие, на трети – гордост, на четвърти – любопитство, на пети – търговски дух и т. н. Ако човек разбира тази наука, той ще се оглежда често и при съзнателна работа с мисълта

си ще изправя дефектите си. Може ли да се нарече художник онзи, който не умее да коригира своята картина? Той турил някъде по-силни, някъде по-слаби сенки или очите не са достатъчно изразителни и всичко това сам трябва да коригира. Ако човек сам не може да изправи дефектите на своето лице и тяло, има ли право да казва за себе си, че Бог живее в него? Казвате: „Лицето на човека е израз на душата.“ Питам: Може ли едно криво лице или лице с дефекти да представя душата? Може ли душата да живее в неорганизирано тяло? И след това казвате, че като умре човек, всичко с него се свършва. Как е възможно човек, в когото душата живее, да умре? Невъзможно е да умре човек, в когото душата живее!

Апостол Павел казва: „Има тяло естествено, има и тяло духовно.“ Тяло, в което душата е облечена, не може да умре. Това тяло е дете на душата. Може ли тогава душата да има смъртно дете? Значи ще излезе, че душата живее в хижа, която всеки момент може да се събори и изчезне. Това са стари разбирания, отживели времето си. Само грехът може да живее в хижа. От осем хиляди години насам той си е направил една хижа, един затвор, а иска да убеди хората, че тук живее душата. Ясновидецът вижда тази хижа около човека във вид на тъмна, черна обвивка, която някога прониква дълбоко в него и го стяга, ограничава. Та усилията, борбите на човека не са нищо друго освен стремеж на духа да се освободи от тази тъмна сянка, от това черно покривало. Това може да се постигне само чрез светлина.

Казвам: Човек не трябва да търси само дефектите си, но трябва да учи, да различава нормалните линии от аномалните и да знае как да ги изправя. Значи аномалност има в очите, ушите, устата, носа, челото, веждите на човека и той трябва да работи съзнателно за своето изправяне. Много от съвременните физиономисти твърдят, че най-лесно стават промени в черепа на човека. Той може да претърпи някаква промяна в черепа си даже в продължение на три месеца. Това зависи от интензивността на мисълта. Колкото по-интензивна е мисълта за човека, толкова повече изтънява неговият череп. За пример, ако вземете черепа на човек, заминал за онзи свят, у когото мисълта е била много интензивна, ще видите, че черепът на този човек на много места е тънък и светлината на свещта лесно минава през тия места. Обаче, ако турите една свещ в черепа на човек, който малко е мислил през живота си, ще видите, че светлината не прониква през неговия череп. Следователно, колкото по-разработен е бил мозъкът на човека, толкова и костта на черепа му ще бъде по-тънка. Това показва, че мисълта е динамическа сила, която заставя мозъка да работи, да се развива. Гърците наричат българите „дебели глави“. Това отчасти е вярно, както отчасти е вярно твърдението на някои физиономисти, че моралните чувства у гърците са недостатъчно развити.

И тъй, колкото повече се развиват вътрешните чувства и способности на човека, толкова повече се развиват и неговите морални чувства; вследствие на това става

повдигане на горната част на черепа. Голяма енергия, голяма интензивност се изисква от човека, за да може да придаде на черепа си горе красива крива линия. Голяма е придобивката на човека, ако той с усилието на духа си може да направи някаква промяна в своите удове. Ако линията на ухото в средната част е издута, това показва активност в чувствата. Ако тази линия е малко сплесната, този човек е външно пасивен, а вътрешно активен. Същите линии имат значение и за носа на човека. Когато носът е малко вирнат нагоре, това показва любопитство; ако е малко завит надолу, това показва търговски дух. Човек трябва съзнателно да работи върху себе си, да предаде правилни линии на ухото, на носа, на челото си и т. н. Правилните линии на носа говорят за равновесие между човешките способности. За всяка своя постъпка човек трябва да мисли.

Съвременната култура трябва да даде методи за работа, чрез които хората да постигнат пълно равновесие между силите на своя организъм. Тези методи са сложни, но рационални. При тях може да се постигнат известни резултати, които ще се отразят както вътрешно, така и външно върху човека. Тази промяна ще се отрази върху лицето, ушите, очите, носа, както и върху цялото тяло на човека. Той трябва да изучава чертите на лицето си, да работи върху тях, да ги изправя. Ако срещнете човек с правилни черти на лицето, вие трябва да го изучавате, да се сравнявате с него, за да знаете какво ви липсва. И младият, и старият обичат да се оглеждат. За-

що? Всеки желае да бъде красив. В красивото лице е изразено всичко, което Бог е вложил в човешката душа. Затова Бог казва: „Огледай се и виж какво съм вложил в твоята душа. Ако има нещо, което си нарушил, работи върху него, докато го изправиш.“ Някой се оглежда и казва: „Аз нямам никакви дарби.“ – Това не е вярно. Който няма никакви дарби, той има чело едва 1 – 2 см високо. Всъщност така ли е? Твоето чело е високо пет сантиметра, а казваш, че нямаш никакви дарби. Даже котката проявява известна интелигентност, а колко повече човек! Красиво е човешкото лице! Като погледнете брадата на човека, в нея има една красива черта. Дето е добре развита тази черта, тя говори за голяма устойчивост на човека. На хиляди парчета да разрежете този човек, той няма да се откаже от убежденията си. Който няма тази черта на брадата си, още при първия удар е готов да отстъпи.

Някой казва: „Аз те обичам.“ – Добре, съгласен съм с тебе, но първо ще погледна брадата ти. Ако имаш тази специфична черта на брадата си, тя доказва, че ти си прав. Това е написано в книгата на твоята брада. Ако нямаш тази черта на брадата си, ти си неустойчив човек и аз не мога да се возя на твоята кола. Чувствата и мислите на хората не са еднакво устойчиви. Казвате: „Бог всичко може да направи.“ Да, вярно е това. Бог всичко може да направи за онези, които Го слушат и обичат. Но ако искаме Бог да върви по нашия ум и по нашето сърце, Той нищо няма да направи. Докато човек се излежава, Бог

нищо няма да направи за него; ако работи, той ще има помощта и съдействието на Бога и на всички разумни същества. Който нищо не работи, а цял ден заповядва на слугите си, той в един живот само може да деформира лицето си, да изкриви носа, устата, очите си, да атрофира вътрешните си органи и после да се чуди как и отде му дошло нещастieto. Мързелът, непослушанието са причина за неговото нещастие. Когато човек повдигне ума си в култ и мисли как повече знания да придобие, стомахът в него ще пострада. Когато пък той повдигне стомаха си в култ, главата му ще пострада.

Следователно между стомаха и главата на човека има известно съотношение. Когато стомахът греши, мозъкът се наказва; когато мозъкът греши, стомахът се наказва. Тъй щото стомахът се наказва, за да се изправи мозъкът на човека; мозъкът се наказва, за да се изправи стомахът. Разумният ученик всяка сутрин трябва да се оглежда в огледалото, да види има ли някаква най-малка промяна в чертите на лицето си и, ако има такава, дали тя е правилна или не. Някой казва: „Остарях вече, лицето ми се набръчка.“ Казвам: Ако по лицето се явяват бръчки, те трябва да бъдат наместо. Всяка бръчка трябва да е резултат на някаква придобивка. Природата не търпи никаква дисхармония. Бръчките по лицето на стария човек се подчиняват на един общ закон. Тия бръчки показват, какво е постигнал старият човек. Те са индивидуални и колективни бръчки. Ако бръчките по лицето на старите хора са наредени според законите на при-

родата, те са нормални и намясто. Ако не са наредени по законите на природата, те са аномални, не са намясто и са резултат на известни патологически състояния. Същото може да се каже и за линиите на носа. Линиите на носа трябва да бъдат правилни. Изобщо човек трябва да развива линиите на носа, на ушите, на устата, на брадата си. Той трябва да развива и очите си, да дойде до положение и при затворени очи да вижда.

Казвам: Човек трябва да бъде искрен. Природата обича искреността. Когато човек погледне на носа, на ушите, на веждите, на очите си и види нещо изкривено, деформирано в себе си, той трябва да си каже: Имам нещо деформирано в себе си, но ще работя да го изправя. Смелост и решителност се изисква от съвременните хора. Те носят ръкавици, пазят кожата си от слънце, от вятър, от природни влияния. Много хора, без да съзнават, с ръкавиците прикриват дефектите на ръката си. Питам: Какво благо могат да донесат на човека ръкавици от кучешка кожа, които той туря на ръцете си? Може ли да стане културен човек ескимосът, който се облича с дреха от меча кожа? Могат ли да донесат някакво благо за човека птичите пера на шапката му или лисичата кожа на врата му? Дрехите на разумния човек трябва да бъдат направени от растителни материали. Донякъде за препоръчване са и вълнените дрехи, направени от вълната на овците. Ако се облечете с вълнена дреха и отидете при някой кошер, пчелите могат да ви нажилят добре. Те не обичат миризмата на овцата. Ако се облечете с

ленена дреха, пчелите са спокойни. Като знаеше този закон, Мойсей забрани на левитите, Божиите служители, да се обличат с вълнени дрехи. Той им препоръчваше да се обличат с ленени дрехи.

Когато ученикът изучава природата или когато размишлява върху въпроси от Божествен характер, той трябва да облича ленена дреха. Природата обича хармоничните движения. Тя обича разумните постъпки. Тя ще научи човека по вътрешен път как и в какви дрехи да се облича, как да ляга и да става, как да се храни, как да диша и т. н. Природата казва на човека на коя страна да ляга и как да става, но ако не слуша и легне, както намира за добре, той цяла нощ ще се върти в леглото, без да спи. Правилно е човек да спи на дясната си страна, но може да спи и на лявата. Когато енергиите на повърхността на земята са положителни, човек трябва да ляга на лявата си страна, която е отрицателна, за да става правилна обмяна между силите. Легне ли на дясната страна, цяла нощ няма да спи. Когато силите на повърхността на земята са отрицателни, човек трябва да ляга на дясната си страна. Следователно човек трябва да знае, дали енергиите на повърхността на земята са положителни или отрицателни. При това енергията на земята не е еднаква навсякъде. Има места, дето енергията е положителна, а в същото време на друго място на земята енергията е отрицателна. Човек трябва да познава тия сили и да се съгласява с тях.

Съвременните хора често се обезсърчават, че не мо-

гат да постигнат копнежите на своята душа? Питам: Какви са техните копнежи? Нека всеки конкретно да си отговори какво иска да постигне. Като наблюдавам младите, виждам, че някой иска да стане виден писател, да напише някакъв роман, с който да внесе нещо ново за човечеството. Друг иска да стане поет, да пише такива стихове, че всеки четец да се забравя от тях. Трети иска да стане знаменит музикант или певец и т. н. Всеки иска с нещо да обърне внимание на хората. Тия стремежи са намясто, но човек трябва да развива дарбите си за слава Божия. Каквото направи, той трябва да има предвид славата Божия, а не своята. За да стане човек виден поет, писател, философ или музикант, той трябва да се е родил при специални условия. Първото условие за това е любовта. Любовта трябва да влезе като основа в живота на човека.

Две раждания има в света. Едното е физическо раждане, по плът, а другото – духовно, по дух. Когато се говори за новораждане, това подразбира да се родиш по дух и да се слееш с физическия човек. Духовното тяло представя доброто, разумното сърце на човека, което намира правия път в живота. Някои го наричат интуиция. Който има добро сърце в себе си, той има особена, специфична черта на лицето. Тази черта придава пластичност, подвижност на мускулите на лицето. От лицето на такъв човек излиза светлина и дето мине, той обръща внимание на хората, привлича ги. Всеки може да има добро сърце. Да бъде човек талантлив или гениален, то-

ва е мъчна работа, но да има добро сърце, това е лесно постижимо. Да бъде човек учен, философ, поет, музикант, това е непостижимо в един живот, но да има добро сърце – за това се изискват най-леки условия. Следователно започнете с най-малките усилия да проявите доброто сърце в себе си. Проявите ли добро сърце, всички останали дарби сами по себе си ще дойдат.

Мнозина говорят за велики постижения, за велики добродетели, а при това не познават себе си. За пример кой от вас е изучавал подробно лицето си, да знае колко сантиметра са дълги и широки неговите чело, вежди, нос, уста, уши и т. н.? Кой от вас е изучавал формата на своите очи, уши, нос, брада, уста, да знае какво означава всяка форма? Вземете едно огледало, наблюдавайте, изучавайте удовете на своето лице и след това ги нарисуйте. Нека всеки се интересува от себе си и се изучава, както естественикът изучава минералите, растенията, животните до най-малките им подробности. Когато човек е боледувал известно време, той изгубва част от своята жизнена енергия и за да я възстанови, търси лекари или различни медикаменти, с които да си помогне. Ето какво може човек да направи в този случай. Нека от време на време хваща с два пръста долната, месестата част на ухото си и леко да я опва надолу. След това да разтрива подутината зад ухото и да следи за промените, които настъпват в неговия организъм. Правете и вие тия опити, не само когато сте болни, но и при неразположение на духа. Когато учителят иска да застави ученика да

мисли, той го хваща за ухото. Учениците винаги са недоволни от учители, които дърпат ушите им. Защо? – Защото те не знаят как да ти дърпат. Някой учител хване ученика за ухото и го дърпа до зачервяване. И майките не знаят как да хващат ушите на децата си. Дърпането, опъването на ухото трябва да се прави с любов, а не с гняв. Когато направиш някаква погрешка, хвани леко едното си ухо, после другото и кажи: „Ако искаш да станеш човек, ти трябва да слушаш какво Бог ти говори.“ Казвате: Малко работа имаме, че ще се занимаваме с ухото си. – Това е метод за усиляване на жизнеността в човека. Който иска да бъде здрав, да има добро разположение на духа, той трябва да приложи този метод, да опита неговите резултати. И животните прилагат този метод. Когато се усещат слаби, те нагаждат ухото си между клончетата на някое ниско дърво или на някое колче и го търкат, докато възбудят своята жизнена енергия. Другояче те не могат да си помогнат. Те нямат ръце, да си дръпнат ухото, затова си служат с груби начини.

И тъй всички линии, всички движения в природата имат своя стойност, свое определено място. Дали дадена линия ще бъде дълга или къса, права или крива, тя има дълбок смисъл. Зад всяка линия се крие една разумна сила. В този смисъл външният човек още не е истинският човек. Той представя само една микроскопическа част от неговия минал, настоящ и бъдещ живот. Човек трябва постоянно да учи и прилага. Знание без приложение е суета, както е казал някога Соломон. Той бил мъ-

дър човек, имал много знания, но казал: „Многото знание е товар за човека.“ Той подразбирал много знание без любов е тежест; много знание с любов е бодрост. Соломон живял разкошно, ял и пил, но любовта не седи в ядене и пиене. Царството Божие не седи в ядене и пиене. Знание без любов е тежест за човешкия дух. Знание с любов е благословение.

Казвам: Дръжте в ума си мисълта, че всеки трябва да работи за усъвършенствуването на своя душевен живот, за хармонизиране на силите в своя организъм. Ако човек работи съзнателно, с усилие на своя дух, без смущения и безпокойствия, в продължение на три месеца даже той ще може да измени в минимална степен живота си, да внесе микроскопическо подобрене в линиите на носа, на ушите, на устата, на брадата си. Това може да се постигне само при абсолютна, безгранична вяра. Мнозина от вас имате пъпки по лицето си – работете за премахването им. Мнозина се оплаквате от ревматизъм и ред други болести – всичко това трябва да изчезне от вас. Всички болести, недъзи са резултат на чужди вещества, наслоени в организма ви. Тези утайки трябва да се изхвърлят навън! Само Божественният живот е в сила да освободи човека от тия напластявания, да облекчи неговото състояние. Добрият живот е метод, чрез който човешката мисъл може да се освободи от ненужния прах, натрупан от вековете. Този прах е изопачил мисълта на съвременния човек, вследствие на което всичко върви наопаки. Всички понятия на човека за Бога, за живота,

за науката, за религията, за ядене и пиене са станали на каша. Ако го питате какво трябва да яде, и той не знае; какво трябва да пие – не знае; в какво трябва да вярва – не знае; какво да учи – не знае. И при всички блага, които хората имат днес, те не знаят какво да правят, кой път да поемат и в края на краищата вършат глупости.

Един американски милионер пожелал да се качи на аероплан, да опита какво нещо е да се качиш нависоко във въздуха. Качил се най-после на аероплан, но изпитал голям ужас и страх, струвало му се, че умира. Той си казал: „Кой ме кара да се качвам на аероплан? Втори път няма да помисля за аероплан.“ Казвам: Който иска да се качва на аероплан, той трябва да знае кое време благоприятствува за качване. Човек не може всякога да се издига нагоре с аероплан. За всяко нещо има специално време и място. Ще говориш, когато е време за говорене; ще мислиш, когато е време за мислене; ще правиш добро, когато е време за правене добро; ще ядеш и пиеш, когато е време за ядене и пиене. Правилният живот се заключава в това човек да прави всяко нещо на своето време. Някой казва: „Сега не ми се учи, не ми се ходи на работа, нямам разположение.“ Казвам: Ако е време за учене или за работа, ти ще станеш и ще свършиш всичко, каквото е необходимо. Щом станеш, разположението ще дойде. Ако не е време за работа или за учене, и да имаш разположение, ще го изгубиш.

За изяснение на мисълта си ще приведа следния факт: един търговец отишъл на борсата да печели. В 10 – 15

минути той спечелил 500 000 лв. След това продължил още да играе, но започнал да губи и в половин час всичко изгубил. Защо в първо време печелил, а после губил? – Защото нито навреме е започнал, нито навреме е свършил. Според мен не е умен онзи, който в началото печели, а накрая губи. По-добре е в началото да губи, а накрая да печели. Още по-добре е, когато човек не взима участие в борсата. Природата не обича борсата. Тя казва: „Не влизай в борсата, докато не ти кажа. Когато ти кажа да влезеш, послушай ме. Ако ме послушаш и влезеш, богат ще излезеш. Когато ти казвам да не влизаш, не влизай. Ако не ме послушаш и влезеш, последен бедняк ще излезеш.“ Природата на никого не прави отстъпки. Когато хване в непослушание, на онзи свят го изпраща; който я слуша, тя го благославя. Това не значи, че трябва да станете страхливи, да не смееете да предприемете нещо. Смели бъдете, но се вслушвайте в своето добро сърце. Ако е дошъл часът да мислиш, мисли! Ако е дошъл часът да правиш добро, прави добро! Ако е дошъл часът да се качиш на аероплан, качи се! Обаче не е ли дошъл часът за всичко това, чакай, докато доброто сърце ти каже какво да правиш.

Следователно учениците на новото учение трябва да се вслушват в гласа на доброто сърце, в гласа на Божественото начало в себе си.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди.“

8 лекция от Учителя,
държана на 10 ноември, 1926 г., София.

УСТОИ НА СЪЗНАНИЕТО

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди.“

Размишление

Чете се темата: „Разлика между детско и старческо съзнание“.

Представете си, че имате една жива единица, повдигната във втора, в трета, в четвърта степен: 1^2 , 1^3 , 1^4 . Какво ще стане с тази единица? В каквато степен да се повдигне, единицата винаги си остава единица, не се увеличава. Ако съберете една единица с още една, ще получите две единици: $1 + 1 = 2$. Питам: Може ли единицата да се събере с единица? Може ли цялото да се събира? В математиката събират и цели числа, както и части от целите, обаче в природната математика цялото никога не се събира. Събират се само части от цялото. В този смисъл човек като цяло нито се събира, нито се умножава, нито се дели. Това е твърдение, но дали вие сте съгласни с него, то е друг въпрос.

И тъй четири велики закона има в света, от спазването на които зависи щастието на човека. Те са законите за

събиране, изваждане, умножение и деление. Ако човек не се събира, изважда, умножава и дели, винаги сам остава, т. е. винаги ще бъде свободен. Само свободният човек живее вън от противоречията на живота. Забележете, когато двама души се съберат на едно място, между тях непременно ще се яви някакво стълкновение. Докато кучето е само, не лае. Щом види друго куче, започва да лае. Ако поставите огледало пред някое куче, то вижда образа си в огледалото, но мисли, че друго куче има там и започва да лае, да се хвърля върху него. С кого се бори това куче? – Със себе си. По същия начин и човек се запитва: „Преди да съм дошъл на земята, съществувал ли съм?“ Казвам: Човек е съществувал и преди да е дошъл на земята. В това отношение той представя отражение на друг някакъв образ, който е съществувал преди слизането му на земята. И днес човек се бори, но с кого? – Със себе си, със своето отражение, което вижда в огледалото. Като знае това, той не трябва да се бори със себе си, но да се изучава, да се опознава. Какъв е смисълът частите да се борят с цялото? Какъв смисъл има човек да се бори с Бога? Ако вие се борите със себе си, това показва, че се борите с Бога, но тази борба няма да ви изведе на прав път. Каквото и да правите, цялото ще си остане цяло и частите ще си останат части. С други думи казано, единицата ще си остане единица, а множеството ще си остане множество.

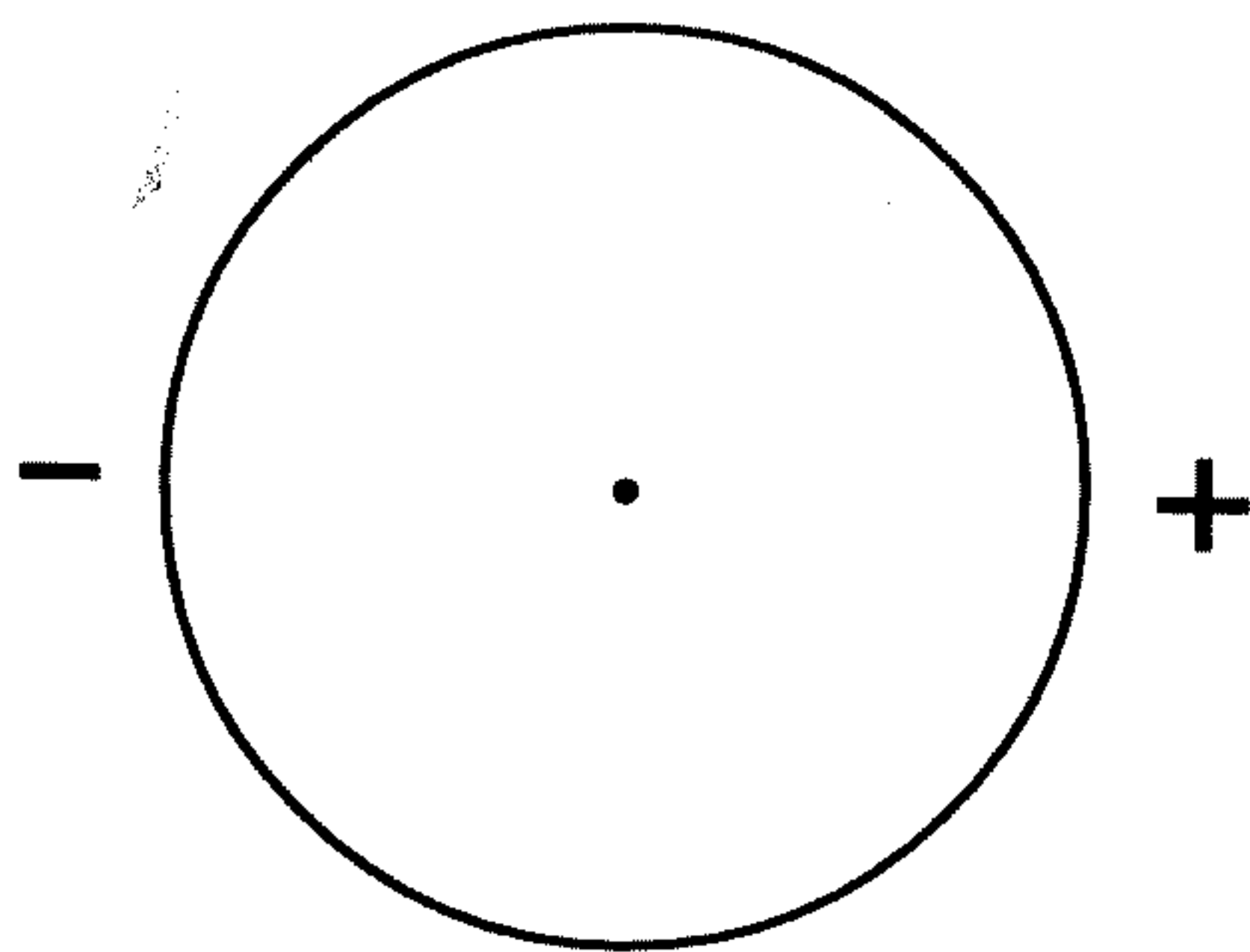
Някой казва: „Мирът ми се отне.“ Кой отне мира ти? Никой не може да ти отнеме мира освен ти сам. Мъжът

казва, че жената го изтезавала; жената пък казва, че мъжът я изтезавал. Казвам: Мъжът не съществува вън от жената и жената не съществува вън от мъжа. Те са части на цялото и като части на цяло живеят и се развиват в него. Мъжът и жената са проекции на цялото, което се изявява в пространството в множество форми. Казвате, че трябва да обичате всички хора, всички живи същества. Каквото и да говори човек, той обича само себе си. Че това е така, забележете, когато човек е разположен, той обича всички хора; щом не е разположен, той никога не обича. Обаче това не отрича любовта. Казано е: Бог е Любов. Следователно душите представят различни състояния, в които Любовта, т. е. Божественото съзнание се проявява във време и пространство. Всичко може да изчезне в света, но Божественото съзнание – никога. То вечно е съществувало, съществува и ще съществува във време и пространство, както и извън времето и пространството, в своите микроскопически и грандиозни размери.

Това е отвличена философска мисъл, която отчасти само дава идея за Божественото съзнание. Значи всички души заедно образуват Божественото съзнание. Ние живеем и се движим в Бога. Щом е така, кой може да ни извади от Божественото съзнание? И след всичко това, някой се оплаква, че е нещастен, забравен, изоставен. Не, това е лъжливо учение, крива философия. Никой не може да извади човека от Божественото съзнание, никой не може да го направи нещастен. Докато човек вярва, че

живее в Бога и е свързан с Неговото съзнание, работите му вървят добре и той е доволен от живота си. В деня, в който човек помисли, че е особено същество и подобен на него няма, той сам се отделя от Бога и страданията, нещастията, противоречията тръгват след него. Който иска да управлява другите хора, да разполага с тях, той сам създава нещастията си. Не е лесно човек да управлява хората, да задоволява техните нужди и изисквания. Да управляваш ближния си, това значи преждевременно да остарееш и побелееш.

И тъй като цяло единицата не се събира. Бог е единица. С кого ще Го събереш? Числата 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9,

Фиг. 1

10 и т. н. до безконечност представляват части от цялата единица. Следователно те изразяват безкрайни състояния или възможности, които се включват в Бога, в единицата, във вечността. Сега аз ще дам ново определение за вечността. Ако начертаете една окръжност, вие каз-

вате, че тази окръжност затваря един вечен кръг. Защо този кръг е вечен? Защото окръжността никъде не е прекъсната. Щом се прекъсне някъде, и кръгът се прекъсва или пропуква и тогава казваме, че кръгът е временен. Тогава от едната страна на кръга тече положителна енергия, а от другата страна – отрицателна. Плюсът означава посоката, отдето минава Божествената енергия. Минусът означава мястото, дето Божествената енергия започва да изтича. Плюсът и минусът представляват течения на сили в две успоредни посоки, които се срещат някъде във вечността и образуват окръжност, затварят един кръг. Следователно вечни неща са тия, които нямат нито начало, нито край. Който иска да стане знаменит човек, той трябва да опише около себе си една окръжност, да образува кръг, който няма начало, няма и край. Ако знаменитият човек е недоволен от положението си, иска да се прослави, той разкъсва някъде окръжността и в нея вече се явява положителна и отрицателна енергия. Този човек иска да се представи пред хората, да им заповядва, но ще се намери в положението на човек, който се оглежда в огледало. Каквото върши отвън, това ще види и вътре в огледалото. Ако отвън е сериозен, и вътре ще бъде сериозен; ако отвън е весел, и вътре ще бъде весел. В края на краищата този човек заповядва на себе си, прославя се пак пред себе си. Един ден, когато осъзнае това, той ще разбере комичното положение, в което се е намирал.

Съвременните хора понякога изпадат във фалшиво

положение в живота. Те се боят от сиромашията и казват: „Как ще преживеем старините си, когато не можем да работим, а сме бедни?“ Казвам: Няма защо да се страхуват от сиромашията, защото след нея ще дойде богатството. Богатството е плюс, а сиромашията е минус в живота. Те са полюси, между които животът се движи. Който иска да бъде богат, той трябва да се въоръжи, да е готов да изхвърли всичките си снаряди и после отново да ги спечели. Ако кесията не се празни, тя не може да се пълни. Сиромашията и богатството са временни състояния. Те могат да траят момент, а могат да траят и години – от човека зависи. Човек трябва да мине и през двете състояния, да научи нещо от тях. Сиромашията дава едни уроци, богатството – други. Някой казва: „Трябва ли да бъда богат?“ – Трябва да бъдеш богат. – „Трябва ли да бъда сиромаш?“ – И сиромаш трябва да бъдеш. – „Трябва ли да бъда учен?“ – Трябва да бъдеш учен. „Трябва ли да бъда невежа?“ – И невежа трябва да бъдеш. Учението е богатство; невежеството е сиромашия. – „Трябва ли да бъда праведен, добър човек?“ – Трябва да бъдеш праведен. – „Трябва ли да бъда грешник?“ – Трябва да бъдеш грешник. Добротата е богатство; греховността, лошавината е сиромашия. Това е правата философия в живота.

Следователно права философия е тази, която създава силни, устойчиви хора, които разбират всички прояви на живота и лесно се справят с противоречията. Мнозина, които не разбират живота, се обезсърчават, отчаяват и казват: „Няма щастие на земята.“ Днес и млади, и

стари търсят щастието и, като не го намерят, казват: „Щастието е непостижимо.“ Питам: На какво се дължи щастието и на какво – нещастиято? Всеки иска да бъде щастлив. Ще ви дам една рецепта, да знаете как може да придобиете щастието. Първото условие за щастието е любовта. Когато придобиете любовта, и щастието ще дойде. Когато изгубите любовта, и щастието ще изгубите. Ако някой казва, че няма щастие в света, подразбирам, че между хората няма любов. Хората искат без любов да бъдат щастливи. Това е невъзможно. Вие можете да имате знание, богатство, сила, но ако нямате любов, не можете да бъдете щастливи. Мъдростта не прави човека щастлив. Мъдрецът може да бъде доволен от знанието, от мъдростта си, но и той не е щастлив, ако няма любов. В щастието човек изпитва пълнота, разширение, благодарение на любовта, която го е посетила. Щастливият човек има връзка с Бога, вследствие на което той чувства пулса на всички живи същества. Няма по-голямо блаженство за човека от това да чувства този пулс! Само този човек живее съзнателно и разумно.

И тъй, който придобие любовта, той придобива и щастието. Хванете ли щастието в ръцете си, всички ваши близни – мъж, жена, деца, приятели тръгват след вас. Изпуснете ли щастието, всички ви изоставят. Щастливият човек не боледува, нито умира. Някой казва, че еднокой си умрял от любов. Който люби, той не умира. От безлюбие хората умират, но от любов – никога. Казват за някого, че като видял майка си и баща си, които от-

давна не е виждал, не могъл да издържи от радост, вследствие на което сърцето му се пукнало. Възлюбен видял възлюбената си и от любов към нея сърцето му се пукнало. Това не е вярно. Хората умират от безлюбие, но не от любов. Любовта не умъртвява, но възкресява човека. Ако в сърцето на умрелия може да се събуди любов, той става силен, мощен и оживява. Хората мислят, че когато умре някой, с него всичко се свършва. Всичко се свършва само с онзи човек, който е изгубил любовта си. Докато човек има любов в сърцето си, той не умира. Той заминава за онзи свят, както хората на земята заминават от едно място на друго, но не умира. Когато някой казва, че еди-кой си умрял, това значи, че той съблякъл старите си дрехи и облякъл нови. Можете ли да кажете, че някой е умрял само защото съблякъл старите, скъсаните си дрехи? Можете ли да кажете, че някой е умрял само защото костите му били разхвърляни по гробищата? Тялото на човека е дреха, от която някога може да се откъсне ръкав, гръб, предница или друга някаква част. Отделните удове на тялото представят теркове, от които може да се определи каква е била формата на цялото тяло. Ръката е един терк, кракът – друг, белите дробове – трети и т. н. Казват: „Великолепно нещо е човешкото тяло!“ Да, физическото тяло е оригинална дреха. И ако съвременните учени изучават тази дреха и я намират толкова сложна, какво ще бъде положението им, ако един ден се заемат с изучаването на самия човек? Засега учените изучават колко влакна, колко клетки има в дрехата на човека. Тези

клетки представят тухлите, от които е съградено човешкото тяло. Душата на човека е вън от тези клетки. Тя е свободна и нищо не е в сила да я ограничи.

Тази вечер ще ви дам следното музикално упражнение:

*„Любов ме озари,
Душата ми разшири,
Духът ми укрепи
И благодат в мен всели“.*

Сега на тези думи трябва да се даде някаква мелодия. Тия думи са положителни. Казано е, любов ме озари. Значи любовта озарява човека. Някой казва, че е скръбен, понеже изгубил онзи, когото люби. Невъзможно е да изгубиш човека, когото любиш. За пример Бог, Който ни люби, не може да ни изгуби. Той нито губи, нито печели. Да изгубим онзи, който ни люби и когото ние любим, подразбира да изгубим Бога. Логически това твърдение е невъзможно. Да изгубиш Бога, значи да умреш. Отсъствието на Бога в един дом внася смърт. Следователно дисхармонията в света се дължи на кривата философия, която съществува между хората, че могат да изгубят Бога.

Второто неправилно твърдение е, когато някой казва, че никой не го обича. Казано е, че Бог е Любов. Значи Бог не може да измени на себе си. Ако приемем, че Бог може да измени на себе си, тогава трябва да допуснем, че има сила вън от Него, която Го ограничава. Това е немислимо. Любовта е неизменна, тя всякога ни озаря-

ва. Обаче има случаи, когато човешката душа минава от едно състояние в друго. При преминаване на тия състояния в съзнанието на човека временно настава мрак, тъмнина, докато той отново влезе в Божественото съзнание, в любовта, в която има светлина и радост. Необходимо е човек да премине през тия промеждутъчни състояния като условие за неговото повдигане. И в тия преходни състояния той пак се намира в областта на любовта, но облаците на неговото съзнание му пречат да вижда тази светлина. Тъй щото, когато сте скръбни, знайте, че минавате от едно състояние на съзнанието в друго. Това преминаване от човешкото съзнание в Божественото винаги носи нещо ново. Когато ученикът се натъкне на тия състояния, той не трябва да се безпокои, но да мисли. Някой казва: „Големи страдания имам!“ Колкото по-големи и продължителни са страданията, толкова по-велики, по-мощни ще бъдат състоянията на радост и на любов, които ще дойдат като последствия на първите. Това всеки може да провери. Това не е теория, то е наука. Ще кажете, че съвременната наука не разглежда тия въпроси. Това нищо не значи. Съвременната наука още не е завършена, тя не е дошла до своя краен развой. Но и ние няма да я кърпим с нови ями, ще я оставим да върви и да се развива по естествен път. Ако ѝ турим нови ями, нови кръпки, дупките ѝ ще станат по-големи. Старите дрехи ще кърпим със стари ями, а от новите дрехи ще съградим новата философия за живота. Ако речем да реформираме света по стария начин, ние ще се натъкнем на

още по-големи мъчнотии. Ако религиозният човек види, че някой се оглежда в огледало, той ще го счита за голям грешник, ще му наложи епитимия в пост и молитва, в разкаяние и т. н. В това отношение турците са по-свободни. Те казват: „Благословение е да гледаш красивото!“

И тъй всяко съзнание като част от Божественото има условия да расте и да се развива. Щом знаете това, вие ще можете да устоявате на всички мъчнотии и противоречия. Понякога човек се отчайва, обезсърчава и казва: „Дотегна ми да живея. От мене нищо не може да стане, аз ще се самоубия.“ Не, невъзможно е човек да се убие. Той е част от цялото, част от Божественото съзнание, на което по никой начин не може да посегне. Ако къщата на някой човек се запали и изгори, мислите ли, че той не може да си направи нова? Ако дрехите на някой човек се скъсат, мислите ли, че той не може да си направи нови? Следователно, каквото и да направи човек със себе си, той не може да докосне нито на йота своята душа. Тя е част от Бога, а на Божественото никой не може да посегне. Човек може да изгори къщата си или да скъса дрехата си, но каква разумност има в това? Ще изгориш къщата си, ще скъсаш дрехата си, но душата си не можеш да докоснеш. Тя е недостъпна за тебе.

Под „душа“ ние разбираме групировка или съвкупност от множество същества или съзнания, всяко от които представя известна степен на интелигентност или известно хармонично състояние. Душата не е единично съзнание, тя е колективно съзнание. В този смисъл в мо-

мента на своето проявление всяка душа не е нищо друго освен израз на едно от състоянията на Божественото съзнание. За пример искате да ядете – това е състояние; искате да четете, да учите, да свирите – това е състояние; искате да станете велик човек – това е състояние. Всички тия състояния, събрани в едно цяло, представят стремежи на една душа. Стремезите на всички души пък се съединяват и се вливат в кръга на Божественото съзнание. Това е дълбока философия, за разбирането на която се изисква голямо умствено напрежение. Както мехурът може да се пръсне от надуване, така и нервната система на човека е в състояние да се пропука от силите на злото. По същия начин човек трябва да тонира своята нервна система и за Божествените енергии, да ги възприема правилно, да издържа на тях. В този смисъл ученикът трябва да гледа на живота не като на нещо механическо, а като на съвкупност от разумни сили, които го ръководят. Щом е така, той от нищо не трябва да се плаши. Човек трябва да бъде смел и решителен да върши волята Божия като едно от състоянията на Божественото съзнание. Затова именно Бог мисли за човека само добро. Като мисли доброто на човека, Той мисли доброто и за себе си. За Бога злото е абсолютно изключено. Значи злото в света иде от неразбиране на условията, в които се намираме.

Сега ще помните следното положение: никоя сила в света не е в състояние да ви извади от Божественото съзнание. Никоя сила в света не е в състояние да ви направи пакост, да вземе щастието ви. Ако нямате щастие, трябва-

ва ли да плачете за него? Защо плачете за нещо, което не познавате? Кой от вас е бил щастлив? Досега аз не съм срещнал човек, който да е изгубил щастието си. Бих желал да срещна такъв човек. Говорят някои, че са изгубили щастието си. Да, това са само философски или поетически изрази. Който има щастието в себе си, той не може по никой начин да го изгуби, защото щастието произтича от любовта. Който има любов, той не може да я изгуби, защото като душа, той е състояние на Божественото съзнание. Тази мисъл трябва да държите постоянно в ума си, ако искате да запазите своя вътрешен мир и добро разположение на духа.

Мнозина от вас са добри певци, добри музиканти. Опитайте се да съчините някаква мелодия на четирите стиха, които ви дадох. Нека това бъде задача за всички, да видите, дали мажорна или миньорна гама ще подхожда повече. Ако се опитате да дадете някаква мелодия, вие ще се натъкнете на мисълта какво ще кажат другите, ще я одобрят или не. Това е преходно състояние, през което всички минават. Не се смущавайте от това кой какво ще каже. Всяко нещо, което е направено с любов, не може да не се хареса. При това вие трябва да знаете, че се намирате в процес на развитие. Ето и аз ви дадох една незавършена работа, вие да я завършите. Красотата седи в незавършените процеси. Ако искате, вие можете да измените текста, да разместите думите така, че да съответствуват на мелодията, която ще дадете. Нервната система на съвременния човек не може да издържа абсо-

лютна хармония в тоновете, в звуковете, вследствие на което и в речта, и в музиката се допуска поне един дисонанс. Всички поети и музиканти, които са писали произведения, издържани в хармонично отношение, млади са умрели. Животът може да се продължи благодарение на дисонансите. В този смисъл страданията не са нищо друго освен дисонанси. При страдания, при дисонанси животът е по-устойчив, а материята – по-издръжлива. Абсолютната хармония създава голямо напрежение върху нервната система на човека, а дисонансът е почивка, той е необходим за смяна на състоянията. Ако дисонансите са много на брой и на малки разстояния един от друг, те предизвикват разпокъсване в нервната система. Обаче, ако са бързи, т. е. кратки и на голямо разстояние един от друг, те са необходими за смяна на състоянията в живота.

Сега аз забелязвам, че вие малко пеете, вследствие на което губите гласа си. Човек трябва да пее, за да се научи правилно да говори. Правилният говор трябва да бъде музикален. Значи пеенето е музикален говор, а говорът е пеене. Човек не може да пее, докато не се научи да говори музикално. И обратно, той не може да говори, докато не се научи да пее. Но човек все трябва да има на кого да пее и да говори. На кого ще пее? – На висшето в себе си. – За кого ще учи? – За висшето в себе си. Човек може да бъде обект сам за себе си, но и друг някой може да му бъде обект. Изобщо обектът може да се мени. Когато човек даде ход на Божественото в себе си, тогава обектът на неговите стремежи е постоянен. Тогава той

разбира нещата моментално. Защо? – Понеже дохожда в състояние на вътрешно прозрение или предвкусване и бързо се ориентира върху нещата. Божественото начало в човека носи разширение за сърцето, светлина за ума и разнообразие и красота за духа. При всичко това пак има нещо неизменно в живота на човека. Божественото е неизменна мярка, която физиономистите търсят в лицето на човека, но не могат да я намерят. Френолозите я търсят в главата, но не могат да я намерят. Хиромантиците я търсят в ръката, но не могат да я намерят. Астролозите я търсят някъде в съчетанието на планетите, но и там не могат да я намерят. Тази мярка се среща и на главата, и на лицето, и на ръката на човека, но тя е неуловима. Всеки я чувства, но не може да определи мястото ѝ. Срещате един човек, виждате, че лицето му е светло, сияе. Друг път срещате същия човек, но тази светлина я няма на лицето му. Той е тъй обикновен както всички хора.

Следователно Божественото в човека не се проявява всякога. В това седи красотата на живота. Туй не значи още, че когато човек е облечен със старите си дрехи, е грозен. Наистина новите дрехи придават на човека нещо хубаво, тържествено, но и със старите си дрехи той пак обръща внимание на околните: всички го търсят за работа, всеки се нуждае от него. Ако сте облечени в нови дрехи и срещнете на пътя си човек, който е гладувал няколко дена, вие ще поприказвате с него, но не можете веднага да му услужите. Ако сте със старите си дрехи и

срещнете този човек, веднага ще го заведете дома си, ще измиете краката му, ще го нагостите добре и след това ще го запознаете с домашните си. Значи не само вие ще направите връзка с него, но целият ви дом. Ако пък Божественото ви покани дома си и ви нахрани, това ще бъде още по-добре за вас. И Божественото има свой дом, домашни, с които може да ви запознае. Няма по-велик момент за човека от този да бъде поканен в дома на Божественото, да се запознае с домашните му и да направи връзка с тях. Казвам: Пазете връзката си с Божественото! Ако Божественото дойде във вашия дом, вие трябва да го приемете като велик гост, да му послужите със свещен трепет. Този гост иде от далечен път. Той ще ви разправи за своето пътешествие, за красивото, за великото в живота, а вие само ще слушате и ще се учите. Като поседи малко при вас, той ще ви остави благословението си и ще замине, като обещае, че от време на време ще ви пише по едно писмо.

Питам: Ако вие не сте готови да послужите на Божественото, за какво друго ще бъдете готови? Това значи: дойдете ли до Бога, вие трябва да бъдете готови на всякакви жертви, без никаква философия. Вън от Бога можете да философствувате, колкото искате. Във философията вие търсите логика, разглеждате всички методи, правила с цел да извадите едно общо заключение. Дойдете ли до Бога, всякаква философия пада. Защо? – Защото там всичко се схваща моментално: и поезия, и музика, и наука, и изкуство, и религия изведнъж стават

ясни. В човешката философия нещата се извършват във време и пространство, затова човек има нужда да доказва, да разсъждава, да съпоставя. В Божественото всички неща се извършват извън времето и пространството, следователно те са ясни, разбрани, не се нуждаят от никакви доказателства, от никакви разсъждения върху тях.

И тъй не се безпокойте, че не можете изведнъж да постигнете желанията си. Бъдете доволни от това, което днес имате. Да бъдете доволни от това, което имате, не значи, че не трябва да се стремите. Вие трябва да бъдете доволни от най-малкото, защото в него се крият условия за голямото. В малкото се крие Божественото, което е носител на красивото в живота. Който се радва на малките придобивки, той ще дойде и до големите. И Бог се радва на малките придобивки. Той има всичката сила и власт да застави хората да Му служат, както иска, но ги оставя свободни, сами да дойдат до съзнание да Му служат. Той има търпение да чака с векове тяхното пробуждане и да се радва на микроскопичните усилия, които те правят. Човек е оставен свободно да се развива, сам да поеме правия път, да разбере и прецени неговата красота. Когато човек влезе в този път, той започва да вижда навсякъде само красивото, възвишеното. Бог вижда само хубавото, само доброто. С лошото, със злото Той не се занимава. Когато стане въпрос за изправяне на някои криви страни в човека, с това се занимават ангелите и архангелите.

Следователно страданията на хората се дължат на

корекциите, на ремонта, който ангелите правят върху тях. Когато болката им се увеличи, те викат: „Господи, защо ни измъчваш?“ Трябва ли комарът, смачкан от човека, да пита Господа защо му е отнел живота? Бог ли отне живота на комара? – Човекът отне живота му. Когато комарът се оплаква, че отнели живота му, Бог казва: „Направете му нова дрешка!“ Дойде някой и се оплаква, че къщата му изгоряла. Бог казва: „Съградете на този човек нова къща, по-хубава от старата!“ Някой се оплаква, че го изпъдили от служба. Бог казва: „Дайте нова служба на този човек, по-добра от старата!“ Следователно Бог използва всяко нещастие, всяко страдание, на което хората се натъкват, за да им покаже правата посока в живота. Сегашният живот е приготвяне за онова, което предстои да дойде. Апостол Павел е казал: „Ухо не е чуло, нито око е видяло онова, което Бог е определил за онези, които Го любя“, т. е. за онези, които са готови да възприемат Неговата Любов.

Казвам: Понеже много съм говорил за любовта, ще ви дам задача всеки от вас да определи поне по едно отличително качество на любовта. Едно от качествата на любовта е, че тя не се съблазнява, нито се подкупва. За пример, когато младата мома намери своя възлюбен, тя от нищо не трябва да се съблазнява. И царският син да дойде при нея, да ѝ обещава целия свят, тя да не се съблазни, да не се подкупи с нищо. При това всяка жертва, която е направена от любов, трябва да се оцени правилно. Любовта не се колебае. Никой не може да нападне,

да изкуси, да направи зло на онзи, в душата на когото има любов. Който има любов, той е абсолютно неуязвим. И животните даже познават любовта. Те изпитват пред нея свещен трепет, който ги кара да отстъпват. В своите прояви любовта е вечна. Когато любовта минава от един свят в друг, тя създава страдания на хората. Който не разбира този закон, той може да преживее някаква катастрофа. Който го разбира, той никога не се обезсърчава. Ако чешмата в двора на някой човек дава малко вода, това не е за обезсърчение. Утре водата на тази чешма ще се увеличи и ще напоява по-изобилно цветята и дърветата. Това са фази, през които любовта минава. Човек трябва да разбира тези фази и да не се смущава. Когато човек съблече старите си дрехи, той трябва веднага да облече нови, да не остане гол. Ако е лято, може да мине както и да е; но когато зимата настъпва, човек трябва да бъде готов с новите си дрехи веднага да ги облече.

И тъй, когато ученикът иска да добие знанието, което любовта носи, той трябва да хвърли старите си дрехи, т. е. всички ненужни страдания, да се откаже от своя егоизъм. Егоизмът е препятствие на човека да види светлината на деня. Мнозина от вас сте се индивидуализирали, мислите само за себе си, за своите страдания. Такъв човек мяза на болен, който мисли само за болестта си. Казвам на болния: Ти приеми любовта в себе си, а за болестта не мисли. Любовта е сила, която е в състояние да те излекува. Любовта лекува всички болести. Тя повишава трептенията, вибрациите на човешкия организъм и

с това го прави способен да издържа на външните влияния и на влиянията на микробите. Когато човек се демагнетизира, той губи своята жизнена енергия и лесно заболява. При всяко демагнетизиране става пропукване на известни места в двойника, отдето изтича голяма част от жизнената енергия на човека. Когато това пропукване се запуши, човек оздравява. Всяка дума, която излиза от любовта, служи като мазилка, с която се запушва и най-малкото пропукване на нервната система. Когато кръвоносните съдове в човека губят своята пластичност, своята пълнота, той заболява от артериосклероза. Това се случва най-много със старите хора. Който иска да запази здравето си, да продължи живота си, той трябва да запази подвижността на тялото си. За тази цел човек трябва да не преяжда и да пие гореща вода, която помага за разтваряне на утайките, които се образуват при храненето. От друга страна, горещата вода предизвиква изпотяване, при което чрез потта се отделят токсините от организма. Това са елементарни правила, които трябва да спазват както здравите, така и болните хора.

И тъй човек трябва да бъде здрав! Защо? – Това е необходимост на организма. Човек трябва да бъде богат! Това е необходимо условие за неговото развитие. Човек трябва да бъде учен! Това е необходимост за ума. Човек трябва да бъде красив! Красотата е израз на Истината. Само свободният човек може да бъде красив. Само свободният човек може да се домогне до истинското знание, до знанието на природата. Той чете направо от кни-

гата на природата, защото знае нейната азбука. Като види човека, той гледа на него като на библиотека. Ще влезе в тази библиотека, ще отвори една книга – ушите, ще отвори втора книга – носа, ще отвори трета книга – устата, четвърта книга – очите и т. н. Той ще чете и ще превежда. Човек е отворена книга, по която може да се чете за небето и за земята. Който не може да чете тази книга, той ще ходи да учи в Англия, във Франция, в Германия, ще прекарва там, но в края на краищата тази книга ще остане пак затворена за него. Апостол Павел казва: „Вие сте написана книга.“ Велики и славни работи са написани в човешката душа, които за в бъдеще ще се четат и препрочитат. Първо човек ще почне да чете написаното на ума, на сърцето, докато дойде най-последно до човешката душа, в която се крие истинското Божествено знание. В душата е съсредоточен реалния свят, който нито се изменя, нито се променя. Докато изминем този свят и дойдем до определеното място, ние ще се разговаряме едни с други, ще учим, ще прилагаме и ще се радваме, че дълъг е пътят, който ни предстои да минем.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди.“

9 лекция от Учителя,
държана на 17 ноември, 1926 г., София.

ЛЮБОВ – КОЛЕКТИВНОСТ

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди.“

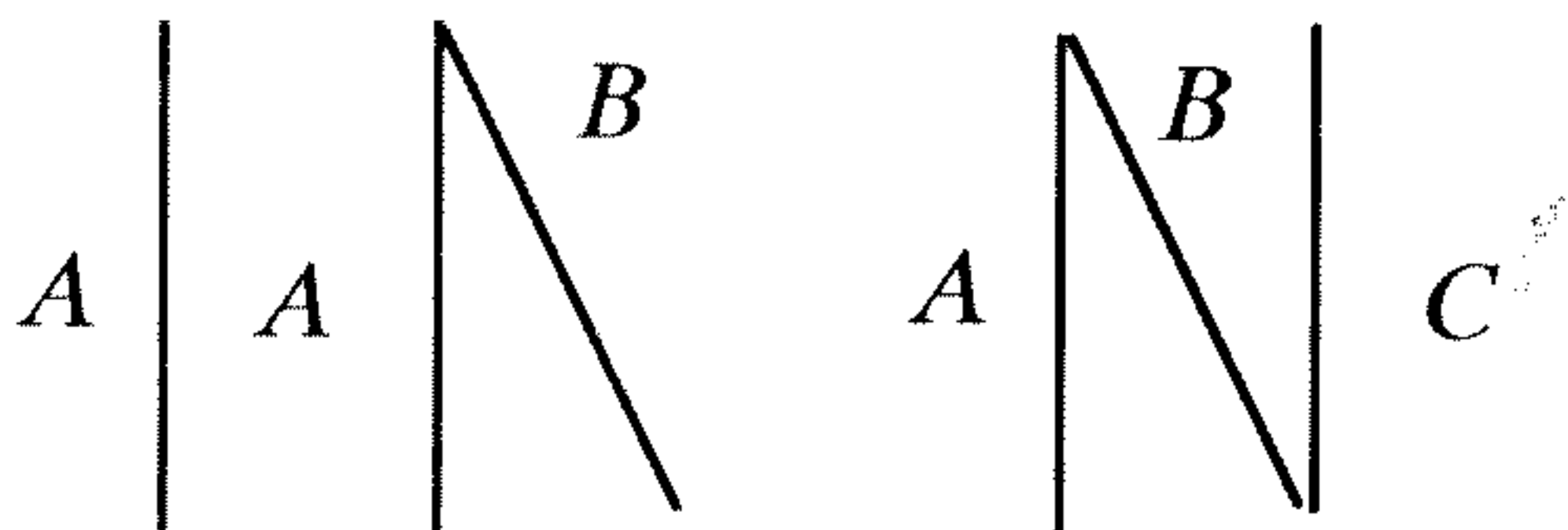
Размишление

За следващия път пишете върху някоя свободна тема.

Сега ще задам няколко въпроса. Ако перото пише и не е написало нищо полезно, какво е допринесло на света? Ако умът мисли и не е измислил нищо полезно, какво е постигнал? Ако човек скача, без да е подскочил на известна височина, какъв смисъл има това скачане? Ако ученикът учи и нищо не е научил, каква полза от неговото учение? Някой казва: „О, светла зора, която изгряваш в моята душа!“ Какво означава това изречение? Всъщност зората изгряла ли е в душата на този човек? Щом казва, че зората е изгряла в неговата душа, това подразбира, че той или е придобил нещо хубаво, или само е поетизирал. Но това се отнася само за него. За да може друг някой да каже същото, непременно трябва да види нещо добро в живота си. Тогава и в неговата душа ще изгрее зората. Често хората се провикват: „О, хлебец,

който даваш живот на душата ми!“ Ако човек не може да хапне от хлябеца, да опита силата, която носи той за душата му, какъв смисъл има това изречение? От сутрин до вечер човек мисли и се моли само за хляба. Това показва, че той разбира неговата цена. Щом разбира и знае цената на хляба, той може да каже: „О, хлябец, който даваш живота на моята душа!“ Това изречение вече не е само поетично, то е опитано, преживяно. Човек вярва в силата на хляба. Защо хората вярват в хляба? – Защото са опитали силата му, той им е придал нещо.

Сега ще напиша нещо на дъската. Ето написвам линията *A*. Какво ще кажете, единица ли написах или

Фиг.1

една права линияка? Ако кажете, че съм написал единица, значи имате начало на нещата. Ако до тази единица напиша друга линияка, която представя слизане надолу – *B*, имате проява на това начало във физическия свят. Значи всяко нещо претърпява две фази: първата фаза *A* означава създаване на нещата, тяхното начало. Втората фаза *B* означава проява на създаденото във физическия свят. Най-после имате правата *C*, която се качва

нагоре. Тя означава възлизане, т. е. реализиране на всички възможности, вложени в А. С други думи казано, посоката А означава начало на Божественото съзнание. Посоката В слизане на това съзнание във физическия свят. Посоката С пък означава възлизане на същото съзнание нагоре, т. е. изкачването му в света, отдето е слязло. Това показва, че духът на човека е вечен, той непрекъснато слиза, проявява се и отново се качва. Следователно той съществува като малък център, като зародиш в космоса. Когато Божественото съзнание слезе върху духа на човека, той се пробужда, проявява и след това отново възлиза към Бога. Това се нарича израз на живота. Значи необходимо е Божественото съзнание да слезе върху човешкия дух, да го събуди. Щом духът на човека се пробуди, той непременно отправя ума, сърцето си към някого: към Бога, към човека, към някое растение или животно – безразлично към кого. За духа е важно да се прояви, да насочи силите си към нещо. Какво ще бъде това нещо, за него не е важно. Майката отправя мисълта си към своето дете, ученият – към книгата, поетът – към перото, художникът – към четката. Различието се заключава само в начина, по който духът се изявява. Хиляди са начините, чрез които духът изразява своята сила и мощ. Хиляди са начините, чрез които душата излива своята любов.

Казвате: Защо съществува любов между хората? Любовта между двама души е израз на първичната любов, която съществува между Бога и човешката душа. Оба-

че, когато слезе на земята, душата не може веднага да се пробуди, да разбере своето първо отношение в света, вследствие на което тя проявява любовта си към кого и да е. Човек може да обича кого и да е, но резултатите от тази любов ще бъдат различни. Ако обичаш кон, любовта ти ще има един резултат; ако обичаш някое плодно дърво, любовта ти ще има друг резултат; ако обичаш човек, подобен на себе си, любовта ти ще има съвсем друг резултат. Обаче, обичаш ли Бога, резултатът на твоята любов ще бъде съвършено различен от резултатите на другите видове любов. Каквото и да прави, ябълката ще обича по своему. Конят ще отговори на любовта по своему. Човек ще отговори по своему. Всяко същество изявява любовта си според условията и възможностите, които са вложени в него. Всяко живо същество е част от цялото. Следователно, като част от цялото, то не може да прояви любовта в своята пълнота, в своята целокупност. Макар и частично, любовта съществува на земята, но какви паметници е оставила тя като свидетели за нейното съществуване? Милиони хора, мъже, жени, деца са избити все за любовта. Земята е напоена с човешка кръв все за любовта.

И тъй, като говоря за резултатите на любовта, вие трябва да се абстрахирате от вашите опитности. Често и вие сте се вкисвали от резултатите на вашата любов. Понякога това вкисване предизвиква помрачаване на съзнанието. Тогава вие изгубвате любовта си и казвате: „Сърцето ми вече не тупти.“ Казвам: Когато сърцето на

човека не тупти от любов, то мяза на някое колело от железницата, което не може да се движи. Защо не може да се движи? Защото не е намазано с масло. Между частите, между винтовете на това колело се е натрупал прах, утайки, които пречат на движението му. Такова нещо представя чуждата мисъл в ума на човека. Чуждата мисъл пречи на любовта да се прояви. Но понеже нищо не се губи, тази любов прониква дълбоко в подсъзнанието на човека и в резултат на това се явяват отрицателните мисли в живота. За пример вие имате приятел, когото обичате и който ви обича. По едно време дойде някой при вас и казва, че приятелят ви е говорил лоши работи по ваш адрес. Вие веднага изменяте разположението си към него и съзнанието ви се помрачава. Питам коя е основната черта, по която познавате приятеля си? Коя е онази черта, на която вие всякога можете да разчитате? Всеки човек има специфичен тон, който никога не се мени. Този тон има няколко категории, обаче той е специфичен за всеки човек. На това основание никой не е в състояние да произведе този тон освен самият човек.

Следователно всеки човек има свой специфичен тон, свой специфичен лъч, чрез който предава светлината; също така той има и специфичен звук или специфична дума, с която проговаря. В този смисъл никой никого не може да представи, т. е. да замести. Вие можете да подражавате на някого, но между него и вас пак ще остане голяма пропаст. Който може да възприеме и предаде тона, светлината и звука на друг някой, между тия двама

души ще стане сливане. При сливане на тоновете, светлината и звука на двама души никаква загуба няма, но става само разширение. Тонът остава същ, светлината и звукът – също. Значи човек се познава по своя специфичен тон, светлина и звук.

Сега вие трябва да се изучавате, да се познавате, да различавате чувствата, които се явяват в сърцето ви. За пример виждате дете прегръща майка си и казвате, че то я обича. Не, това прегръщане е предизвикано от някакво користолюбиво чувство. Това дете прегръща майка си, защото има предвид чашата с прясното мляко и топлата погача. Щом целуне и прегърне майка си, тя веднага му предлага чаша прясно мляко и парче топла погача. Тъй щото следете какво ще остане от вашето чувство, ако онзи, когото обичате, не ви даде прясно мляко и топла погача. Какво ще бъде състоянието на детето, което като целуне и прегърне майка си, не получи нищо? То ще изпита едно недоволство, една тъга. Обаче, ако майката каже: „Почакай, мама, аз току-що подквасих млякото, замесих питата, след малко ще ти дам да си хапнеш“, детето веднага ще се зарадва, ще почне да скача, да пее.

По същия начин и вие постъпвате с природата: всеки ден я целувате и прегръщате, за да ви даде прясно мляко и топла погача. Когато нищо не ви дава, вие се обезсърчавате, обезверявате и казвате: „Животът няма смисъл!“
Защо не вярвате в живота? – Защото паницата е празна.
Защо не вярвате в живота? – Защото погача няма. Някой

казва: „Моята вяра е толкова силна, че нищо не е в състояние да я разклати.“ Не се минава и една година, той казва: „Отиде ми вярата!“ Защо? – Защото паницата е празна и погачата още не е замесена. Питам: Защо се обезсърчавате? Защо губите вярата си? Може би не е време още за ядене. В живата природа е предвидено всичко да става навреме. Има закон, който строго определя кога човек трябва да яде. Природата е определила точно часа, минутата и секундата, когато човек трябва да яде. Съвременните хора не спазват този закон. Те искат да се самовъзпитават, но правят една капитална грешка: те не са в съгласие с великите закони на природата. За пример според законите на природата, човек не трябва да яде, когато е неразположен. Нека почака малко, нека отложи яденето, докато придобие разположение на духа. Това се отнася до ония, на които съзнанието е будно.

Мнозина казват: „Ние знаем тези неща, няма защо да ни се говорят.“ Вярно е, че знаете, но не ги прилагате. За пример кой от вас е разглеждал своите мрачни мисли, както хирургът преглежда счупения крак или както финансистът разглежда положението на някой важен държавен въпрос, дали трябва да се предприеме нещо, дали ще има загуба или печалба. Всяка мрачна мисъл, която минава през ума на човека, трябва да се разнищи, да се анализира най-щателно, да се види, отде е дошла, какво носи и какво ще вземе. Всяка мрачна, отрицателна мисъл взема нещо от човека, ограбва го. За пример вие имате приятел, когото обичате, но по едно време се усъмнявате

в него и казвате: „Той не ме обича вече.“ Щом се усъмните в приятеля си, съзнанието ви се помрачава. Коя е причината за помрачаване на съзнанието? Ако между слънцето и вас се изпречи едно тъмно, непрозрачно тяло и препятствува да виждате светлина, кой е виновен за това? Вината се крие в непрозрачното тяло, което е застанало на пътя между вас и слънцето. Същото става между вас и вашето съзнание, когато се усъмните в приятеля си. Съмнението е непрозрачното тяло, което пречи на светлината и топлината, които идват от приятеля ви да достигнат до вас. Съмнението и ред още отрицателни мисли и чувства са в състояние да затъмнят съзнанието на човек. На същото основание, когато се говори за слънчево затъмнение, това подразбира, че някое тъмно, непрозрачно тяло минава през орбитата на слънцето и хвърля сянка върху него. Ако хората разбираха този закон, те лесно щяха да се справят със своите отрицателни състояния. Ако не го разберат, те ще се намерят в положението на кокошките, които щом видят, че се яви някакво затъмняване на слънцето, бързат да се приберат в курниците и да чакат първия слънчев лъч, да съобщят, че слънцето е изгряло. Често и през съзнанието на хората минават тъмни тела, които хвърлят сянка върху него. Те мислят, че слънцето им е залязло. Който има будно съзнание, той ще разбере този закон и няма да се натъква на по-големи мъчнотии. Който не разбере закона, той ще се намери в положението на петела: ще влезе в курника и ще чака зазоряването, а после изгряването на слънцето

и ще започне да кукурига. Влезе ли човек в курника, той ще преживее състояния, които новата обстановка му налага. С други думи казано, той ще влезе в гъстата материя, дето ще се натъкне на още по-големи мъчнотии.

Казвам: При каквито условия да се намира човек, при радостно или мрачно състояние, той трябва да държи връзка с Бога. Всички връзки в неговия живот могат да се скъсат, но връзката му с Бога никога не трябва да се къса. Каквито тъмни тела да минават през съзнанието ви, колкото време да продължават, дръжте връзката си с Бога, работете усилено върху себе си и ще излезете от тази тъмна зона. Някои хора, като се натъкват на такива мрачни състояния, отчайват се и посягат на живота си. Други пък посягат върху живота на ближните си. Трети се предават на лош живот. Не, човек трябва да разбира законите на природата, да знае, че той се движи и живее по нейните закони, вследствие на което ще мине през състояния на ден и нощ, на студ и топлина, на добро и зло. Обаче тия състояния се менят: човек не може постоянно да бъде в нощ или в ден. Ако окултният ученик не се ползува от знанието, което придобива, щом се натъкне на някое мрачно състояние, ще каже: „Няма смисъл тази наука, това знание! По-добре да вляза в света, да се предам на по-лек живот, да си почина малко.“ По този начин той несъзнателно влиза в по-гъста сряда, дето мрачните състояния зачестяват и неизбежно го водят към катастрофа. Истинското знание подразбира приложение. Когато кажа, че обичам някого, аз зная вече, че тази обич

е реализирана някъде: тя може да е реализирана на физическия свят, може да е реализирана в духовния, а може да е реализирана и в Божествения свят. За разумния човек не е важно де и в кой свят се реализират нещата. За него е важно всяка изказана мисъл да се реализира, да даде плод, а де ще се реализира, това седи на втори план.

И тъй според новата наука всяка мисъл, всяко чувство трябва да даде плод. Те се насаждат в добра почва, развиват се, растат, дават плод, но всичко това става без семена. Такова е било и положението на дърветата в райската градина. Те са израствали, давали са плодове, но се развивали от издънки, а не от семена. В Писанието е казано: „Всяко дърво, което Отец ми е насадил, ще израсте и плод ще даде. Всяко дърво, което Отец ми не е насадил, ще се изкорени.“ Следователно всяко дърво, което човек насажда, ще се изкорени. Питам: Какъв смисъл има човек да седи, когато посаденото от него ще се изкорени? Ето защо хората трябва да насаждат в своята градина само Божествени дървета, които могат свободно да растат и да се развиват, без да бъдат изкоренени. Някой казва: „Искам да насадя една моя мисъл в главата на хората.“ Това не е философия. Няма по-голямо нещастие за човека от това други да насаждат в ума му своите мисли. Никой няма право да насажда новото в човека. Единствен Бог има това право. Той е насадил новото в човека и то отвътре, а не отвън. И когато педагозите казват, че трябва да възпитават младото поколение, това подразбира, че те трябва да създадат условия за

развиване и растене на онова, което е насадено, вложено в душите им от Бога, а не те сами да насаждат някакви нови идеи в тях.

Казвам: Тази е истинската философия на живота. Самене и пресаждане съществуват на земята като временни процеси, като пособия само, но истинският живот се заключава в неща, които не се посаждат. Ако една човешка мисъл може да се насади, по същия начин тя може и да се изкорени; ако едно човешко желание може да се насади, по същия начин то може и да се изкорени. На това основание всеки човек трябва да изследва своите мисли и желания, дали са от Божествен или от човешки произход. Ако са от Божествен произход, те ще внесат сила и мощ в човека. Божествените мисли, чувства и желания са вложени в нашата душа, а ние сме дошли на земята да ги проявим, да изявим Божественото в нас. Някой казва: „Едно време имах много любов, много любих, но сега остарях, а заедно с това и любовта си изгубих.“ Не, това не е любов, това е само някаква временна присадка, която се откършила от дървото. Възможно ли е човека да пламне от любов, да гори и свети само два-три дена и след това да изгасне и всичко да се свърши с него? Тази любов аз наричам любов на сцената, когато актьорът играе ролята на някой влюбен човек, че умира от любов. Възможно ли е човек да умре от любов? От безлюбие човек умира, но от любов – никога. Безлюбието ражда омразата, а любовта – живота.

Мнозина, като прекарат няколко години в едно рели-

гиозно общество, казват: „Не знаем какво стана с нас, но изгубихме вече любовта си. Едно време имахме повече любов, бяхме ревностни, изпълнителни, а сега някак охладняхме.“ Казано е в Писанието: „Човек губи любовта си, когато се отклони от Бога.“ Следователно, ако човек се усъмни в Бога, той непременно ще изгуби любовта си. Ако пък прояви любовта си към някого, той трябва да знае, че върши това заради Бога. Щом е тъй, трябва ли да очаква нещо от човека, а после да се разочарова, да се отчайва? Любовта е акт към Бога, а не към хората. Майката заради кого люби детето си? За самото дете ли? – Не. Любовта на майката към детето е в отношение право пропорционално на любовта ѝ към мъжа. Колкото повече майката е любила мъжа си, толкова повече тя ще обича детето си. Невъзможно е майка да обича детето си, ако не е обичала мъжа си. От такова дете нищо не може да се очаква. Щом детето се роди и започне да расте и да се развива, любовта на майката към мъжа е в отношение обратно пропорционално на любовта към детето ѝ: колкото повече обича детето си, толкова и любовта към мъжа ѝ намалява. Значи, каквато е била първоначално любовта на майката към мъжа, такава е любовта към детето ѝ. Тогава мъжът започва да чувства, че жена му не го обича както по-рано. Между мъжа и жената като че настава някакво охлаждане. Такъв е законът на физическия свят. Така се проявява любовта във време и пространство.

Този закон действа не само между мъже и жени,

но още между слуги и господари, между приятели и т. н. Следователно всеки обект може да отвлече вниманието на човека от прякото му предназначение. Често майката дава повече любов на сина, отколкото на мъжа си. Тя повече уповава на сина си, отколкото на мъжа си. Обаче случва се и обратното: майката обича повече мъжа си, отколкото сина си. Когато мъжът види, че жена му обича повече сина, в подсъзнанието му се заражда огорчение, вследствие на което синът не може да живее дълго време и умира. Значи той няма условия да остане в този дом. След смъртта на сина любовта на майката се превърля върху мъжа. Ако пък мъжът обича дъщерята повече от жена си, в последната може да се породи тъга, огорчение, вследствие на което дъщерята умира. Колко майки и бащи са уморили синовете и дъщерите си по силата на този закон!

За да се разреши този въпрос, за да се избегнат тия нещастия, от съвременните хора се изисква самообладание и благородство. Благородството изисква от човека да се радва, когато види двама души да се обичат. Когато две приятелки се обичат, те трябва да бъдат внимателни, да не се натъкнат на този закон. Как ще се натъкнат? Случва се, че едната от тях обикне друга някоя. Тогава първата приятелка се чувства изоставена, самотна, иска да бяга, да се махне от света. В случая и от двете се изисква благородство, да приемат третата между тях свободно, с широта на сърцето, без да накърнят с нещо чувствата си. Всъщност така ли става? Обикновено ново-

дошлата се държи надменно, със съзнание за себе си и даже заявява пред приятелката си: „Аз знаех, че първата ти приятелка ще страда, ще се почувствува изоставена.“ С това тя иска да каже, че могла да пророкува какво става в душата на другата. Ако наистина умее да предсказва, значи тя разполага с една от висшите науки. Нейното пророчество мяза на пророчеството на един ходжа, когото жена му направила пророк. Той предсказвал това-онова, но щом го запитвали за крайния резултат в живота на някой човек, той нищо не могъл да каже. Не, човек може да пада, да става, но важно е как ще свърши живота си. Ако някой може това да предскаже, туй е наука. Според вътрешната наука за числата в края на краищата всеки човек ще свърши живота си добре. Той може да мине през много перипетии, но най-после ще свърши добре. Всички разногласия, които се срещат между учениците на един клас или между членовете на семейството или обществото, се дължат на неразбиране на великите Божии закони.

Първият закон: Когато видиш, че Божията Любов се проявява някъде, зарадвай се в душата си! Щом се зарадваш, Бог и тебе ще благослови. В това отношение и млади, и стари не спазват този закон, вследствие на което не могат да бъдат щастливи. Веднъж човек дошъл на земята, той има отношение към съзнанието на всички хора. Следователно той трябва за миг поне да влезе във връзка със съзнанието на всички хора. Ако човек успее да направи съзнателно връзка с цялото човечество, той

ще бъде освободен да замине за онзи свят, когато пожелае. За такъв човек казваме, че е завършил своята еволюция. За онзи пък, който не е направил съзнателно тази връзка, казваме, че той има да работи много на земята, да заминава за онзи свят и пак да дохожда, докато най-после завърши своята еволюция. Докато хората са на земята, те не могат да се примирят, понеже живеят във време и пространство. Всеки човек иска особени условия, особена обстановка, много място да се разшири, никой да не го стеснява. Обаче, когато хората влязат в духовния свят като души, там могат да се съберат всички на едно място, голямо като лешник. И в лешника даже ще им бъде широко. Душата има това преимущество, че може да става малка, почти невидима, а същевременно може да стане голяма като вселената. Когато душата се материализира, тя се изявява на земята в някаква малка форма. Изкуството седи в това, докато човек е на земята, в тази малка форма, да влезе във връзка с душите на другите хора.

Казвам: Силен човек е онзи, който има връзка с душите на другите хора като с негови ближни. Душата на човека е вашият ближен. Колкото е по-голям броят на душите, с които сте свързани, толкова съзнанието ви е по-неуязвимо, а паметта – по-силна. Успехът на човека зависи от броя на душите, с които е свързан. Когато музикантът свири, неговият успех зависи от публиката, която го слуша. Колкото повече любители на музиката има сред публиката, толкова повече и музикантът ще се

вдъхнови. Ако публиката не разбира от музика, тя може да попречи даже на музиканта. Имало е случаи, когато някой музикант и певец се е провалил съвършено на сцената благодарение на публиката, която не го разбирала и по този начин не е могла да го вдъхнови. Освен това, който свири или пее, било пред публика или пред един човек само, той трябва да бъде обичан от тях. В любовта е съсредоточено съзнанието на всички разумни същества, които взимат участие в живота на човека и му помагат. Достатъчно е една душа да ви обича, за да бъдете подкрепени в мъчнотиите на вашия живот. Представете си тогава какво може да стане от човека, ако не една душа, а безброй души насочат любовта си към него! Такъв човек може да стане и музикант, и певец, и поет, и художник, и учен. Каквото пожелае, може да стане. Велика сила е любовта!

Някой казва: „Аз залюбих еди-кого си.“ Да, този човек е залюбил една душа, но иска да я ограничи. Любовта не се ограничава. Когато някой иска да ограничи любовта, той ще се намери в голямо противоречие със себе си. Това противоречие пък ще предизвика мрак, тъмнина в съзнанието му. Любовта не може да се ограничи, понеже не произтича от едно същество. Тя е колективна проява на всички разумни същества, които са завършили своето развитие и са станали едно с Бога. Любовта на едного е колективната любов на всички тия същества. Ако любовта на едного не е проява на колективната любов на всички разумни същества, тя не е любов.

И тъй любовта е проява на любовта на всички същества, които са завършили своето развитие и които са дали път на Божественото в себе си. Вашата любов е тяхна любов; вашата радост е тяхна радост. И обратно, тяхната любов е ваша любов; тяхната радост е ваша радост. Ще кажете, че не разбирате тази любов. Ако не разбирате тази любов, това ни най-малко не значи, че вие не трябва да обичате. Ще обичате, колкото и както можете. Ако дам някому един чувал, тежък сто килограма, да го пренесе от едно място на друго, това не значи, че той трябва да го пренесе изведнъж. Ако е силен, той ще го тури на гърба си и изведнъж ще го пренесе. Ако е слаб, ще развърже чувала, ще извади от него десет килограма, после още десет килограма и ще го пренесе на няколко пъти. Тъй щото да разберете нещо, това още не значи, че всичко изведнъж ще разберете, но постепенно: днес малко, утре малко и т. н. По същия начин, когато човек е много гладен, той започва да трепери от глад, иска изведнъж да се нахрани. Не, той трябва да яде малко, но по-често. Любовта на човека постоянно се изпитва, за да види той сам колко любов има в сърцето си.

Питам: Майката как изпитва детето си? Тя знае за пример, че детето ѝ обича баница. Направи хубава баница и му слага да яде. В момента, когато детето се готви да яде, майката взима чинията с баницата и я слага пред току-що дошлото негово другарче. Сега майката наблюдава какво ще прави детето ѝ. Ако то се зарадва от постъпката на майка си, стане от стола и отиде да я целуне,

това показва, че то има любов. Обаче, ако се намръщи и започне да плаче, то няма любов. По същия начин и Бог изпитва хората. Майката няма да лиши детето си от баница, но изпитва ума, сърцето му. Тя ще му даде по-хубава баница, по-голямо парче, но детето трябва да прояви любовта си както към нея, така и към ближните. Детето трябва да вярва в майка си, да знае, че тя е постъпила умно. Може би това парче баница не е приготвено за него. Неговото парче го чака. Човек трябва да има търпение, да чака своя дял, да чака да го поканят на мястото, определено за него. В едно семейство поканват 12 души на обяд. Домакинята турила на масата 12 прибора, като е определила кой де да седне. Дохожда един от поканените и, без да чака покана, сядна на първо място. Влиза домакинът, вижда, че този гост е заел първото място и остава недоволен. После казва на жена си: „Втори път ще внимаваш да не стават такива работи. Друг гост беше предвиден за това място.“ Тъй щото човек трябва да бъде внимателен, да не внася в съзнанието на другите хора мисли, които създават огорчения, пертурбации.

Сега аз искам да оставя в ума ви следната мисъл: не мислете за човека неверни неща! Някой казва: „Този човек нарочно постъпи спрямо мене така, за да ме огорчи.“ Не говорете неща, в които не сте убедени. Човек трябва да се стреми да бъде абсолютно правдив. От това зависи неговото правилно развитие. Кривите мисли представят тъмни тела, които засенчват съзнанието му, вследствие на което чувствата и мислите на човека не вървят

правилно. Щом мислите и чувствата на човека не се развиват правилно, това се отразява и върху неговото здраве. Съвременните хора трябва да работят именно в това направление. Те не могат да постигнат това нещо изведнъж, но постепенно. Каквото помисли, почувства или направи, човек трябва да се запита в себе си: „Прав ли съм или не?“ Ако си отговори положително, нека даде място на тези мисли и чувства в себе си; ако си отговори отрицателно, нека работи върху себе си, да се освободи от тях.

И тъй, като говоря по този начин, вие ще кажете както Давида: „Тежко е оръжието, което Саул ми даде. Аз ще взема старото си оръжие, тоягата, с която досега съм се бранил.“ Той взе старото си оръжие, което му прилягаше. Сега и на вас казвам: Ако старото не ви пречи и можете да се ползвате от него, дръжте го, не го събаряйте. Обаче, ако сте недоволни от старото, разрушете го, хвърлете настрана старите греди, заместете ги с нови и започнете да градите. Всеки трябва да постави здрава основа на своя живот, защото този градеж не е само за сегашния живот, но за вечността. Щом новото се съгради, старото само по себе си ще рухне.

Питам: Прогресивна ли е думата любов? Когато произнасяте думата любов, вие трябва да разбирате нейните вибрации. Когато произнасяте думата любов, вие трябва да изпитвате свещен трепет в себе си. Ако поетът произнесе думата любов, той трябва да я произнесе така, че всеки да я почувствува. Всяка дума, правилно произнесе-

на, е ключ, с който може да се отворят железни врати. Ако отидете при някой скъперник банкер и произнесете правилно думата милосърдие, той трябва веднага да отвори касата си. Опитвали ли сте се да произнесете думата „любов“ така, че да видите нейното въздействие върху себе си? Произнесете думата любов в гневно състояние и вижте какво действие ще окаже върху вас. Ако гневът ви премине и вие се почувствувате спокойни, разположени, значи правилно сте я произнесли. Духовният живот не търпи никакъв фалш, никаква неискреност. Когато човек говори, всяка изказана дума от него трябва да е в съгласие със смисъла, със съдържанието и с интонацията. Няма ли това единство между думите и начина, по който те се изказват, ще се яви голям дисонанс, какъвто съществува и в пеенето. Когато между думите и тоновете на една песен има съгласие, тя е напълно хармонична. Иначе, ако това съгласие не съществува, в песента ще има дисонанси. Какво ще кажете за някои от българските песни: „Заплакала е гората“, „Стоян мами думаше“, „Докога, мамо, по гурбет ще ходя“, „Хайде ме, мамо, ожени, млада булчица да имам“. Питам: Права ли е тази идея, че майката трябва да жени сина си? Синът сам не може ли да се ожени? Това е идея, вложена от самия поет, който съчинил песента. Той искал да ожени сина, че кара майката да го жени.

Когато изучавате българските песни, ще забележите, че те са монотонни. В хороводните песни има нещо живо. Когато поетът описва нещо, трябва да го опише

вярно и по форма, и по съдържание. Тагоре за пример е силен по това, че има вътрешно разбиране на нещата. Той се обръща към невидимото, влиза в разговор с него. После той говори за Бога, а това развива в човека известна мекота. Защо? – Защото предметът, който той люби, отговаря на неговата любов. Човек не може да люби едно говедо; той не може да люби един камък. Може ли камъкът да отговори на човешката любов? Любовта се определя от съзнанието на любещата душа. Ако ти любиш една душа, а тя не съзнава, това не е любов. Любовта е свещен акт. Ако ти обичаш някого и се запитваш, дали го обичаш, това не е любов. Любовта не може да има две лица. Тя е отношение между две души, което не се е зародило днес. Любовта, която днес се проявява между две души, е резултат на отношения, които са съществували в продължение на няколко живота. Когато някой казва, че любовта сега се е проявила в него, той не говори право. Тази любов се е приготвявала от две три хиляди години насам, а днес само се е проявила. Тъй щото, когато срещнеш човек, на когото любовта се е приготвявала от две хиляди години насам, ти ще гледаш на нея като на свещен акт в живота. При това някой казва: „Нищо не струва любовта на този човек.“ Какво искате вие? Тя не може да изникне като гъба от земята. Щом тази любов съществува две хиляди години вече, тя може да съществува хиляди години още, да образува голямо море, в което ти ще искаш да плаваш със своята лодка. Въпрос е, дали тогава ще те пуснат в това море.

Когато Христос произнасяше думата любов, тогавашните равини се смееха, те не бяха готови за тази любов. Затова Христос каза, че ще излови всички ония риби от морето, които не могат да живеят в тази вода. Човекът на безлюбието не може да живее в любовта – нищо повече!

Някой казва: „Бог е създал света за забавление.“ Не, светът, в който Бог живее, не може да бъде за забавление. Когато Бог създал света, Той е носил човека в ума си, в сърцето си, в душата си и в духа си. Щом е така, човек трябва да гледа на създаването на света като на свещен акт и да е готов на всякакви жертви заради своя Създател. При това положение са изключени всички съмнения и противоречия в живота на човека. Ако Бог не е носил човека в ума си, той не би дошъл в света. Следователно нашето съществуване е доказателство за съществуването на Бога. Бог казва: „Понеже си ме забравил, и аз те забравих.“ Ако съгрешим на физическия свят, отписват ни оттам; ако съгрешим на астралния свят, отписват ни оттам; и най-последно, ако съгрешим на умствения свят, пак ни отписват. Щом ни няма във физическия, в астралния и в умствения свят, остава ни само причинния свят, дето ние сами заличаваме своето съществуване. Хората сами се отказват от своите мисли, чувства и постъпки, искат от Бога друга форма, искат Той да изяви любовта си към тях по друг начин. Така те се отказват от резултатите на милионите години. Вие мязате на някой писател, който написал сто тома и един ден се

отказва от тях, не иска да ги признае. Той казва: „Аз искам да започна отново да работя.“

Казвам: Вие трябва да държите в ума си положителни мисли, да не отричате онова, което досега сте направили, но да продължавате всеки ден да прибавяте по малко нещо към направеното. Мнозина се запитват дали са на прав път. Едно е важно за вас: когато светът се е създавал, дали сте били в ума, в сърцето, в душата и в духа на Бога. Щом си отговорите положително, щом преведете тия положения в техния дълбок вътрешен смисъл, вие ще намерите мястото, до което сте стигнали, ще видите прогреса, който сте направили. Да се отречете от това, което досега сте постигнали, значи да привлечете смъртта. Казват някои, че хората ги преследват, че искат да ги убият и т. н. – Това е невъзможно. Защо? – Ако ти си първата халка от една верига, а другите хора са останалите халки от същата верига, невъзможно е първата халка да се премахне. Първата халка показва посоката, по която трябва да се движат и останалите. Ако се махне първата, и другите ще отидат след нея. Докато първата е на мястото си, и другите ще вървят след нея. Възможно ли е да си играете с това, което Бог е създал? Всички хора са свързани един с друг. Ако един отива нагоре и другите ще вървят нагоре. Божието благо се дава еднакво на всички. Важно е слънцето да изгрива, а за кого изгрива, не е важно. Трябва ли да питам за мене ли изгрива слънцето? Ако слънцето изгрива за мене, ще се радвам; ако не изгрива за мене, пак ще се радвам. Щом

слънцето изгрява, обърни погледа си нагоре и кажи: „Господи, благодаря, че има праведни хора в света, за които слънцето изгрява. Щом за тях изгрява, и аз ще се греея на него.“ Обаче правата мисъл е, че слънцето изгрява за всички. Още по-вярно е, че слънцето върши волята Божия.

Сега, като говоря по този начин, аз не искам да се спъвате от думите ми, да мислите, че нямате достатъчно опитности или че не познавате Бога. Докато човек живее, в него постоянно стават промени, той постоянно расте и се развива. Докато слънцето грее, в съзнанието на човека постоянно стават промени, той постоянно расте и се развива. Щом сте решили да следвате пътя към Бога, и възгледите ви за живота трябва да се изправят. Вие трябва да увеличите вярата си, да развиете милосърдието си, да имате доверие към хората. Някой казва: „Аз имам доверие към хората.“ Колцина от вас биха приели в дома си един беден, подозрителен човек? Ако го приемете, ще го следите да не открадне нещо. Преди още да е дошъл този човек във вашия дом, вие трябва в съзнанието си да проверите какъв е той. Ако е добър, честен човек, в съзнанието ви ще се яви слаба, приятна светлина, която постепенно ще се увеличава, като че някой човек слиза от планината със свещ. Няма да мине много време и вие ще чуете, че някой хлопа на врата ви. Един глас отвътре ще ви каже, че този, който хлопа на вратата, е онази свещ, онази светлина, която преди малко се яви в съзнанието ви. Обаче и да преживее такова нещо, чо-

век лесно забравя и като се натъкне на подобен случай, той или няма да приеме бедния човек дома си, или, ако го приеме, ще го следи, ще се съмнява в него да не го обере. Тъй щото всяко чисто съзнание, което се приближава към нас, внася в съзнанието ни малка светлинка. Ако влезем в съприкосновение с Божественото съзнание, ние чувствуваме радост в душата си и подем в духа си.

И тъй, когато човек произнася думата любов, от състоянието му ще зависи, какъв ефект тя ще произведе. Гладният ще я произнесе по един начин; ситият – по друг начин. Много хора днес се стесняват да произнесат думата любов. Защо? – Понеже тази дума за тях има двояк смисъл. Затова казвам: Когато човек иска да произнесе една дума, той трябва да се освободи от нейното двояко значение. За да избегне двойния образ на тази дума, той трябва да я замести с друга, подобна на нея. Следователно всяка дума, която произнасяте, трябва да има чист образ. За пример думите милосърдие, вяра, надежда, обич са чисти, понеже нямат двояк смисъл. Чистите думи правят човека млад, силен, здрав, а лошите, нечистите думи създават цял хаос в него. Всяка дума трябва да отговаря на своя вътрешен смисъл. Който проповядва учението на любовта, той трябва да носи нейния свещен огън в сърцето, в ума, в душата и в духа си. Само този човек може да говори за любовта и да люби. Само на този човек думите имат смисъл. Всеки може да провери тази истина. Достатъчно е човек да възприеме минимална

част от любовта, за да почувствува радост в душата си и подем в духа си.

Любовта е онази велика, мощна сила в света, която е в състояние да се справи с всички мъчнотии, противоречия и разочарования в живота на човека.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди.“

10 лекция от Учителя,
държава на 24 ноември, 1926 г., София.

ГОВОР И ПЕНИЕ

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди.“

Размишление

Четоха се свободните теми.

За следния път пишете върху темата: „Горение без дим“.

Упражнение: Ръцете пред гърдите със свити юмруци; ръцете нагоре, настрана и разтваряне на юмруците. Това упражнение се прави няколко пъти, като при последното поставяне ръцете настрана с разтворени юмруци, се прави „трептение с китката“ (само китката се движи ускорително).

Изпейте упражненията „Тъги, скърби, вдигай, слагай“ и „Мисли, право мисли!“

Пението и говорът представят голямо изкуство. Те се дават даром, но не се налагат. Изобщо за характера на човека се съди по степента на неговата музикалност: колкото е по-музикален човек, толкова и характерът му е по-издържан; колкото е по-малко музикален, толкова и характерът му е по-неиздържан. Да бъде човек музика-

лен, това не значи да знае да свири и пее, но да има дълбок вътрешен усет към музиката. Когато съвременните хора дойдат до определена възраст, те казват: „Ние сме възрастни вече, нека младите пеят.“ И наистина в България пеят само младите, докато не са женени. Щом се оженят, те престават да пеят. Ще срещнете и възрастни да пеят и да свирят, но само тогава, когато пението, свиренето е занаят за тях, с който изкарват прехраната си. Щом забогатеят, и те престават да пеят и да свирят.

Казвам: Когато пението и свиренето станат еднообразни, ние се намираме пред механически процеси. Музиката трябва да бъде жива, разнообразна. Опитайте се да изпеете песента „Любов ме озари“. Когато някой музикант твори, създава, той винаги изразява нещо колективно. Той сам нищо не може да направи. Хиляди същества, хиляди духове взимат участие в неговото творение. Когато ангелите пеят, и хората могат да пеят; щом ангелите млъкнат, и хората престават да пеят. Когато човек пее от душа, с дух, в него се явява изблик на чувства, които предизвикват разширение на сърцето, а в ума повече мисъл, повече сила. Питам: Каква мелодия ще дадете на думите „любов ме озари“? Ако дам като задача на класа да намерите съответна мелодия на тия думи, какво ще направите?

Музиката внася в душата на човека разширение, в духа – сила и мощ, в сърцето – мекота и топлина, а в ума – светлина и свобода. Говорът на музикалния човек е мек, приятен. За такъв човек казват, че говорът му е за-

душевен, топъл. Който иска да придобие това качество, той трябва да обича музиката. Който не обича музиката, той не може да говори правилно, музикално. Когато човек носи в себе си Божествената Любов, той говори музикално и пее хармонично, правилно. Той никога не мисли за смъртта, за противоречията в живота. За него съществува само една идея: живот и безсмъртие! Който пее и свири от любов, той се намира в общество на музикални хора, които го вдъхновяват. Ако човек пее без любов, той остава сам, не може да привлече музикални хора около себе си. Щом не е обиколен от среда на музикални хора, той не може да се вдъхнови. Пение без вдъхновение е механическо действие. Всички трябва да работите, да развивате в себе си музикалното чувство. У едни от вас не е развито времето, у други – паметта, у трети – разсъдливостта, у четвърти – милосърдието и т. н. Изобщо всички трябва да работите съзнателно върху себе си, да развивате това, което ви липсва. Музиката е почивка за човека. Когато се уморите, попейте малко да си починете и след това продължете работата си. Правилното пение подразбира изразително пение. Кой тонове отговарят на думата любов?

Мнозина от вас могат да напишат мелодия на дадените думи, но се боят от критика. Едно трябва да имате предвид: хубавите работи не стават лесно. Много условия се изискват, за да се създаде една хубава работа. Истинското пение включва живот, подвижност в гласа. В мелодията на песента „Любов ме озари“, трябва да има

нещо, което грее, което съживява човека. Значи мелодията всякога трябва да отговаря на думите. Казва се: „любов ме озари, душа ми разшири.“ Коя сила внася разширение? – Топлината внася разширение на телата. „Духът ми укрепи.“ Коя сила укрепва духа? – Мисълта. Понататък е казано: „И благодат в мен всели.“ Питам: Може ли благодатта да се всели? Според мене благодатта не може да се вселява. Това е поетически израз. Само разумното може да се всели в човека. Само живите неща се вселяват. Следователно, ако разглеждаме благодатта като мъртво нещо, тя не може да се всели; ако я разглеждаме като живо нещо, тя може да се всели. За да бъде благодатта жива, ние трябва да си представим, че зад нея седи някое разумно същество, което я носи. Щом благодатта оживее, тя може да се всели в човека, тя може да закрепни духа му. Ето защо и поетическите изрази трябва да се преработят, да станат живи. Думите „любов ме озари“ представят кости, скелет на нещо, което трябва да се облече в мускули. След това вече духът и животът могат да дойдат, да оживеят, да одухотворят и самите думи. Това може да направи само онзи поет, който истински разбира нещата. Засега песента не върви, понеже още не се е явил този поет. В дадения случай нека всеки от вас направи опит да даде мелодия на песента и от всичките образци ще извадим най-хубавото да създадем една хубава песен.

Питам: В какво седи красотата, хубостта на човека? – В неговото лице. Лицето пък е израз на човешкия ум.

Клетките, от които е направено човешкото лице, се отличават с голяма чувствителност. Благодарение на тази чувствителност те могат да придават израз на лицето. Всичко, което сърцето преживява, се отразява на лицето. Милосърдие, кротост, въздържание, благост, сила – всички тия сложни съединения, се отпечатват върху лицето на човека. Де е сърцето на човека? На лицето ли? Де е умът му? – На челото специално. Широчината на носа пак специално изразява сърцето. От тази широчина се определя и дишането на човека. Ябълките на лицето са във връзка със стомаха. Когато ябълките са много изпъкнали, стомахът на човека се намира в неестествено състояние. Човек трябва да се наблюдава, да изучава лицето си и при всяко мръдване на мускулите да прави научни изводи. Мускулите трябва да бъдат пластични. Очите например не трябва да бъдат нито много хлътнали навътре, нито много изпъкнали. Когато очите изпъкват навън, това се дължи на утайки, които се набират около тях. Човек трябва да следи очите си да бъдат в нормално състояние.

Мислите, чувствата и волята на човека оказват влияние върху всички органи на тялото му. Като знае това, той трябва да бъде внимателен, да води чист живот, за да не накърни правилността на своите органи. Когато органите са били създадени, те са имали правилни форми, подчинявали са се на известни закони. За създаването на тия органи са взели участие ред разумни същества, които са работили в различни области. За пример сто-

махът е направен от едни разумни същества и в специална област; дробовете – от други разумни същества и в друга област; мозъкът – от трети разумни същества в трета област и т. н. Всички органи са създадени от разумни същества и по разумен начин. Човек е поставен в тялото си като ученик да учи. Човек сега учи как да контролира мозъка, дробовете и стомаха си. Докато се научи да ги управлява, той ще преживее ред катастрофи, ред катаклизми. Тия катастрофи хората наричат смърт. Някой преживее една катастрофа и всички казват: „Умря този човек!“ Какво подразбира смъртта? Смъртта не е нищо друго освен експлозия на един от главните органи в човека. Тогава хората казват: „Еди-кой си умря, замина за онзи свят.“ Да, машината на този човек се развали, а машинистът замина, отиде да търси майстори да ремонтират машината му, да започне отново да функционира.

Казвам: Пение има и на този, и на онзи свят, само че на онзи свят ще пеете по особен начин. Някои мислят, че като вземат перото в ръка, с един замах ще напишат песента. Не, работите не стават така лесно. Ако нещата можеха лесно да стават, пръв Христос би оправил света. Той щеше да каже една дума и светът моментално щеше да се оправи. Защо светът не се изправи изведнъж, не е ваша работа. Ако искате да разрешите този въпрос, вие сами ще се спънете. Вашата задача е да оправите себе си. Всеки сам трябва да си каже: „Аз трябва да стана музикант; аз трябва да обичам; аз трябва да мисля пра-

во!“ Когато постигнете това нещо, вие ще придобиете всичко, което желаете. Щом разберете правилно нещата, вие ще можете да ги предадете и на другите. Това показва, че всеки човек е свободен да възприеме или да отхвърли Божественото. Щом го приеме веднъж, той не трябва вече да се отдалечава от него.

Съвременните хора се движат между две крайности: ту съзнанието им потъмнява и те се скриват в себе си, ту се разсветлява и те излизат навън. Има известен род охлюви, които някога са излезли от черупката си, без да са били готови за външните условия, и сега страдат, не могат да се върнат назад. Тогава и на вас казвам: Дръжте черупката си, докато не измените формата си, докато не се пригледите към външната среда. На същото основание и възгледите ви трябва да имат такива форми, които да ви помагат. Следователно всяко нещо, което ви занимава, трябва да има пряко отношение към вас, да ви помага в пътя, в който вървите. Ако мислите и чувствата не ви помагат, защо ви са те? Ако добродетелите не ви помагат, защо ви са те? Всяко нещо трябва да е на мястото си, да принесе известна полза. Съвременните хора гледат повече на външната страна на живота, кой какво има, какво положение заема, а с това спъват развитието си.

На това основание Бог държи съзнанието на много хора непробудено, да не би преждевременно да се пробудят и да станат нещастни. Няма по-голямо благо и щастие за човека от това да се пробуди съзнанието му. Обаче, ако съзнанието на човека се пробуди преждевремен-

но, когато не е готов за това, то е равносилно на положението на човек с болен стомах. Ако поканят такъв човек на угощение, той не може да вкуси от нищо, защото стомахът му е развален. Той погледне към това ядене, към онова ядене и казва: „Щастливи са онези хора, които могат да ядат.“ Ако вкарате един невежа в една библиотека с класически книги, какво ще се ползува от тях! – Нищо не се ползува. Той нито може да чете, нито може да разбира.

И тъй от вас се изисква здрава, солидна мисъл, както и здрави, устойчиви чувства. Ако човек не поддържа в ума си такива мисли и в сърцето си такива чувства, той ще изпадне в тягостно състояние, ще се отегчи от живота си. Също така, ако пеете една песен няколко пъти наред, най-после ще се отегчите. Това показва, че в тази песен липсва нещо живо, което колкото повече се пее песента, толкова повече да я осмисля. Музикалният човек сам внася нещо ново, нещо живо в песента, която пее. Ето защо, каквато песен и да пее, той не се отегчава. Песните са резултат на чувствата в човека. Болките, нуждите, радостите и скърбите на хората са създали песните. На това основание всеки човек може да има своя песен. Българските песни имат два ясно очертани характера: едни от тях са тъжни, а други – хороводни. И в едните, и в другите песни липсва нещо в музикално отношение. Истинският певец трябва да влияе на сърцата на хората, да ги разчувства. Някой пее: „Заплакала е гората...“ Гората плаче, но хората не плачат. Понякога певе-

цът плаче, а хората не плачат. Когато пък хората плачат, певецът вече не пее. Има случаи, когато някой говори, а хората, които го слушат, се смеят. Всички около него се смеят, само той не се смее. Друг пък говори и сам се смее, а които го слушат, не се смеят. Защо хората се смеят? Онези от вас, които са по-напреднали, нека отговорят на въпроса по какво се отличава напредналият ученик.

Сега, като говоря за музиката, намирам, че малко хора са истински музикални. Повечето започват с техническата страна на музиката. Музиката има много страни, тя има сложен характер. Тъй щото техниката в музиката е само едната ѝ страна. Ние се интересуваме от музиката главно от възпитателно гледище. Възпитателната страна на музиката представя нейната научна страна. Който има свободно време, добре е да се запознае с теорията на музиката, да може да превежда от една гама в друга.

Когато влизате в окултна школа, пазете се да не изпадате в заблуждение, да мислите, че много знаете и разбирате. На това основание всеки може да каже, че иска да бъде свободен, да се движи, дето иска, да мисли и чувства, каквото иска, да прави, каквото иска и т. н. Да иска човек да прави, каквото му дойде наум, да бъде свободен, това е равносилно да мърда, да движи листата на Свещената книга. Казвам: Никой няма право да мърда листата на Свещената книга! Какво ще стане с тази книга, ако всеки пожелае да движи листата ѝ? – Всичко на-

печатано върху листата и ще се изтрие. Следователно, когато и вие се приближавате един към друг, трябва да пазите свещено мълчание, да не се изтривате. Който изтрива Божественото в другите, ще го изтрие и в себе си. За пример някой човек е груб, а вие се заемате да му въздействувате, да го изправите. Не се занимавайте с другите хора! Вие не сте изпратени на земята да изправяте хората. Да се занимаваш с работите на другите хора, това значи да изтриваш ръбовете по кората на дърветата. Бог е определил специални същества за тази работа. Острият ръб е толкова як, че мъчно може да се изтрие. Покажете един педагог, който е могъл досега да отъпи острия ръб в характера на някое дете. Ако мислите, че ще намерите такъв педагог, лъжете се. Аз виждам деца, които постоянно се движат около учителя си и всичко, каквото той им каже, изпълняват. Обаче, отдалечат ли се от учителя на една крачка само, започват да го подиграват, да му се смеят. Значи те са го излъгали. Сега и на вас казвам: Не мислете, че можете да ме залъгвате, че съм изгладил ръбовете ви. Аз сам не искам да изгладя ръбовете ви. Ако помисля, че мога да изгладя ръбовете ви, аз ще се самоизлъжа. Аз оставям хората свободни. Мене ме интересуват хората дотолкова, доколкото имат отношение към Бога. Вън от това те не ме интересуват. Следователно, когато и вие се доближавате един до друг, пазете известно разстояние помежду си, да не се изтривате. Някой се приближи до някого и казва: „Този човек е много остър, трябва да стоя далеч от него.“ Да, не се

приближавай до този ръб, заобиколи го, стой настрана, да не те убоде. Ако ти си жива книга, ще кротуваш, докато господарят дойде. Само той има право да отваря страниците на тази книга.

Някой се оплаква, че не го обичали, че еди-кой си бил повече обичан. По какво познавате, че някой човек е повече обичан от вас? Ако имам две шишета, едното с вместимост десет килограма, а другото – един килограм, и ги напълня с вода, можете ли да кажете, че първото шише обичам повече? Някой ще каже, че обичам първото шише повече, понеже съм турил в него повече вода. Питам: Какво ще кажете тогава, ако в шишето, което съдържа един килограм течност, туря първокачествена вода, а в по-голямото туря вода от второ качество? За предпочитане е по-малко вода, но по-доброкачествена, отколкото повече вода, но второкачествена. Това показва, че шишето се цени по съдържанието си. Ако по-голямото шише има по-добро съдържание, ще има по-голяма цена. Тъй щото, когато казвате, че някой човек е повече обичан, това значи, че съдържанието на този човек е по-ценно от съдържанието на останалите. Кой човек може да бъде обичан? – Само онзи човек може да се обича, който никога не умира. Обичан е онзи, който сиромаш не става. Всеки човек, който умира, който гладува и жадува, който е изложен на всички мъчнотии в живота, не може да бъде обичан. Той е изпратен на земята да се изправи, за да бъде впоследствие обичан. За какво обичат певица? Певецът е обичан не за своята красота, нито

за своето богатство и знание, но за пението. Гласът на певица е неговото съдържание. Певецът може да е красив, може и да е грозен, важното е какъв глас има. Ние се възхищаваме от добротата, от правата мисъл на добрия човек, но не и от неговото лице. Доброто в добрия човек се вижда в неговите очи. По отношение на добротата доброто сърце е по-важно от очите. По отношение на разумността, умът е по-важен от лицето.

И тъй човешкото лице става толкова по-ценно, колкото по-добре изразява живота на сърцето и на ума. То е огледало, в което се отразяват умът и сърцето на човека. Когато влезе в невидимия свят, човек и там носи лицето си. Много хора, като влизат в невидимия свят, се объркват поради голямото външно еднообразие. Човек трябва да има голямо прозрение, за да намери вътрешното разнообразие във външното еднообразие. Ако в невидимия свят търсите приятеля си, няма да го познаете изведнъж. Голямо усилие, голямо прозрение се изисква от вас, за да го познаете. Най-лесно ще го познаете по говора. Сега хората говорят за онзи свят, за неща, далеч от тях, които не ги ползват много, а най-важното за сегашния им живот – музиката и пението – оставят настрана. Аз бих желал всички да пеете и свирите по най-новите правила на изкуството. Всички трябва да пеете така, че в песента ви да има чувство, мисъл, да има светлина и топлина. Една от задачите на ученика е да знае да пее. Ако не може да пее, той трябва да изучава пението като пръв и необходим предмет в школата. Който не знае

да пее, той не може да бъде ученик. За окултния ученик музиката е един от важните елементи, който му служи като броня, да го предпазва от външните и вътрешните неблагоприятни условия. Музиката служи за равновесие, пази човека да не се увлича в лошите страни на живота. Музиката същевременно закрепва човека. Дето и да ходи човек, щом пее, той се намира в безопасност. Между музикалното чувство и разсъдливостта на човека има известно съотношение. Колкото по-музикален е човек, толкова и разсъдителните му способности са по-силно развити.

Значи никой още не е намерил съответна мелодия на дадените думи. Дето има любов, там може да има и мелодия. Ако няма любов, и мелодия не може да се яви. Какво означава буквата М в думата мелодия? Тя показва, че за да се роди някаква мелодия, първо трябва да пожертваш нещо от себе си, да го посадиш в земята, да умре там и после отново да изникне, да цъфне, да върже плод и да узрее. В една душа може да има мелодия само тогава, когато тя е минала през живота и е разбрала неговия смисъл. Когато военният отиде на бойното поле и се върне като победител, той започва да пее и свири на мажорна гама. Ако военният се върне победен, започва да пее и свири на минорна гама. Победителят пее и свири с диези, защото е спечелил нещо; победеният пее и свири с бемоли, защото е изгубил нещо. Мажорната гама внася разширение в човека, а минорната – свиване. Ето защо винаги трябва да става преливане, смяна

между мажорната и минорната гама. Като знаете това, опитайте се да създадете мелодия на дадените думи. Нека поработят върху нея и млади, и стари, да видим какво ще излезе.

Питам: Колко нишки трябва да вземете, за да изтъчете един хубав копринен плат? Една, две, три или десет нишки достатъчни ли са за целта? – Не, стотици хиляди нишки са необходими, за да се изтъче един копринен плат. При това тия нишки трябва да бъдат така преплетени, че платът да бъде навсякъде еднакво гладък. По същия начин и музикалните произведения са изтъкани от безброй нишки, добре съчетани в едно цяло. Когато някой казва, че не е музикален, това значи, че той е взел само десетина нишки за своята песен, а са необходими хиляди нишки още. Казвате: „Кога ще постигнем това?“ – Работете всеки ден по малко: днес десет нишки, утре десет нишки и неусетно ще изтъчете своята песен. Съвременните хора са заставени по неволя да работят, да четат и да пишат, да учат, да градят къщи и т. н. Ако не беше неволята, те не биха работили толкова много. Ако бихте живели в тропическия пояс, щяхте ли да градите такива солидни къщи, каквито градите днес? Днес хората градят големи, високи къщи, без да са хигиенични. Хигиеничната къща трябва да отговаря на известни условия: тя не трябва да бъде нито на много сухо място, нито на много влажно. Светла трябва да бъде къщата, но това не значи, че светлината ѝ трябва да бъде изобилна. Силната светлина вреди на очите. Светлината на све-

щите е по-лека, по-приятна от електрическата. И когато нашите мисли минават през тъмни среди, ние сме недоволни, защото не можем да ги използваме правилно. Задачата в живота ни е да преодолеем всички мъчности, спънки, препятствия, като се ползуваме от мъдростта и знанието, което Бог ни дава. Всеки ден ни се дават известни упътвания. Започваш да ядеш, нещо ти казва: „Стига вече!“ Спечелиш хиляда лева, мислиш как да спечелиш още, нещо ти казва: Достатъчно са толкова! Пишеш някаква работа, нещо ти казва: „Спри, не продължавай повече!“ Съвременните хора не се поддават на тия упътвания. Те постъпват точно обратно. Когато им се казва да спрат някъде, те продължават да вървят. Когато пък им дойде някоя светла идея, те я отлагат. Не, дойде ли някоя светла идея в ума ви, вие трябва да я възприемете и да почнете да работите върху нея. Щом нещо ви каже да спрете, послушайте този глас. Вие трябва да се подчинявате на Божественото в себе си. Когато ви каже да пеете, пейте. Това не значи да започнете, че да не мълкнете. Някой иска да каже нещо, но мисли, обикаля, не знае отде да започне. Когато искате да кажете нещо, изкажете се свободно, като мислите, без да имате предвид ще ви разберат ли другите, какво ще кажат хората за вас и т. н. Говорете направо по въпроса без никакви смущения, без никакви съображения. Когато говорите пред Бога, говорете свободно, направо, без заобикалки. Когато говорите пред хората, говорете, както намирате за добре. Изобщо вие трябва да имате високо мнение за хора-

та, да ги държите на такава висота, на каквато държите и себе си. Само така може да се създаде силна връзка между вас. Тази връзка пък ще помогне за преодоляване на вашите недъзи. Това се изисква от всички хора, а най-много от окултните ученици. Много се дава на окултния ученик, но и много се изисква от него.

И тъй в думите „любов ме озари“ липсва нещо. Какво им липсва? – Живот. Само животът озарява човека, а в живота като важни елементи влизат светлина и топлина. В този смисъл истински приятел е онзи, който може да стопли, да озари човека. Този човек носи живот за тебе. Когато отиваш при някой човек да искаш пари назаем, ако ти е приятел, той още отдалеч ще отвори касата си и ще каже: „Аз приготвих една топлинка за тебе. Заповядай!“ Това значи вътрешно разбиране между две души. Дето има разбиране между душите, там има и хармония, и музика. Сега, като знаете тези положения, работете върху дадените думи, да напишете някаква мелодия. Можете да напишете и припев на тази мелодия.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди.“

11 лекция от Учителя,
държана на 1 декември, 1926 г., София.

ПОСЛЕДНАТА ПОСТЪПКА

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди.“

Размишление

Четоха се темите върху: „Горение без дим“ и „Отличителните черти на напредналия ученик“.

Питам: По какво се отличава точката от линията? – Точката няма никакво измерение, а линията има едно измерение. Знаем обаче, че линията се образува от движението на точката. Значи точката може да се проектира в линия. Линията може ли да се проектира в точки? Има ли някаква прилика между точката и линията? Когато линията се движи, тя образува плоскост, която има две измерения. Когато плоскостта се движи, тя образува тяло, което има три измерения. Следователно точката, която няма измерение, при движението си образува линията, която има едно измерение. Линията, която има едно измерение, при движението си образува плоскостта, която има две измерения. И най-после плоскостта, която има две измерения, при движението си образува тяло, което има три измерения. Когато кубът се движи,

той образува още по-сложно тяло с четири измерения.

По кой начин може да се проектира точката, за да образува права линия? Сега ние определяме правата линия като първата съзнателна връзка между две разумни същества. Който не може да направи тази разумна връзка, той не знае законите на правата линия. Той се намира в един въображаем свят, вследствие на което всичките му идеи претърпяват морален крах. При това положение не може да има никаква философия, никаква наука. Това, което се руши, не е наука. Истинската наука не се разрушава. Живот, който се явява и изчезва, не е живот, той е сянка на живота. Знание, което се губи, не е истинско знание. Такова знание служи за забавление само, както децата се забавляват с играчките си. Когато някой човек заспи и дойде друг да го събуди, той е недоволен, че го събудили. Действително опасно е да събудите човека, когато не си е доспал, но също така е опасно, ако го оставите да преспи. Колко часа са необходими за човека, за да си отспи? Според съвременните учени достатъчно е човек да спи една трета от денонощието. Значи най-много осем часа са необходими за сън, а останалите 16 часа ще бъдат за работа, за наука, за ядене и пиене и за всички останали работи.

Сега, като се говори за точката, за правата линия, за плоскостта и за телата, това показва, че някои проблеми в живота се разрешават с неизмерими величини; други проблеми се разрешават с правите линии, но не с геометрическите линии, а с живите линии в природата; тре-

ти проблеми се разрешават с плоскостите, с живите квадрати; четвърти – с живите тела в природата. Който е разбрал законите на квадрата, той ще може да разреши най-трудните задачи в живота. Квадратът е най-опасното място, в което човек може да попадне. Съвременните хора са поставени в квадрата, заобиколени са с четири страни. Едната страна на квадрата е приятелската, а противоположната на нея – неприятелската. Другите две страни са неутрални сили. Значи в квадрата има неутрални зони. Който не разбира законите на квадрата, той ще слезе на тази страна именно дето са неприятелите му. И ако се намира при добро благосъстояние, те ще го ограбят. Когато знанието дойде при него, той ще слезе точно там, дето са невежите и по този начин ще изгуби всичко, което е придобил. Религиозният човек пък, като намери пътя на истината, ще слезе при такива същества, които ще му отнемат всичко, което е спечелил.

Като не разбират законите на живота, съвременните хора често губят всичко онова, което са спечелили. Срещате някой религиозен, говори за Бога, но не се минава един час, умът му се е изменил, той вече мисли и говори други неща. Ето защо светските хора казват за религиозните, че дъската им е мръднала. След един час пак ще го чуете да говори за Бога. Как си обяснявате промените, които стават толкова често с религиозните хора? Някои казват, че Бог е наредил работите така. Не, ние не можем и не трябва да приписваме своите глупости и неиздържани положения на Бога, на великия закон в све-

та, в който няма никакво изключение. Нашите глупости, нашите временни задачи са детински работи, упражнения за ума. Тези упражнения подготвят само човека за разрешаване на великата задача в живота, но те не могат да я разрешат. Яденето, пиенето, ученето са приготовления само за великата задача, но сами те не могат да я разрешат. Казвате: „Трябва да се учи!“ Да, трябва да учите, но не мислете, че като придобиете повече знания, ще можете изведнъж да разрешите важните задачи в живота си. В живота има по-важни неща от знанието. Вие трябва да дойдете до точката, която при движението си образува правата линия. Правата линия представя вече света на първото измерение. Питам: Защо хората се движат?

Съвременните хора говорят за морал, но ако ги питате коя е мярката за морала и те не знаят. Кой неща са морални? Някой човек краде и за свое оправдание казва: „В Свещената книга е писано, че всички неща в света принадлежат на Бога.“ Друг убива човека и пак намира причини да се оправдае. Ако някой счупи крака на същия този човек или го нарани някъде, той ще започне да протестира как смеят да му счупят крака! Значи, докато нещастията се трупат върху главите на хората, този човек поддържа една философия; щом дойдат до неговата глава, той има друга философия. Помнете следното: ония ученици, които имат подобни възгледи, ще останат като запъртъци яйца, които при никакви условия не могат да се измътят. Има яйца в природата, които с милиони го-

дини не могат да се измътят. Някои хора, които нямат основна идея в живота си, казват: „Лесна работа, ще работим, както можем и колкото можем. Милостив е Бог, Той ще се погрижи за нас.“ Да, Бог е милостив за разумните хора, за растенията, които растат и се развиват, но за изсъхналите растения има брадва, има и търнокоп. Ние не говорим на сухите дървета, на изсъхналите растения; ние говорим на разумните хора, които могат да растат и да се развиват, които могат да прилагат. Някой казва: „Аз не разбирам тия работи.“ Който разбира, ще му се говори; който не разбира, той ще се учи от своите опитности.

Казвам: Ученикът трябва да придобие едно качество, което са имали всички велики хора – смирението. Ще дам един пример на смирение. Седи един велик учен в кабинета си и се занимава. В това време дохожда при него едно малко дете, носи писмо с един скъпоценен камък от негов приятел. Детето казва: „Господине, вашият приятел ми даде това писмо да ви го предам и да ви кажа нещо важно.“ Ученият веднага прекъсва работата си, спира вниманието си върху детето и започва да го слуша. То предава всичката работа, както му е заповядано, а ученият слуша внимателно, взима всичко в съображение. От време на време го запитва какво още има да каже и след всичко това му благодари любезно като на голям човек. Този човек е философ, мъдрец, учи се от малкото дете. Ако той не беше смирен, щеше да каже: „Какво ще слушам това дете?“ Казвам: Има деца, изпра-

тени от Бога. Дойде ли такава дете при тебе, ти ще го приемеш с най-голямо внимание. То ще говори, какво Господ му е казал, а ти ще пишеш всичко това, ще се научиш как да употребиш скъпоценния камък, изпратен от приятеля ти. Ако ученият каже на детето, че ще се срещне с приятеля си и от него ще разбере какво иска, с това той ще изкаже пренебрежение към детето. Това пренебрежение е признак на гордост. От този учен нищо не може да излезе. Този закон няма никакви изключения.

И тъй, ако в даден момент не сте в състояние да приемете скъпоценния камък от приятеля си, изпратен с това малко дете, вие не разбирате живота. Децата са емблема на чистота. Те представят живот, който иде от високо място. Децата носят със себе си живот, който старите не могат да изразят. Старите са хора материалисти, те вярват в това, което са придобили вече. Те вярват в къщите си, в синовете и дъщерите си, в богатството си. Старият казва: „Свърши се животът ми. Много видях и патих.“ – Какво е видял той! Аз мога да изчисля, какво е придобил старият, като е живял 120 години. През тези 120 години може да се направят изчисления колко кокошки е изял, колко пъти е играл на хорото, колко пъти е видял изгряването на слънцето, колко години е следвал в училище, какви и колко знания е придобил. Важно е в края на краищата какво е спечелил от всичко това и какво е приложил в живота си. Той казва: „Аз знам много неща.“ Щом знаеш толкова много неща, кажи колко тежи слънцето, но с точност до един грам. Той веднага

ще започне да привежда мнението на ред учени по този въпрос. Не, аз искам ти да изчислиш това. Нали казваш, че знаеш много работи? Има една висша математика, която съвременните учени още не познават. Според нея може точно да се изчисли теглото на слънцето. Ако някой стар човек живее сто години, той ще може да изчисли поне теглото на земята. Как ще направи това изчисление? Ако е учен човек и изучава своите мисли, чувства и желаниа, като ги претегли, той ще види, че те тежат толкова, колкото тежи земята.

Значи старият човек тежи колкото земята, а детето, което иде от слънцето, тежи колкото слънцето. Защо? – Понеже детето расте, увеличава теглото си, а старият се смалва. В това отношение малкото дете тежи милион и петстотин хиляди пъти повече от стария човек. Казвате: „Възможно ли е малкото дете да тежи повече от стария човек?“ – Да, това дете именно стана причина ти да ходиш на хорото с момите; това дете те накара да се ожениш; това дете те застави да работиш, да станеш художник, писател, поет, философ или учен. Ако не беше това малко дете, ти камък щеше да станеш. Като говорим за децата, ние имаме предвид разумните деца. Царството Божие е на децата. Христос казва: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие“, т. е. в онази висша наука, която може да ви просвети. Докато не станете като малките деца, колкото знания да имате, те няма да ви ползват. При такива познания вие приблизително само ще знаете теглото на земята, но

тази земя се нуждае от енергията на слънцето. Без слънчевата енергия земята нищо не струва. И слънчевата енергия не може да се прояви без земята. Каквото представят слънчевите лъчи за земята, такова нещо представя Божествената енергия за човека. Ако Божественото не се прояви у вас, вие ще се намирате в положението на стария човек.

Питам: По какво се отличава религиозният от светския човек? Ще кажете, че религиозният човек има любов към Бога. Кое е първото качество на тази любов? Казано е нейде в Писанието: „И послуша Господ молението ми.“ Плачът е молитва. Когато детето плаче, също така то се и моли. То плаче, защото възрастните не разбират езика му; щом започне да плаче, те веднага се интересуват от какво има нужда и го задоволяват. Ако майката разбираше езика на детето си, то никога не би плакало. Детето плаче, понеже майката е неразумна. Докато е била мома, тя се е занимавала с ред фантазии, чела романи, свирила на пиано, но във всичко това липсва идея. И като стане майка, тя пак мисли за други неща. Родят се едно, две, три или повече деца, тя не е готова да ги възпита, да ги отгледа, както трябва, вследствие на което се явяват ред недоразумения в дома. Това не е живот, това е забавление. Могат да се забавляват само светските хора, но онези, които говорят за Божествената Любов, те трябва да знаят нейните качества. Ако не знаят качества ѝ, те трябва да слушат, да се учат. Когато човек се моли на Бога, когато иска нещо от Него,

той трябва да иска най-малкото, но същевременно най-необходимо.

Вие трябва да знаете, че преди всичко имате отношения към Бога, а после идат отношенията ви едни към други. Никой не може да се приближи до свещената врата на Царството Божие, ако предварително не е пречистил сърцето си. Човек може да обиколи земята, може да посети всички слънца и планети, но ако не е пречистил сърцето си, кракът му не може да стъпи до вратата на Царството Божие. Това трябва да имате всякога предвид. Не е достатъчно само да говорите за любовта, за да влезете в Царството Божие. Някой казва: „Едно време сърцето ми гореше от любов, но изгасна вече.“ Питам: Как е възможно да изгасне любовта в сърцето на човека? Любовта е лампа, която Бог е запалил в сърцето на човека и така го е изпратил в света. Има лампи, запалени от хората, които хиляда години горят, без да изгасват. Как е възможно тогава лампата, която Бог е запалил в сърцето на човека, да изгасне? Може ли Господ да направи такава лампа, която само в продължение на 30-40 години да гори, да свети и след това да изгасне? Това е невъзможно! Невъзможно е една светла мисъл, дошла от Бога, да изгасне, да потъмнее в продължение на един час само!

Казвам: Вие трябва да цените малките неща, да давате място на малките идеи, на малките чувства, които се зараждат във вас. В малките неща се крие Божественото. Ако не дадете път на Божественото в себе си, вие

ще изпаднете в ред погрешки. И от всички ваши погрешки само аз ще спечеля. Каквото вие не направите, аз ще направя, но в края на краищата вие губите, аз печеля. Вие ще останете невежи – нищо повече. Някои казват: „Ние имаме важни задачи в живота си, нямаме време да се занимаваме с малки работи.“ Питам: Какви са вашите важни работи? – Ние се интересуваме от социалните въпроси, от въпроса как можем да изправим света, да повдигнем човечеството, а също тъй интересуваме се и от духовни въпроси. Едно трябва да знаете: разрешаването на духовните въпроси изисква от човека външна и вътрешна чистота.

Сега, като говоря така, мнозина ще се обезсърчат, ще помислят, че нищо не са постигнали. Не, за да се повдигне човек духовно, той трябва да започне от елементарните неща. Когато детето започне да учи в училище, учителят му първо го запознава с простите действия – събиране, изваждане, умножение и деление, после го запознава с дробите, с просто и сложно тройно правило, със степенуване, коренуване и т. н. Обаче и това не е достатъчно. След като ученикът мине целия курс на математиката, той трябва да я прилага в живота си, да знае де да приложи събирането, де – изваждането, умножението, делението, де коренуването, степенуването и т. н. Както числата имат корен, така и идеите имат свои корени. Добродетелите също имат свои корени. За пример кой е коренът на доброто? Любовта, мъдростта, истината, правдата и добродетелта също така имат свои корени.

ни. Човек трябва да знае корените на всички тия добродетели като числа, за да може да ги прилага в живота си. В това отношение математиката има приложение не само във физическия, но и в духовния живот на хората. Колко е квадратният корен на числото девет? – Три. – Ами на числото три, на числото осем? – От три и от осем не можете да се извлече квадратен корен с точност. От осем може да се извади кубичен корен. Числото две е кубичен корен на осем. Защо от числото девет може да се извади квадратен корен, а от осем – кубичен корен? Вие трябва да мислите върху тия въпроси. Като размишлявате върху тях, това не значи, че ще ги разрешите, но все-таки ще дойдат в ума ви някои нови идеи.

Съвременните хора страдат от еднообразие. Еднообразието убива човека. Всеки ден от сутрин до вечер животът на човека е пълен с едни и същи неща: става сутрин, обува обувката си, измива се, вчесва се, облича се, приготвя се за работа. Ако е жена, започва домашната работа; ако е мъж, взима шапката си, чадъра или бастуна и излиза. Отива в канцеларията и започва всекидневните преписки и изчисления. Жената пък, като свърши домашната си работа, излиза на гости или на разходка: тук спира вниманието си, там го спира и т. н. Вечерта всички се връщат уморени. От какво? – От голямото външно разнообразие, от много впечатления. Не, това е живот на еднообразие, което се отпечатва в съзнанието на хората и ги уморява. Само еднообразието уморява човека. Ученикът се връща от училище, главата му е пълна с

уроци по всички предмети; той всичко знае, но тия уроци са упражнения само за ума, те не могат да ползват ученика при разрешаване на житейските му задачи. И едно време хората са изучавали естествени науки, математика, философия, и сега изучават тия предмети, но все има разлика между положението на науките едно време и сега. Днес хората минават за по-учени, за по-културни. Кои са отличителните черти на съвременната култура? Пишете върху темата: „Отличителните черти на съвременната култура.“

Казвам: Вие минавате за ученици на окултна школа. Като ученици, всеки от вас трябва да направи една разумна, правилна критика, да разгледа научно всички култури на миналото и да отдели от тях потребното от непотребното. Кое е ценно, да го отдели и приложи в новата култура. Ученикът трябва всяка вечер да прави баланс на своите мисли и чувства, да задържа ценните, а непотребните да туря настрана като тор. Човек е минал през всички култури, вследствие на което носи отпечатъци от тях в съзнанието си. Някой мисли за живота си, какво ще стане с него след 20 години. Добре е човек да мисли за себе си, но въпрос е, дали ще доживее това време. Важно е човек да мисли само за днешния ден. Утрешният ден носи своите задачи, своите блага и изпитания, няма защо да се мисли за него. Щом днес си добре, благодари за този ден. За утре няма защо да мислиш. Ако ученикът научи добре днешните си уроци, той ще бъде в състояние и утрешните да научи. Дали ще придо-

бие ново знание, това зависи от вътрешната подготовка на духа и на душата. Пишете нещо върху темата: „Какви качества се изискват от човека, за да придобива знания?“

Казвате: „Няма защо да бързаме, да се пресилваме от работа и учене. Нали много пъти ще се прераждаме? Един ден все ще придобием нужното знание.“ Прави сте в разсъжденията си, но ако отлагате нещата от един живот за друг, отде знаете, че бъдещият живот ще ви донесе по-благоприятни условия от сегашния? Освен това не забравяйте, че каквото днес положи човек в живота си, то ще остане за основа на бъдещия му живот. Следователно някои ваши мисли, чувства и постъпки могат да се реализират едва в бъдещия ви живот и тогава вие ще носите лошите или добрите последствия на миналото. Ще кажете: „Ни в клин, ни в ръкав“, т. е. не било сега, че за в бъдеще, след сто години. Не само след сто години, но и след четири поколения даже може да се предскаже какъв ще бъде животът на човека. При това, ако вие сте последен от даден род, непременно ще носите последствията на известен дефект или на някоя дарба на свой дядо или прадядо. Това нещо хората наричат наследство. Не е лесно човек да се освободи от връзките на своето минало. Човек има не само физически, но и духовни връзки. Тъй щото, кой каквото прави, с това той чертае само своето бъдеще. Човек трябва да бъде внимателен в живота си, да знае, че връзките, които днес прави, ще окажат влияние не само след сто години в живота му, но те ще имат влияние даже и след четири поколения. Това е

красивата страна на нашия живот. Следователно, ако искате да жънете добри плодове в бъдеще, оставете Божественото във вас да се проявява. Този е новият човек. Това е детето, за което Христос говори. Старият човек нов не може да стане. Каквото и да правите, той не може да се подмлади. Той казва: „На остарял цар съвет не се дава.“

Питам: Коя е основната мисъл от тази лекция? Всеки ще отговори по своему, според своите нужди и според степента на своето развитие. Съзнанието на всички не е еднакво будно, вследствие на което всеки от вас различно ще схване основната мисъл в лекцията. Който добре разбира и прилага човешката любов, той ще разбере и Божествената. И обратно, който разбира и прилага Божествената любов, той още повече ще разбира човешката. Всеки трябва да мине през човешката любов и после да стигне до Божествената. Няма нищо лошо, когато човек минава от човешката в Божествената любов. Опасността седи в това, когато човек заспи в човешката любов и там остане за по-дълго време, отколкото трябва. Човешката любов представя градина с хубави, ароматни цветя, с чисти извори. Който влезе в тази градина, той се упоява от силната миризма на цветята и остава там, като мисли, че е влязъл в рая. Рай е това, но човешки, а не Божествен.

Някой човек започне една работа, върви му; започне втора, трета, все напред му върви: пари печели, къщи прави и започва да мисли, че Бог гледа благосклонно към него. Лъже се този човек. Успехът на човека в мате-

риалния му живот не означава още Божието благословение върху него. Казано е в Писанието: „Бог е ревнив“. Думата „ревнив“ тук е употребена в хубав смисъл. Това не е онази ревност, която турците приписват на своя бог Яма. Като дойде бог Яма при вас, той ще ви вземе онова, което най-много обичате. И след това вие ще тичате подир Яма, ще викате да ви върне този, когото обичате. Вие ще тичате подир любимия си, ще викате, ще го търсите, докато най-после разберете истинското име на Бога. Докато разберете Божия закон, вие винаги ще се натъквате на Яма. Щом разберете Божия закон, вие ще научите истинското име на Бога. Ще кажете, че това име е Христос. Казвам: Не е достатъчно само да знаете името на Христа, но трябва да разбирате Неговото сърце, да разбирате Неговите мисли, да знаете коя е била основата мисъл, която заставила Христа да дойде на земята. Само по този начин ще разберете значението на думата Христос. Когато Христос прие Духа, съзнанието Му се пробуди и Той се свърза с Бога, прие Неговата мисъл и придоби Вечния Живот.

Изпейте упражнението „Киамет зену“. Който правилно мисли, той може и правилно да пее. Щом мисли правилно, той дава израз, смисъл на песента. В слоговете ки-а-мет след гласната *и* следва гласната *а*. Буквата *и* представя начало на нещата, което дава подтик към творчество. Буквата *а* представя метод, начин, чрез който се изразява това творчество. Думата „киамет“ означава нещо велико, грандиозно, което има начало. Буквата *м* пред-

ставя смърт. Значи *и* е начало на творчеството, *а* – метод за изразяване на това творчество. Ако човек не знае как да представи това творчество, тогава иде смъртта. Буквата *e* пък означава възраждане. Смъртта трябва да се победи. Буквата *T* означава силата, с която трябва да се воюва, за да се победи смъртта. Това е значението на главната буква *T*, а не на малката буква *t*, която, обърнатата надолу, означава еврейската буква шина – *ш*. Тази буква означава материални стремежи. Човек трябва да се освободи от материалните си стремежи, да започне идейна работа. Тази промяна не може да стане по механически начин, тя става постепенно, чрез усилена работа на Божественото в човека. Когато някой каже, че може моментално да направи някакво добро, това подразбира, че от началото на съществуването си до момента на това добро той е направил безброй усилия в това направление.

Някой взима чук и удря върху един камък, но не може да го счупи. Той се обезсърчи, хвърли чука настрана и казва: „Този камък не може да се счупи!“ Не, ти си ударил 499 пъти; удари още един път и ще видиш, че камъкът ще се счупи. – „Не ме изпитвай, аз ударих толкова пъти и камъкът не се счупи, че сега от един път ще се счупи.“ – Удари, не се безпокой, ще видиш, че ще успееш. Той дигне чука, удари още един път и камъкът се счупва. И след това се чуди как разбирам от тия работи. – Много лесна работа е тази. Как да не се разбере? Аз поглеждам камъка, виждам, че на повърхността му има вече много

пропуквания, изисква се един удар само, за да се счупи камъкът. Той казва: „Толкова удари направих, не искам повече да удрям.“ – Колко удари си направил? Ударил си 499 пъти; трябва още един удар, да станат 500. На последния удар ти ще имаш резултат.

Често и вие постъпвате по същия начин. Започвате една работа, ударите 499 пъти и, като нямате резултат, отказвате се: „Няма да я бъде тази работа!“ Не, още малко ви остава, за да свършите тази работа: само един удар още. Трябва да ударите 500 пъти, за да свършите работата си. В това седи философията на живота. Някой удря, удря с чука върху камъка, обезсърчи се най-после и казва: „Не мога да счупя този камък.“ Не, ти си към края вече. Аз виждам, че си ударил 499 пъти, трябва още един удар само и камъкът ще се счупи. Постоянство се изисква от всички хора.

Казвате: „Трябва да се живее добре!“ Да, трябва да се живее добре. Защо? – Добрият живот подразбира непрерывна работа от миналото още, която продължава в настоящето и следва в бъдещето. Краят на работата ще се види в бъдещето.

Изпейте сега упражнението „Махар Бену Аба“.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди.“

12 лекция от Учителя,
държана на 8 декември, 1926 г., София.

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Отношение на простите истини към човека.....	3
2. Стремез към съвършенство.....	19
3. Двата полюса.....	43
4. Свободно движение.....	65
5. Най-голямото веселие и най-малката радост.....	88
6. Устойчиви съединения.....	116
7. Човешкият дух.....	140
8. Доброто сърце.....	159
9. Устой на съзнанието.....	179
10. Любов – колективност.....	200
11. Говор и пение.....	226
12. Последната стъпка.....	242

Беинса Дуно – Учителя Петър Дънов

ПРОСТИТЕ ИСТИНИ

(второ издание)

Редактор
Вихра Рускова

© Художник
Теодора Стойчева

Художник-редактор
Огнян Григоров

Компютърен дизайн
Розина Томова

Формат 60/84/16. Печатни коли 32,5.

Цена 2800 лв.

Издателска къща „АЛФА-ДАР“ – София.

Печат – издателство „Стандартизация“

Мнозина се запитват
каква религия проповядвам.
Аз не проповядвам
никаква религия,
но говоря на хората
за добър живот.
Моята наука е за живота,
който хората са изгубили.

Учителя

